

การสร้างสรรค์ศิลปะการเต้นรำจากการบูรณาการระหว่างเทคนิคการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำ
สมัยใหม่

XIN YANG

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาดนตรีและการแสดง

คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา

2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

การสร้างสรรคศิลปะการเต้นรำจากการบูรณาการระหว่างเทคนิคการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำ
สมัยใหม่

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาดนตรีและการแสดง
คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา
2568
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

The Creation of New Fusion Dance with Latin and Modern Dance Techniques

XIN YANG

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR MASTER DEGREE OF FINE AND APPLIED ART
IN MUSIC AND PERFORMING ARTS
FACULTY OF MUSIC AND PERFORMING ARTS
BURAPHA UNIVERSITY
2025
COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ XIN YANG ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีและการแสดง ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
(ดร.ณัฐนันท์ เอื้อศิลป์)

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ระวีวรรณ วรรณวิไชย)

..... กรรมการ
(ดร.ณัฐนันท์ เอื้อศิลป์)

..... กรรมการ
(ดร.พิมลพรรณ เลิศล้ำ)

..... คณบดีคณะดนตรีและการแสดง
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รณชัย รัตนเศรษฐ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีและการแสดง ของมหาวิทยาลัย
บูรพา

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิทวัส แจ่มเอียด)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

63910119: สาขาวิชา: ดนตรีและการแสดง; ศป.ม. (ดนตรีและการแสดง)

คำสำคัญ: การเต้นรำแบบลาติน, การออกแบบท่าเต้น, การบูรณาการการเต้นรำ, นาฏศิลป์
สร้างสรรค์, นาฏศิลป์สมัยใหม่

XIN YANG : การสร้างสรรค์ศิลปะการเต้นรำจากการบูรณาการระหว่างเทคนิคการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่. (The Creation of New Fusion Dance with Latin and Modern Dance Techniques) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ญัณฐนันท์ เอื้อศิลป์ ปี พ.ศ. 2568.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์เทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่และนำผลจากการศึกษาและการวิเคราะห์นั้นไปใช้เพื่อการสร้างสรรคผลงานการแสดงเต้นรำอันเกิดจากการผสมผสานระหว่างศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและองค์ประกอบในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ด้วยระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยปฏิบัติการการแสดงแล้วนำผลที่ได้จากกระบวนการทำงาน การแสดงต่อสาธารณชน ผลการวิจัยพบว่าทิศทางหลักสำหรับการบูรณาการระหว่างเทคนิคการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่คือการประยุกต์ใช้ภาษาเต้นรำในผลงานการแสดงด้วยการยึดมั่นในจังหวะของการเต้นรำแบบลาตินซึ่งมีหน้าที่เชื่อมประสานการแสดงให้ดำเนินต่อเนื่องกันอย่างกลมกลืนตามลำดับเรื่องราว เทคนิคการหายใจซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานของร่างกายมนุษย์และเป็นแหล่งกำเนิดหลักของกระบวนการผสมผสานระหว่างศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ เทคนิคการใช้พลังกำลังที่ขับเคลื่อนร่างกายของมาจากเท้าทั้งสี่เมื่อเท้าสัมผัสกับพื้น แรงกระทำจากเท้าจะส่งแรงขับเคลื่อนในการเคลื่อนไหวหรือเปลี่ยนจุดศูนย์ถ่วงของร่างกาย ด้วยเหตุนี้แรงขับเคลื่อนจากแรงกระทำของเท้าจึงเป็นปัจจัยเชื่อมประสานที่แกนกลางของร่างกาย เทคนิคการใช้สเต็มเท้าที่เรียกกันว่า 'Cucaracha' เพื่อให้ร่างกายของนักเต้นรักษาจุดศูนย์ถ่วงร่างกายในแนวตั้งเอาไว้โดยการยื่นทิ้งน้ำหนักไปที่บริเวณฝ่าเท้าเพื่อใช้พลังกำลังช่วงเท้าเป็นแรงผลักดันในการเปลี่ยนท่าทางหรืออิริยาบถรักษาจุดศูนย์ถ่วงไว้ให้มั่นในขณะเดียวกันก็ต้องอาศัยพลังกำลังจากข้อเท้าด้านในเพื่อผลักดันสร้างแรงขับเคลื่อนเคลื่อนไปยังทิศทางต่าง ๆ ให้กระดูกบริเวณเชิงกรานบิดหมุนขณะเคลื่อนตัวเพื่อปล่อยร่างกายให้เคลื่อนไหวอย่างอิสระตามหลักการเต้นรำสมัยใหม่และนำเข้ามาผสมผสานในศิลปะการเต้นรำแบบลาติน ผู้วิจัยคัดสรรองค์ประกอบจากการเต้นรำสมัยใหม่โดยหลีกเลี่ยงการเคลื่อนไหวที่สื่อถึงข้อเสียของการที่ไม่มีสเต็มเท้าที่แน่นอน ในขณะเดียวกันก็ยังคงหลีกเลี่ยงองค์ประกอบที่คลุมเครือซึ่งทำความเข้าใจได้ยากเพื่อให้อัตลักษณ์ทางภาษาในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่มีความสมบูรณ์และผสมผสานร่วมกันได้ดีมากยิ่งขึ้น

63910119: MAJOR: MUSIC AND PERFORMING ARTS; M.F.A. (MUSIC AND PERFORMING ARTS)

KEYWORDS: Latin Dance, Choreography, Fusion Dance, Dance Creation, Modern Dance

XIN YANG : THE CREATION OF NEW FUSION DANCE WITH LATIN AND MODERN DANCE TECHNIQUES. ADVISORY COMMITTEE: NADHANANT UAESILAPA, D.F.A. 2025.

This research's objective is to examine and analyze modern dance techniques and apply the findings to reinvent a dance performance that integrates Latin and modern dance elements. The research employed qualitative and practice-based methodologies and culminated in a synergistic dance performance presented to the public. The findings revealed that the primary approach to integrating Latin and modern dance techniques was to use dance language in the performances. The rhythm of Latin dance serves as a cohesive element, seamlessly connecting the choreography sequences. Breathing techniques, fundamental to bodily movement, support the integration process. Furthermore, physical force generated by the feet is essential for driving movement and shifting the body's center of gravity. The "Cucaracha" step was used to maintain vertical balance by grounding the dancer's weight on the soles of the feet. This technique allows dancers to use foot power as a driving force to shift poses, maintain balance, and propel movement. At the same time, pelvic rotation during transitions enables fluid movement, adhering to modern dance principles while seamlessly blending with Latin dance. Specific elements of modern dance were selected to avoid movements that lack precise footwork or introduce ambiguity, ensuring clarity and cohesion. This approach preserves the distinct identity of modern dance while achieving a harmonious integration with Latin dance, resulting in a refined and enriched dance language.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจากดร.ณัฐนันท์ เอื้อศิลป์ ประธานกรรมการผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างละเอียดและเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณประธานและกรรมการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยอย่างดียิ่ง และขอขอบคุณล่ามแปลภาษาจีน รวมถึงกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ให้ความอนุเคราะห์ในการรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

ช่วงเวลาเพียงไม่กี่ปีบนหนทางแห่งการศึกษาในระดับปริญญาโทของผู้วิจัยเปรียบเสมือนที่ผ่านเลยมาจนถึงวันนี้ประหนึ่งม้าขาวควมผ่านช่องแคบด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว ทว่าในขณะที่เดียวกันก็เหมือนจมอยู่ในสายธารแห่งกาลเวลาอันเนิ่นนาน ผู้วิจัยเสมือนดอกแดนดิไลอันที่ปลิวไปตามสายลมโดยไม่ทิ้งร่องรอย แต่ทุกพื้นที่ที่ตารางนิ้วและทุกช่วงเวลาตลอด 3 ปีที่ผ่านมากลับยังสลักลึกอยู่ในพิมพ์เขียวแห่งชีวิตของผู้วิจัย แม้อาจเป็นเส้นทางที่ยากจะก้าวเดินแต่การเรียนรู้ในครั้งนี้ให้ประโยชน์แก่ผู้วิจัยอย่างมหาศาล แม้อาจดูเป็นช่วงชีวิตที่เรียบง่ายทว่ากลับยากที่จะลืมเลือน แม้อาจเป็นหนทางที่ยาวนานแต่ก็ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจความหมายที่ว่าคนที่รู้จักพยายามีความสุขเสมอ ขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาอีกครั้งสำหรับการดูแลอย่างพิถีพิถันและความช่วยเหลือทั้งในการใช้ชีวิต การเดินร้านและในทางวิชาการ ตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้เรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยบูรพาแห่งนี้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ภายใต้การชี้แนะและข้อเสนอแนะด้วยความเอาใจใส่และความรอบคอบของอาจารย์ที่ปรึกษาผู้เป็นที่เคารพนับถือ ด้วยท่าทางที่ความจริงจัง จิตวิญญาณทางวิชาการอันเข้มงวด และรูปแบบการทำงานที่มุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศของอาจารย์ที่ปรึกษาทำให้ผู้วิจัยได้ซึมซับนิสัยการเรียนรู้และการทำงานอันดี รวมถึงยังเป็นแรงบันดาลใจชั้นยอดให้กับผู้วิจัยในการเรียนรู้และทำงาน ส่งผลให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ในท้ายที่สุด ในขณะที่เดียวกัน ผู้วิจัยยังอยากขอขอบคุณคณาจารย์คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพาทุกท่านสำหรับคำแนะนำและความช่วยเหลือตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้เรียนอยู่ในคณะแห่งนี้ ด้วยความเอื้ออารีและน้ำใจไมตรีของทุกท่านทำให้เส้นทางในฐานะบัณฑิตของผู้วิจัยเติบโตและพัฒนาไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้งจึงขอขอบพระคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้

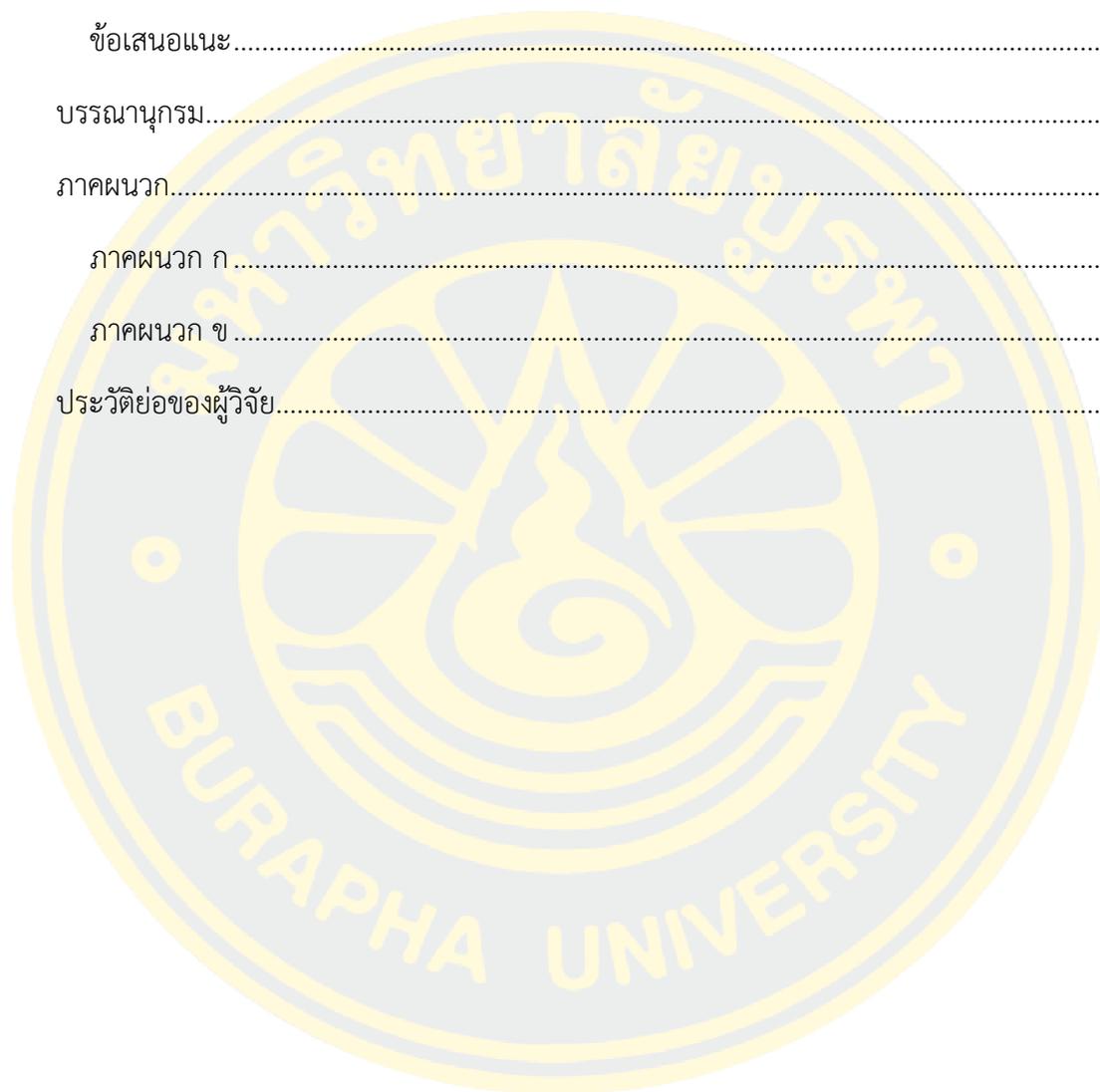
สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของงานวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของงานวิจัย.....	4
ประเด็นปัญหาของงานวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดของงานวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย	6
ระเบียบวิธีวิจัย.....	6
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	11
การเดินร่ำแบบลาดินในจังหวัดระยอง.....	11
1. ประวัติวัฒนธรรมการเดินร่ำจังหวัดระยอง.....	11
2. ท่าทางของร่างกายในการเดินร่ำจังหวัดระยอง.....	12
3. อັดลักษณ์ด้านจังหวัดนตรีของการเดินร่ำจังหวัดระยอง.....	12
4. การใช้ลักษณะท่าทางของร่างกายในการเดินร่ำจังหวัดระยอง.....	12

5. การใช้พละกำลังจากแกนกลางของร่างกายในการเต้นรำจิ้งหะรุ่มบ้า	13
6. กำลังขาในการเต้นรำจิ้งหะรุ่มบ้า.....	14
7. บรรทัดฐานทางเทคนิคของการเต้นรำจิ้งหะรุ่มบ้า	15
8. วิธีการเชื่อมประสานกันระหว่างคู่เต้นรำ.....	15
การศึกษาเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่.....	16
1. วัฒนธรรมของศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่.....	16
2. แนวความคิดการเต้นรำและความคิดสร้างสรรค์ของมาร์ธา เกรแฮม	17
3. แนวคิดเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่ของมาร์ธา เกรแฮม	18
4. ความเข้าใจในเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่ของ ลาบาน กับ เกรแฮม.....	19
กระบวนการออกแบบท่าเต้นในเทคนิคการออกแบบท่าเต้น	19
1. ‘Canon’ ในเทคนิคการออกแบบท่าเต้น.....	19
2. บทบาทของเทคนิคในเทคนิคการออกแบบท่าเต้น.....	20
3. การเชื่อมโยงการเต้นในการออกแบบท่าเต้น.....	20
4. เกณฑ์ทางสุนทรียภาพเมื่อสร้างสรรค์ท่าเต้น	21
5. ธรรมชาติของการเคลื่อนไหว.....	22
6. คุณลักษณะที่สำคัญของการเคลื่อนไหว	22
7. การผสมผสานการเคลื่อนไหว.....	23
บทที่ 3 กระบวนการสร้างสรรค์และการออกแบบท่าเต้นสำหรับผลงานการแสดง	26
การบูรณาการองค์ประกอบในการเต้นรำจิ้งหะรุ่มบ้า	28
1. การใช้ท่าเต้นรำจิ้งหะรุ่มบ้า (Cucaracha) เป็นตัวอย่างกรณีศึกษา.....	28
2. อัตลักษณ์ด้านการออกแบบและเรียบเรียงท่าเต้นภายในผลงานการแสดง	29
3. รูปแบบการแสดงภายในผลงานการแสดง.....	29
4. การประยุกต์ใช้ภาษาเต้นรำ.....	29
เทคนิคและวิธีการที่ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงเต้นรำ	30

1. เทคนิคแคนนอน.....	30
2. เทคนิคเปรียบเทียบ.....	31
3. เทคนิคสอดประสานซ้ำซ้อน.....	31
4. เทคนิคเปลี่ยนผ่าน.....	31
5. เทคนิคเปลี่ยนรูป.....	31
6. เทคนิคองค์รวม.....	32
7. เทคนิคเชิงอุปมา.....	32
อัตลักษณ์ของเชื่อมประสานกันระหว่างคู่เต้นรำ.....	33
กรอบแนวคิดและโครงสร้างของการแสดงการเต้นรำคือชีวิตของฉัน (Dance of My Life).....	35
1. ระยะเวลาในการแสดง.....	35
2. แนวความคิดในการแสดง.....	35
3. โครงสร้างการแสดง.....	35
องค์ประกอบต่าง ๆ ที่ใช้ในการแสดง.....	40
1. เครื่องแต่งกาย.....	40
2. ดนตรีประกอบการแสดง.....	42
3. การออกแบบฉาก/เวที.....	43
4. การวางแผนการทำงานและระยะเวลาเสร็จสิ้น.....	45
ปัญหาและอุปสรรคในการสร้างสรรค์.....	48
แนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการสร้างสรรค์.....	49
1. การวิเคราะห์เอกสาร.....	49
2. การวิจัยเชิงเปรียบเทียบ.....	49
3. การวิเคราะห์กรณีศึกษา.....	50
4. การวิเคราะห์ด้วยภาพ.....	50
5. การให้เหตุผลแบบอุปนัย.....	50

บทที่ 4 การสรุปผล การอภิปรายและข้อเสนอแนะ	51
สรุปผลการวิจัย.....	51
การอภิปรายผลการวิจัย.....	57
ข้อเสนอแนะ.....	59
บรรณานุกรม.....	60
ภาคผนวก.....	61
ภาคผนวก ก	62
ภาคผนวก ข	65
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	79

สารบัญตาราง

หน้า

No table of figures entries found.

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดของงานวิจัย	5
ภาพที่ 2-1 การใช้แรงดึงและพลังในการเดินรุ่มบ้า.....	13
ภาพที่ 2-2 การสอดประสานและการควบคุมร่างกายเพื่อสร้างสมดุลการเคลื่อนไหว	14
ภาพที่ 2-3 การสอดประสานลวดลายการเดิน	16
ภาพที่ 2-4 มาธา เกรแฮม	17
ภาพที่ 2-5 เทคนิคการใช้ร่างกายจำเพาะของมาธา เกรแฮม.....	18
ภาพที่ 2-6 การเชื่อมโยงลักษณะการเดินคู่	21
ภาพที่ 2-7 สมบัติและความสัมพันธ์ของนักเต้น.....	24
ภาพที่ 3-1 ภาพจากการแสดงองค์ที่ 1	36
ภาพที่ 3-2 ภาพจากการแสดงองค์ที่ 1 ตัวละครเอกพบรักกับหญิงสาว.....	37
ภาพที่ 3-3 ภาพจากการแสดงองค์ที่ 2 ตัวละครเอกพบรักหญิงสาวที่โรงเต้นรำ.....	38
ภาพที่ 3-4 ภาพจากการแสดงองค์ที่ 3 ตัวละครเอกและภาพความทรงจำ.....	39
ภาพที่ 3-5 ภาพจากการแสดงองค์ที่ 3 ความทรงจำของตัวละครเอกเมื่อครั้งเรียนมหาวิทยาลัย.....	39
ภาพที่ 3-6 เสื้อผ้าของนักเต้นแสดงถึงช่วงชีวิตมหาวิทยาลัย.....	40
ภาพที่ 3-7 เสื้อผ้าของนักแสดงองค์ที่ 2 ชุดเต้นรำในโรงเต้นรำ	41
ภาพที่ 3-8 เสื้อผ้าของหญิงสาวที่ตกหลุมรัก	41
ภาพที่ 3-9 เสื้อผ้าของนักแสดงองค์ที่ 3.....	42
ภาพที่ 3-10 การออกแบบฉากโดยใช้จอภาพเพื่อใช้ในการเล่าเรื่องอดีตและความทรงจำของตัวละคร	43
ภาพที่ 3-11 การออกแบบฉากโดยใช้ม้านั่งยาวเพื่อใช้ในการแสดงในฉากเต้นรำในโรงเต้นรำ	44
ภาพที่ 3-12 การออกแบบฉากโดยหุ่นจำลองเพื่อใช้ในการเล่าเรื่องอดีตและความทรงจำของตัวละคร	44

ภาพที่ 3-13 เรียนรู้จากการศึกษาผลงาน.....	47
ภาพที่ 3-14 กระบวนการเรียนรู้จากผลงานการออกแบบท่าทาง.....	47

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของงานวิจัย

การเต้นรำเป็นศาสตร์ศิลปะที่ว่าด้วยการจัดระเบียบการเคลื่อนไหวรูปแบบต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันให้กลายเป็นท่วงท่าที่งดงามและสมบูรณ์แบบอีกทั้งยังถือเป็นรูปแบบการแสดงออกที่ถ่ายทอดความนึกได้สะท้อนอารมณ์ยิ่งกว่าการบรรยายหรือบอกเล่าเรื่องราวผ่านคำพูดหรือตัวอักษร ดังนั้นรูปแบบการแสดงในศิลปะการเต้นรำแบบลาตินจึงมุ่งเน้นการแสดงออกเพื่อสื่ออารมณ์เป็นหลัก รวมถึงเนื้อหาในการแสดงส่วนมากก็เกี่ยวข้องกับการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าสไตล์การเต้นรำแบบลาตินส่วนใหญ่คือการแสดงและสะท้อนสภาพสังคมและวิถีชีวิตของผู้คนในช่วงเวลานั้น ๆ โดยผ่านอวัจนภาษาทางกายที่มนุษย์เรียกว่าศิลปะการเต้นรำในทำนองเดียวกันนี้ Watt Lai Yud (1961) ได้กล่าวไว้ว่ากระแสนิยมในศิลปะการเต้นรำแบบราชสำนักยุโรปซึ่งปัจจัยต่าง ๆ จากศิลปะแขนงดังกล่าวส่งผลให้การเต้นรำแบบลาตินแบ่งออกเป็น 5 ประเภทใหญ่ ได้แก่ จังหวะเต้นรำแบบช่า ช่า ช่า (Cha Cha) แซมบ้า (Samba) รุมบ้า (Rumba) ปาโซโดเบล (Paso Doble) และจังหวะแจ๊ฟ (Jive) กล่าวคือศิลปะการเต้นรำแบบลาตินเป็นรูปแบบการแสดงออกโดยอาศัยร่างกายเป็นสื่อกลางภายใต้การชี้นำของจังหวะดนตรีที่มีจังหวะเป็นเอกลักษณ์เป็นแรงบันดาลใจให้ร่างกายขับเคลื่อนวาทลวดลายไปตามท่วงทำนองที่เปี่ยมล้นด้วยอารมณ์เนื่องจากศิลปะการเต้นรำแบบลาตินถือเป็นกีฬาที่เกิดจากผสมผสานระหว่างศิลปะและกีฬาที่ว่าด้วยการเต้นรำ การระเบิดพลังขณะเคลื่อนไหวไปตามจังหวะดนตรี ความเร็ว เทคนิค สไตล์การเต้นที่มีเอกลักษณ์โดดเด่น ตลอดจนเสน่ห์ที่สามารถดึงดูดและตรึงอารมณ์ผู้ชมให้คล้อยตามได้อย่างน่าอัศจรรย์ คุณลักษณะเหล่านี้ล้วนเป็นอัตลักษณ์เฉพาะตัวของศิลปะการเต้นรำแบบลาตินทั้งสิ้น การเต้นรำประเภทนี้จึงไม่ใช่เพียงกีฬาแต่ยังเป็นศาสตร์แห่งปรัชญาและยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง กล่าวได้ว่าศิลปะการเต้นรำแบบลาตินคือทัศนศิลป์ที่แสดงให้เห็นถึงสถานะของชีวิตโดยให้ผู้ชมสัมผัสผ่านสื่อกลางที่มีพลังเคลื่อนไหวหรืออีกนัยหนึ่งคือการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ผ่านการเคลื่อนไหวร่างกายด้วยท่วงท่าอันหลากหลายที่งดงามและทรงเสน่ห์

ศิลปะการเต้นรำแบบลาตินนั้นการเต้นรำจังหวะรุมบ้ามีต้นกำเนิดในประเทศคิวบากล่าวคือรุมบ้าเป็นศิลปะการเต้นรำที่ซึมซับอิทธิพลจากโบลโร (Bolero) ศิลปะการเต้นรำพื้นบ้านของชนผิวดำในทวีปแอฟริกาและสเปนในช่วงศตวรรษที่ 16 ก่อนค่อย ๆ ได้รับการพัฒนาจนกลายเป็น

ศิลปะการเต้นรำรูปแบบใหม่อย่างสมบูรณ์ เนื่องจากในช่วงเวลานั้นประเทศคิวบาเต็มไปด้วยทาสชนผิวดำจำนวนมากที่ถูกคนขาวส่งตัวมายังทวีปอเมริกา ทาสเหล่านี้ถูกกดขี่ข่มเหงจำต้องใช้ชีวิตอย่างแร้นแค้นทั้งยังได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมกอบกับความคิดถึงบ้านเกิดที่อยู่ห่างไกลและไม่มีที่ทำว่าจะได้กลับไปในวันก่อนให้เกิดบทเพลงพื้นเมืองที่มีท่วงทำนองเนื้อหาอันน่าเศร้า เมื่อนานวันเข้าบทเพลงที่เปี่ยมด้วยความรู้สึกโศกเศร้าก็ค่อย ๆ ซึมซับอิทธิพลจากสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นและกลายเป็นเพลงที่มีจังหวะยืดยาวราวกับท่วงทำนองที่ซับซ้อนเพื่อกล่อมเกลาคิดใจมนุษย์ให้พบความสุขสงบเมื่อผู้คนเริ่มนำจังหวะจากเครื่องประกอบจังหวะที่มีเอกลักษณ์เฉพาะในแบบลาตินอเมริกามาผสมผสานเข้ากับบทเพลง จังหวะเพลงจึงเกิดการพัฒนามาจากบทเพลงที่เคยเศร้าสร้อยกลับกลายเป็นท่วงทำนองที่อบอุ่นด้วยบรรยากาศโรแมนติกกระทั่งได้รับการพัฒนาจนสมบูรณ์และถือกำเนิดเป็นดนตรีจังหวะรุมบ้า แม้ว่าจังหวะรุมบ้าในปัจจุบันจะสูญเสียบรรยากาศแห่งความโศกเศร้าดั้งเดิมไปแล้วแต่ยังคงเก็บรักษาบรรยากาศที่สื่อสารผ่านท่วงทำนองรื่นหูซึ่งคอยกล่อมเกลาคิดใจผู้ฟังไว้เป็นอย่างดี อีกทั้งคุณลักษณะนี้ยังสอดประสานเป็นหนึ่งเดียวกับการเคลื่อนไหวร่างกายที่แฝงความนัยเอาไว้ภายใต้ท่วงท่าที่สวยงามรวมถึงดนตรีอันไพเราะซึ่งอบอุ่นด้วยบรรยากาศหวานซึ่งตรึงใจได้อย่างกลมกลืน กล่าวได้ว่าศิลปะการเต้นรำจังหวะรุมบ้าเกิดจากการผสมผสานระหว่างสไตล์การเต้นรำดั้งเดิมและสีสันของศิลปะการดนตรีสมัยใหม่ด้วยการเคลื่อนไหวที่วาดลวดลายบนพลอร์เต้นรำอย่างอ่อนช้อยตรึงจิตด้วยท่วงท่าที่งดงามอันสะท้อนถึงอารมณ์ความรู้สึกในหัวรักหวานซึ่ง กอบกับดนตรีที่มีท่วงทำนองนิ่มนวลแว่วหวาน ดังนั้นปัจจัยเหล่านี้ทำให้จังหวะรุมบ้าได้รับการยกย่องให้เป็น “จิตวิญญาณแห่งศิลปะการเต้นรำแบบลาติน” (Miao Feng & Zhang Chunsheng, 2014, pp. 1-24)

ผู้วิจัยมีความสนใจในการเต้นรำลาตินประเภทรุมบ้าในการวิจัยครั้งนี้จึงมีความต้องการแสวงหาแนวทางการใช้เทคนิคการเคลื่อนไหวร่างกายโดยมีความสนใจในเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่ ทั้งนี้ Liu Qingyi (2004, pp. 24-87) ได้นำกล่าวถึงการเต้นรำสมัยใหม่ไว้ว่า ศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ปรากฏขึ้นครั้งแรกในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 จากประเทศตะวันตก ศิลปะการเต้นรำประเภทนี้กำเนิดขึ้นและคงอยู่มานานเป็นศตวรรษทั้งยังมีความแตกต่างจากการเต้นแบบบัลเลต์คลาสสิกโดยสิ้นเชิง เนื่องจากหลักการสำคัญทางสุนทรียศาสตร์ของศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่คือการต่อต้านรูปแบบการเต้นตามคติของบัลเลต์คลาสสิกซึ่งมีแนวคิดแบบอนุรักษ์นิยม ละทิ้งวิถีความเป็นจริงในชีวิตของมนุษย์และมุ่งแสวงหาเพียงทักษะในการเต้นรำแนวคิดสำคัญของการเต้นรำแบบสมัยใหม่จึงสนับสนุนการกำจัดหลักการเคลื่อนไหวตามแนวคิดบัลเลต์คลาสสิกที่เข้มงวดและเคร่งครัดในแบบแผนมากเกินไปจนกลายเป็นข้อผูกมัดที่คอยจำกัดความคิดสร้างสรรค์ในศิลปะการเต้นรำ การเต้นรำสมัยใหม่ทำให้ผู้คนได้รับรู้ถึงการแสดงอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริงของมนุษย์ได้อย่างอิสระผ่านท่าเต้นที่สอดคล้องกับกฎการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติและเป็นสื่อกลางที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตและแนวคิดของสังคมสมัยใหม่

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความต้องการศึกษาเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่ของเกรแฮมซึ่งเป็นเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่เกิดขึ้นจากความคิดสร้างสรรค์ของมาร์ธา เกรแฮม (Martha Graham) นักออกแบบท่าเต้น ผู้บุกเบิกยุคแรกเริ่มแห่งศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ในประเทศสหรัฐอเมริกา กล่าวคือ มาร์ธา เกรแฮม ศิลปินหญิงชาวอเมริกันในช่วงศตวรรษที่ 20 เป็นทั้งนักวิชาการ นักเขียนบทและกำกับการแสดงเต้นรำรวมถึงเป็นผู้ริเริ่มสร้างรากฐานทางองค์ความรู้เกี่ยวกับศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ ผลงานสำคัญ ได้แก่ สาวกนอกรีต (Heretic) สดับเสียงรำครวญ (Lamentation) ความรื่นเริงแห่งเทพดา (Diversion of Angels) และ พฤติการณ์แห่งแสง (Acts of Light) โดยเส้นทางชีวิตบนถนนแห่งศิลปะการเต้นรำของมาร์ธา เกรแฮมเริ่มต้นขึ้นเมื่อเธอได้สมัครเข้าเรียนในโรงเรียนเดนนิสฮอว์ (Denishaw) สถาบันสอนเต้นรำที่โดดเด่นด้วยหลักสูตรการสอนเต้นรำเชิงบูรณาการร่วมสมัยซึ่งกระบวนการพัฒนาทางด้านทักษะและองค์ความรู้ในศิลปะการเต้นรำของศิลปินหญิงท่านนี้แบ่งออกเป็น 3 ช่วงด้วยกัน ช่วงแรกคือยุคแห่งการต่อต้านขนบของสังคม ช่วงต่อมาคือยุคแห่งการรับรู้และเข้าใจในอัตลักษณ์ประจำชาติของตนเอง และช่วงสุดท้ายคือยุคแห่งการศึกษาและการสำรวจเชิงลึกเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งในช่วงเวลาทั้งสามยุค ผลงานการแสดงเต้นรำอันโด่งดังของเธอก็ได้ถือกำเนิดขึ้นพร้อมกับเทคนิคเกรแฮมตลอดจนองค์ความรู้ทางศิลปะการเต้นรำที่ศิลปินหญิงท่านนี้เป็นผู้ริเริ่มคิดค้นและฝึกฝนด้วยตนเอง ความรักในศิลปะการเต้นรำทำให้มาร์ธา เกรแฮมกลายเป็นเทพเจ้าแห่งศตวรรษของศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ ผู้ใฝ่เรียนใฝ่รู้ที่มองว่าการฝึกฝนอย่างหนักคือความสุข การแสดงคือจิตวิญญาณและการสร้างสรรค์คือชีวิตจิตใจของตนเอง

ความหลากหลายด้านเทคนิคในศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่ทำให้ศิลปะการเต้นรำทั้งสองประเภทมีจุดรวมบางประการที่เหมือนกัน สไตล์การเต้นรำแบบลาตินสามารถพลิกแพลงท่าทางได้หลายหลาก ทั้งยังมีองค์ประกอบที่สื่อถึงอารมณ์ความรู้สึกได้อย่างดีเยี่ยมในขณะที่สไตล์การเต้นรำสมัยใหม่เป็นรูปแบบการแสดงที่เอนเอียงไปทางด้านการสะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตของผู้คนรวมถึงสภาพสังคมในปัจจุบันและผลงานแสดงส่วนใหญ่มักมีความหมายในเชิงล้อเลียนเสียดสี ซึ่งเมื่อศิลปะการเต้นรำทั้งสองประเภทนี้บูรณาการเข้าด้วยกัน ทั้งคู่อาจผสมผสานกันอย่างกลมกลืน พร้อมทั้งช่วยส่งเสริมและดึงศักยภาพของกันและกันออกมาใช้ได้อย่างเต็มที่ ผู้วิจัยหวังว่าการได้ศึกษาวิจัยองค์ประกอบต่าง ๆ ในศิลปะการเต้นรำและนำองค์ความรู้ที่ได้มาผสมผสานเข้ากับองค์ความรู้เฉพาะทางในศิลปะการเต้นรำแบบลาตินที่ผู้วิจัยได้ศึกษามาทั้งหมดจะสามารถทำให้ศิลปะการเต้นรำแบบลาตินเกิดการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่หลากหลายและน่าสนใจยิ่งขึ้น อีกทั้งในกระแสสังคมปัจจุบัน ศิลปะการเต้นรำแบบลาตินเริ่มเป็นที่นิยมในหมู่สาธารณชน ตลอดจนกลุ่มคนรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งกระแสดังกล่าวช่วยสนับสนุนและเสริมสร้างรากฐานที่มั่นคงให้แก่ศิลปะการเต้นรำแบบลาติน นอกจากนี้เนื้อหาของศิลปะการเต้นรำแบบลาตินส่วนใหญ่มีที่มาจากวัฒนธรรมของดินแดนบางส่วนในทวีปยุโรปและอเมริกา ดังนั้นแม้จะได้ชื่อว่าเป็นศิลปะการเต้นรำแบบลาติน

เหมือนกันแต่ก็มีรูปแบบและองค์ประกอบในสไตล์การเต้นรวมถึงสีสันทางอารมณ์ที่แตกต่างกัน กล่าวคือการเต้นรำในแต่ละบทเพลงล้วนมีอารมณ์หลักซึ่งเป็นแก่นสำคัญในการเต้นและอัตลักษณ์ทางอารมณ์ในบทเพลง บางเพลงอาจมีจังหวะสนุกสนานรื่นเริง บ้างก็อบอวลไปด้วยบรรยากาศซาบซึ้งตรึงใจ บ้างก็ดูตื้นเขินหรือโกรธาหรือบางบทเพลงก็เปี่ยมด้วยความกระตือรือร้นและควมมีชีวิตชีวา ซึ่งหากผู้วิจัยสามารถนำคุณลักษณะทางอารมณ์เหล่านี้มาประยุกต์ใช้ในการออกแบบท่าเต้น ตลอดจนรูปแบบการแสดงออกในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่เพื่อให้อัตลักษณ์ทางอารมณ์ในศิลปะการเต้นรำแบบลาตินถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของผลงานการแสดงในฐานะวัตถุที่สร้างความงามทางสุนทรียภาพ ผู้วิจัยเชื่อว่าประสบการณ์ที่ได้รับจากกระบวนการศึกษาค้นคว้าจากผลงานวิจัยในครั้งนี้จะสามารถทำให้ผู้คนเข้าใจถึงกระบวนการบูรณาการศิลปะการเต้นรำแบบลาตินเข้ากับศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่รวมถึงผลลัพธ์ที่ได้ในเชิงประจักษ์มากยิ่งขึ้นเมื่อศิลปะการเต้นรำทั้งสองรูปแบบผสมผสานเข้าด้วยกันอย่างแท้จริงจนกลายเป็นการเต้นรำรูปแบบใหม่ที่โดดเด่นด้วยอัตลักษณ์ตามแบบการเต้นรำแบบลาตินและเทคนิคการเต้นรำแบบสมัยใหม่เพื่อนำพาศิลปะการเต้นรำก้าวไปสู่อนาคต ประการสำคัญการวิจัยปฏิบัติการครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจในการค้นหาเทคนิคการเต้นใหม่จากการปลดพันนาการและเสรีภาพทางความคิดโดยนำแนวคิดของการเต้นแบบลาตินซึ่งมีที่มาจากทาสซึ่งถูกกดขี่ข่มเหงและมีชีวิตอย่างแร้นแค้นไม่มีอิสระภาพ ทั้งยังได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมอันเป็นเหตุปัจจัยให้เหตุผลเหล่านี้มีอิทธิพลทำให้เกิดการเต้นแบบลาติน ผู้วิจัยจึงมีแรงบันดาลใจเพื่อค้นหาความอิสระภายในตนเองและเทคนิคการเต้นรำจากการวิจัยครั้งนี้

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์เทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่
2. เพื่อสร้างสรรค์ศิลปะการเต้นรำที่ผสมผสานองค์ประกอบของศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่เข้าด้วยกัน

ประเด็นปัญหาของงานวิจัย

1. การผสมผสานโครงสร้างของการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่โดยใช้เทคนิคของมารา เกรแฮมเพื่อจัดระบบร่างกาย เทคนิคและการเคลื่อนไหวที่สามารถทำให้เกิดภาษาร่างกายและการสื่อสารค้นหาความอิสระภายในตนเองและเทคนิคการเต้นรำจากการวิจัยครั้งนี้

กรอบแนวคิดของงานวิจัย

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดของงานวิจัย (Xin, Yang)

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยเพื่อค้นหาแนวทางการผสมผสานการเต้นรำแบบลาตินซึ่งผู้วิจัยกำหนดให้เทคนิคการเต้นรำจังหวะรัมบ้าเป็นองค์ประกอบหลักโดยมีเทคนิคการเต้นรำจังหวะชะชะซ่าและโจว์ฟเป็นองค์ประกอบรอง
2. การศึกษาและการวิเคราะห์เทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่ของมาธา เกรแฮม (Martha Graham) โดยศึกษาเทคนิคการเต้นรำกับอาจารย์ Wang Zhenbo และอาจารย์ Zhang Wei ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการเต้นรำสมัยใหม่ประจำแห่งมหาวิทยาลัยกวางซี สาธารณรัฐประชาชนจีน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้วิจัยกำหนดให้นักแสดงจำนวน 2 คน โดยผู้วิจัยเป็นนักแสดงนำ

2. ระยะเวลาของการสร้างสรรค์ผลงานความยาว 15 นาที
3. ผู้วิจัยนำเสนอผลงานการสร้างสรรค์โดยจัดทำในรูปแบบวีดีโอ (Dance VDO production) และนำเสนอผ่านระบบออนไลน์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย

1. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยมีความรู้ความเข้าใจในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่อย่างถ่องแท้และสมบูรณ์ในหลากหลายแง่มุมมากยิ่งขึ้น
2. พัฒนาศักยภาพทางร่างกายของผู้วิจัยเพื่อสร้างท่วงท่าที่สวยงามขณะเต้นรำมีการควบคุมที่แม่นยำถูกต้องยิ่งขึ้น
3. ทำให้ผู้วิจัยสามารถค้นหาความเหมือนและความแตกต่างระหว่างศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่ได้อย่างรอบคอบมากขึ้นช่วยเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายและความสามารถในการจัดระเบียบร่างกายของผู้วิจัยขณะเต้นรำโดยผสมผสานศักยภาพทั้งสองส่วนให้ทำงานร่วมกันได้อย่างสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น และทำให้ท่วงท่ามีความพลิ้วไหวเป็นธรรมชาติ ไม่ดูแปลกตา ถือเป็นยกระดับภาษาภายในผลงานการแสดงให้เหนือล้ำขึ้นไปอีกขั้น
4. การประยุกต์ใช้เทคนิครวมถึงวิธีการออกแบบท่าเต้นในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ช่วยให้แนวทางสำหรับกระบวนการบูรณาการที่ผู้วิจัยประสงค์นำมาใช้ในการพัฒนาศิลปะการเต้นรำแบบลาตินสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้
5. ผลงานสร้างสรรค์ที่ให้ความสำราญทางสุนทรียะ ตื่นตาตื่นใจ กระตุ้นประสาทสัมผัสของผู้ชมให้ตื่นตัวด้วยความแปลกใหม่และมอบประสบการณ์ในการรับชมที่น่าพึงพอใจพร้อมทั้งยกระดับเนื้อหาภายในผลงานการแสดงให้มีนัยแฝงลึกซึ้งและมีคุณค่าในเชิงปรัชญามากยิ่งขึ้น

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่องการสร้างสรรคศิลปะการเต้นรำจากการบูรณาการระหว่างเทคนิคการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์เทคนิคเต้นรำสมัยใหม่ และนำผลจากการศึกษาและการวิเคราะห์นั้นไปใช้เพื่อการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงเต้นรำอันเกิดจากการผสมผสานระหว่างศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและองค์ประกอบในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ตั้งนั้นการวิจัยครั้งนี้จึงมีการใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยปฏิบัติการ แล้วนำผลที่ได้จากกระบวนการทำงาน การแสดงต่อสาธารณชน ผู้ชมและผู้ทรงคุณวุฒิมาแนะนำเสนอเป็นรายงานการวิจัยโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมและเรียนรู้องค์ความรู้ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่เพื่อให้ตนเองมีความเข้าใจในเชิงลึกเกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคการเต้นของศิลปะการเต้นรำประเภทดังกล่าวอย่างถ่องแท้ จากนั้นจึงเรียนรู้เพิ่มเติมภายใต้การชี้แนะของอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญศึกษาประวัติศาสตร์ศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่จากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เสาะแสวงหาแก่นแท้และจิตวิญญาณของศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่อย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้วิจัยมีพื้นฐานด้านองค์ความรู้ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ ในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่มาเพียงพอสำหรับดำเนินการวิจัย นอกจากนี้ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมผลงานการแสดงเกี่ยวกับศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่อย่างต่อเนื่องเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบศิลปะการเต้นรำภายในผลงานเหล่านี้ โดยจุดมุ่งหมายหลักคือการค้นหาข้อเหมือนและข้อแตกต่างระหว่างศิลปะการเต้นรำทั้งสองประเภทเพื่อหาองค์ประกอบที่มีความเป็นไปได้ที่จะผสมผสานเข้าด้วยกันได้อย่างลงตัว ทั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ บทความและเอกสารวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ผู้วิจัยศึกษารวมถึงสื่อวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องจากช่องทางต่าง ๆ เช่น หนังสือ ‘Basic Teaching Material of International Standard Dance’ และ ‘History of Western Modern Dance’ เป็นต้น

2. วิธีการที่ใช้ในการวิจัย

2.1 การศึกษาเรียนรู้และการสำรวจข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์

งานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์เพื่อสอบถามองค์ความรู้เชิงทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถและศักยภาพด้านการเคลื่อนไหวของศิลปะการเต้นรำแบบลาตินโดยเลือกบุคคลข้อมูลที่จะดำเนินการสัมภาษณ์ดังนี้

- Wang Zhenbo อาจารย์ประจำภาควิชาศิลปะการเต้นรำของสถาบันศิลปะมหาวิทยาลัยกว๋างซีและยังดำรงตำแหน่งอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาเฉพาะทางประจำหลักสูตรปริญญาบัณฑิตสากลของสถาบันศิลปะการเต้นรำมหาวิทยาลัยกว๋างซีอีกด้วย ปัจจุบันอาศัยอยู่ในเขตเมืองหนานหนิง อำเภอชิงชิว เขตกรีนเซ็นทรัลพลาซ่า

- Zhang Wei อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญจากสถาบันศิลปะมหาวิทยาลัยกว๋างซี โดยเนื้อหาการสัมภาษณ์เกี่ยวข้องกับการนำองค์ประกอบทางร่างกายมาประยุกต์ใช้ในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ที่ผู้วิจัยตัดสินใจเลือกอาจารย์ท่านนี้เนื่องจากท่านเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่สถาบันศิลปะมหาวิทยาลัยกว๋างซี และยังเป็นถึงอาจารย์ที่ปรึกษาในระดับปริญญาโท (ปริญญาโท) ประจำสถาบันอีกด้วย ในปัจจุบันอาจารย์ Zhang Wei อาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์รับรองอาจารย์ของสถาบันศิลปะมหาวิทยาลัยกว๋างซีซึ่งตั้งอยู่ตรงถนนเจียวอวี๋ หมายเลข 7 เมืองหนานหนิง อำเภอชิงชิว

2.2 การศึกษาเรียนรู้และการสำรวจข้อมูลด้วยวิธีการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม
ผู้วิจัยสังเกตข้อเหมือนและข้อแตกต่างระหว่างศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ทั้งในด้านการเคลื่อนไหวและการแสดงออกทางอารมณ์ผ่านกระบวนการเรียนรู้จากเหล่าอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญและทำความเข้าใจข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง

2.3 การสอบถามผู้ชมหลังจบการแสดง

ผู้วิจัยจัดทำแบบสอบถามสำหรับผู้ชมหลังชมผลงานการแสดงจากการวิจัยเพื่อนำข้อมูลที่ได้จากผู้ชมที่ทำแบบสอบถามนำไปวิเคราะห์และเรียบเรียงเพื่อนำเสนอในรายงานการวิจัย

2.4 การจัดอภิปรายเฉพาะกลุ่มออนไลน์

ผู้วิจัยจัดให้มีการจัดการอภิปรายเฉพาะกลุ่มโดยเชิญนักวิชาการและศิลปินร่วมอภิปรายผลงานการแสดงจากการวิจัยก่อนนำเสนอต่อสาธารณชนเพื่อนำข้อเสนอดี ๆ ไปพัฒนาผลงานการแสดง

2.5 ทดลองฝึกฝนท่าเต้นผสมผสานที่ตนคิดค้นขึ้นดูซ้ำไปซ้ำมาเพื่อสังเกตความเปลี่ยนแปลงและค้นหาจุดบกพร่อง

2.6 การนำเสนอผลงานการแสดงต่อสาธารณชนในรูปแบบการแสดงออนไลน์
เนื่องจากสถานการณ์แพร่ระบาดของโคโรนาไวรัสในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถเดินทางมาดำเนินการวิจัยในประเทศไทยได้จึงนำเสนอการแสดงในรูปแบบการแสดงออนไลน์

2.7 การศึกษาและการวิจัยกับอาจารย์ที่ปรึกษาผ่านระบบออนไลน์

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แบบสัมภาษณ์บุคคลข้อมูลเพื่อสอบถามองค์ความรู้เชิงทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถและศักยภาพด้านการเคลื่อนไหวของศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับสำคัญของหัวเรื่อง และกรอบแนวคิดทฤษฎีที่ผู้วิจัยศึกษาตามรายละเอียดดังนี้

- เทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่
- กระบวนการฝึกซ้อมและการพัฒนาร่างกายสำหรับการเต้นรำสมัยใหม่
- การค้นหาและการออกแบบท่าเต้น
- แนวคิดการสร้างสรรค์
- องค์ประกอบที่ใช้ในการแสดง

5. การฝึกซ้อมและการนำเสนอผลงานการแสดง

5.1 นักแสดง ผู้วิจัยและคู่เต้นรำ Li Yunzhe ปัจจุบัน Li Yunzhe เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาปี ค.ศ. 2021 ของสถาบันศิลปะมหาวิทยาลัยกว่างซีและเขายังได้รับการบรรจุให้ทำงานภายในสถาบันศิลปะมหาวิทยาลัยกว่างซี โดยดำรงตำแหน่งอาจารย์สอนวิชาศิลปะการเต้นรำแบบลาตินของโรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดสถาบันศิลปะมหาวิทยาลัยกว่างซีอีกด้วย

5.2 สถานที่ฝึกซ้อม ห้องเรียนภายในคณะศิลปะการเต้นรำของสถาบันศิลปะมหาวิทยาลัยกว่างซี

5.3 การนำเสนอผลงานการแสดงต่อคณะกรรมการด้วยการจัดอภิปรายเฉพาะกลุ่มเพื่อนำจัดให้มีการเสวนาเพื่อรับคำแนะนำและถกประเด็นต่าง ๆ ที่สำคัญและมีประโยชน์ต่อการวิจัยก่อนการนำเสนอต่อสาธารณชนโดยจัดการอภิปรายเฉพาะกลุ่มออนไลน์

6. การตรวจสอบข้อมูล

ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยปฏิบัติการในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงกำหนดแนวทางการตรวจสอบข้อมูลของการวิจัยดังนี้

6.1 การส่งความก้าวหน้าการสร้างสรรค์กับอาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัยจำนวน 3 ครั้งโดยใช้ช่องทางการประชุมออนไลน์

6.2 การส่งความก้าวหน้ากับคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทจำนวน 1 ครั้งโดยใช้ช่องทางการประชุมออนไลน์

6.3 ผู้วิจัยกำหนดให้มีการอภิปรายเฉพาะกลุ่มโดยเชิญนักวิชาการและศิลปินโดยใช้ช่องทางการประชุมออนไลน์

7. การนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยต้องการใช้การเปลี่ยนแปลงเชิงสร้างสรรค์และรูปแบบการพัฒนาเชิงนวัตกรรมหลากหลายในการดำเนินงานและจัดทำรูปเล่มงานวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

บทที่ 1 บทนำ

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

บทที่ 3 กระบวนการสร้างสรรค์และการออกแบบท่าเต้นสำหรับผลงานการแสดง

บทที่ 4 สรุปผลการวิจัย การอภิปรายและข้อเสนอแนะ

8. ระยะเวลาดำเนินการวิจัย

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูล เอกสารอ้างอิงตามข้อเสนอของอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อศึกษาตรรกะและแนวคิดพื้นฐานที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย จากนั้นจึงเริ่มสร้างสรรค์ผลงานการแสดงเต้นรำ

ขั้นที่ 2 ศึกษาและเรียบเรียงข้อมูลผ่านการอ่านเอกสารอ้างอิง การสัมภาษณ์ ตลอดจน
การสำรวจแหล่งข้อมูลอื่น ๆ

ขั้นที่ 3 นำข้อมูลที่ได้เข้าสู่กระบวนการวิจัยและวิเคราะห์ในเชิงลึก

ขั้นที่ 4 ฝึกซ้อมการแสดง

ขั้นที่ 5 การส่งงานความก้าวหน้าต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัยและคณะกรรมการ
ควบคุมปริญญาโทในรูปแบบออนไลน์

ขั้นที่ 6 การแสดงต่อสาธารณชนในรูปแบบออนไลน์

ขั้นที่ 7 จัดทำรายงานวิจัยให้เสร็จสมบูรณ์

ขั้นที่ 8 ตีพิมพ์ผลงานวิจัย

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การวิจัยเรื่องการสร้างสรรคศิลปะการเต้นรำจากการผสมผสานระหว่างเทคนิคการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่ ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลจากเอกสารวิชาการ งานวิจัยรวมถึงสื่อวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องจากช่องทางต่าง ๆ และแพลตฟอร์มออนไลน์ที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่เพื่อให้ตนเองมีความเข้าใจในเชิงลึกเกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคการเต้นอย่างถ่องแท้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังศึกษาเรียนรู้เพิ่มเติมภายใต้การชี้แนะของอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญ ตลอดจนการศึกษาประวัติศาสตร์ศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่จากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เสาะแสวงหาแก่นแท้และจิตวิญญาณของศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่เพื่อให้ผู้วิจัยมีพื้นฐานด้านองค์ความรู้ ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ ในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่มาเพียงพอสำหรับการวิจัยแล้วนำข้อมูลเหล่านี้เข้าสู่กระบวนการศึกษาและวิเคราะห์ศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่โดยเพื่อให้ตนเองมีความเข้าใจในเชิงลึกเกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคการเต้นของศิลปะการเต้นรำประเภทดังกล่าวอย่างถ่องแท้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้วิจัยมีพื้นฐานด้านองค์ความรู้ ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ ในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่มาเพียงพอสำหรับดำเนินกระบวนการวิจัย โดยแบ่งหัวข้อเรื่องที่คุณวิจัยศึกษา ดังนี้

การเต้นรำแบบลาตินในจังหวัดบุรีรัมย์

1. ประวัติวัฒนธรรมการเต้นรำจังหวัดบุรีรัมย์

ต้นกำเนิดของการเต้นรำจังหวัดบุรีรัมย์คือศิลปะการเต้นรำที่สร้างสรรค์ขึ้นจากท่าทางขณะตรากตรำทำงานของกลุ่มชนผิวดำ เนื่องจากในวิถีชีวิตของชนชั้นแรงงานเหล่านี้ขณะที่ทำงานร่างกายส่วนบนของพวกเขามักต้องคอยแบกหามสินค้าหรือสัมภาระต่าง ๆ ที่มีน้ำหนักมากเพื่อรักษาสมดุลของร่างกายและรักษาท่าทางให้มั่นคงขณะเดินพวกเขาจึงจำเป็นต้องรักษาระดับไหล่ให้ตั้งตรงและมั่นคงที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ ทั้งยังไม่สามารถปล่อยให้ไหล่แกว่งหรือเอนไปทางด้านซ้ายหรือขวามากเกินไป เพื่อการนั้นจึงจำเป็นต้องอาศัยการโยกไหวสะโพกมาช่วยสร้างความสมดุลร่วมกับร่างกายส่วนบน ด้วยเหตุนี้ท่าเต้นรำในจังหวัดบุรีรัมย์จึงมีความถี่ในการใช้การเคลื่อนไหวของกระดูกเชิงกรานมากเป็นพิเศษแต่การเคลื่อนไหวดังกล่าวไม่ใช่การกระทำโดยเจตนา แต่ต้องเป็นการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติเหมือนในวิถีชีวิตการทำงานของชนผิวดำซึ่งเป็นต้นกำเนิดของการเต้นรำประเภทนี้ (Watt Lai Yud, 1961)

2. ท่าทางของร่างกายในการเต้นรำจังหวะรุมบ้า

ภาษาในศิลปะการเต้นรำแบบลาตินจังหวะรุมบ้า ประการแรกจากมุมมองทางเทคนิค ปัจจัยขั้นพื้นฐานที่สุดคือการสร้างการเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงจุดศูนย์ถ่วงของร่างกายรวมถึง การเคลื่อนไหวตัวของกระดูกสันหลังโดยอาศัยแรงขับเคลื่อนจากฝ่าเท้าบนพื้นฐานดังกล่าวการเคลื่อนไหว ของกระดูกเชิงกรานเกิดขึ้นจากการประคับประคองร่วมกันระหว่างกล้ามเนื้อส่วนขาและส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่คอยรองรับน้ำหนักไม่ว่าจะเป็นการเต้นรำจังหวะรุมบ้าในยุคแรกเริ่มหรือกระทั่งการ เต้นรำจังหวะรุมบ้าที่ได้รับการพัฒนาแล้วดังเช่นในปัจจุบันล้วนมีท่วงท่าเต้นรำที่ต้องอาศัยการ เคลื่อนไหวของกระดูกเชิงกรานเป็นหลักประกอบกับแรงดึงของร่างกายรวมถึงการแทรกซึมทางอารมณ์ ช่วยเติมเต็มให้ภาษาในศิลปะการเต้นรำจังหวะรุมบ้าเปี่ยมล้นความหลากหลายและยังทำให้การเต้นรำ จังหวะรุมบ้ามีศักยภาพในการขยายขอบเขตและระดับการวิวัฒนาการที่มากเพียงพอสำหรับ พัฒนาการแสดงเต้นรำตลอดจนเทคนิคการเคลื่อนไหวร่างกายตามแบบฉบับของตนเองอีกทั้งความ หลากหลายและพลังในการแสดงออกของศิลปะการเต้นรำแบบลาตินประเภทดังกล่าวยังได้รับการ ขยายขอบเขตจนเข้าสู่พัฒนาการครั้งใหญ่นอกจากนี้เมื่อมนุษย์มีจังหวะการก้าวเท้าที่มั่นคงในระดับ หนึ่งในช่วงจังหวะที่ฝ่าเท้าก้าวเหยียบไปข้างหน้า เรามักใช้กำลังจากแรงดึงเข้าเป็นจุดพุงตัวและอาศัย แรงปัจจัยดังกล่าวช่วยเปลี่ยนพลังกำลังส่วนขาให้กลายเป็นหนึ่งเดียวกันกล่าวคือเป็นการเสริมความ แข็งแกร่งให้กับแรงจากส่วนขาซึ่งเป็นฐานรองรับร่างกายส่วนบนของเราให้สามารถทำหน้าที่ได้ดียิ่งขึ้น เมื่อเราต้องการเตรียมท่าทางและร่างกายเพื่อการเคลื่อนไหวขณะเต้นรำ ต่อให้เป็นการเคลื่อนไหว กระดูกเชิงกรานก็ไม่ใช่อุปสรรคเนื่องจากแรงพุงจากช่วงขาที่แข็งแรงทำให้ฐานล่างมีความมั่นคงมาก ยิ่งขึ้น

3. อัตลักษณ์ด้านจังหวะดนตรีของการเต้นรำจังหวะรุมบ้า

จังหวะดนตรีในศิลปะการเต้นรำจังหวะรุมบ่านั้นนับอัตราจังหวะแบบ 4/4 หมายความว่า ในจังหวะรุมบ้าแต่ละตัวเลขมีค่าเท่ากับ 1 จังหวะเคาะ มีอัตราเร็วอยู่ที่ 27 บาร์ต่อนาทีโดยประมาณ ซึ่งอัตลักษณ์ของศิลปะ การเต้นรำจังหวะรุมบ้า ได้แก่ ดนตรีที่หวานซึ้งกินใจ ท่วงท่าที่นุ่มนวลงดงาม รวมถึงจังหวะการวาดฝีเท้าที่อ่อนช้อย สง่างามและเปี่ยมด้วยเสน่ห์ เนื่องจากชาวคิวบาค้นชินกับการ ก้าวเดินโดยมีสิ่งของเทินบนศีรษะ พวกเขาใช้วิธีเดินแบบบิดสะโพกไปมาทั้งสองข้างเพื่อรักษาสมดุล ขณะก้าวเดิน ในกาลต่อมา ท่าทางและสตีปเท้าในการเต้นแบบรุมบ้าก็ได้ซึมซับอัตลักษณ์ส่วนนี้มา ด้วยเช่นกัน (Miao & Zhang, 2014)

4. การใช้ลักษณะท่าทางของร่างกายในการเต้นรำจังหวะรุมบ้า

แม้จังหวะการเต้นรำของศิลปะการเต้นรำประเภทนี้จะค่อนข้างช้ากว่าจังหวะอื่น ๆ ทว่า เนื่องจากการนำจังหวะมาใช้ในการแสดงประกอบกับความต้องการทางเศรษฐกิจได้เข้ามาเป็นปัจจัย ครอบงำที่มีอำนาจเหนือจังหวะดนตรีดั้งเดิมส่งผลให้จังหวะดนตรีของรุมบ้าไม่ใช่จังหวะเรียบง่าย

ธรรมดา ๆ อีกต่อไป กระทั่งรูปแบบการเต้นรำก็ยังคงมีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น ซึ่งสาเหตุหนึ่งก็มาจากการเปลี่ยนแปลงของความหนัก-ของจังหวะดนตรีนั่นเอง (Miao & Zhang, 2014)

หากนักเต้นต้องการรักษาท่วงท่าการเคลื่อนไหวร่างกายให้งามสง่าตลอดการเต้นรำไม่เพียงต้องมีร่างกายท่อนล่างที่แข็งแรงและมั่นคงเท่านั้นแต่ยังต้องอาศัยพลังกำลังจากส่วนกึ่งกลางและแกนหลักของร่างกายด้วยในขณะที่การเคลื่อนไหวก่อให้เกิดแรงดึงส่วนกลางร่างกายต้องส่งแรงให้พลังกำลังสอดประสานไปกับร่างกายบริเวณช่วงหลังเพื่อทำให้ร่างกายส่วนบนอยู่ในท่วงท่าที่มีแรงส่งมากพอเหมือนงูเห่าที่ชูคอพร้อมฉก

กล่าวคือท่วงท่าของร่างกายไม่เพียงต้องเปี่ยมด้วยพลังและมีพลังกำลังที่แข็งแกร่งเพื่อให้ร่างกายส่วนบนมีแรงดึงที่มากพอเท่านั้นในขณะเดียวกันร่างกายทุกส่วนของนักเต้นยังต้องรักษาท่วงท่าที่มั่นคงเอาไว้เพื่อให้มีรากฐานทางพลังกำลังที่เหมาะสมสำหรับการเต้นรำจังหวะรุมบ้า

ภาพที่ 2-1 การใช้แรงดึงและพลังในการเต้นรุมบ้า (360.com)

5. การใช้พลังกำลังจากแกนกลางของร่างกายในการเต้นรำจังหวะรุมบ้า

ในภาษาศิลปะการเต้นรำแบบลาตินท่วงท่าเต้นรำของนักเต้นคือผลลัพธ์ขั้นสุดท้ายที่แสดงออกในรูปแบบภาพทัศนซึ่งเกิดจากการเคลื่อนไหวที่สอดประสานกันระหว่างร่างกายส่วนบนและส่วนล่างการ บูรณาการอย่างกลมกลืนและพริ้วไหวของสองปัจจัยดังกล่าวในท่ายที่สวยงามที่สุดก็จะแสดงออกมาให้ประจักษ์แก่สายตาในรูปแบบของภาพทัศนศิลป์เมื่อนักเต้นกลายเป็นวัตถุทางสุนทรียภาพ ในกิจกรรมจรรโลงสุนทรียะ ในกระบวนการบูรณาการของร่างกายทั้งสองส่วนที่ก่อให้เกิดสุนทรียภาพ จุดศูนย์กลางของการผสมผสานนั้นอยู่ที่ส่วนกึ่งกลางของร่างกายไม่ว่าจะเป็นเท้าของนักเต้นที่ถีบตัว

จากพื้นส่งแรงดันเพื่อเคลื่อนจุดศูนย์ถ่วงของร่างกายหรือกระทั่งการเคลื่อนไหวเชิงพลวัตของร่างกาย ส่วนบนที่อาศัยแรงดึงจากการหดและปล่อยตัวของแกนกลางร่างกายแน่นอนว่าการเคลื่อนไหวเหล่านี้ล้วนต้องอาศัยพลังกำลังจากแกนกลางร่างกายเพื่อเชื่อมประสานท่วงท่าการเคลื่อนไหวไปสู่ท่วงท่า ถัดไปอย่างไร้ลิ้นเป็นธรรมชาติ กล่าวได้ว่าในกระบวนการการเปลี่ยนผ่านและการผสมผสาน แกนกลางเปรียบเสมือนสถานีกลางสำหรับเปลี่ยนผ่านและเป็นผู้ควบคุมการเคลื่อนไหวทุกส่วนในร่างกาย ด้วยเหตุนี้นักเต้นจึงจำเป็นต้องใช้กำลังจากแกนกลางร่างกายของตนเองเพื่อปรับสมดุลให้ร่างกายส่วนบนและส่วนล่างอยู่ในท่วงท่าที่สอดคล้องประสานกันได้อย่างกลมกลืนมากที่สุด (Watt Lai Yud, 1961, pp. 81-87)

ภาพที่ 2-2 การสอดประสานและการควบคุมร่างกายเพื่อสร้างสมดุลการเคลื่อนไหว (360.com)

6. กำลังขาในการเต้นรำจังหวะรัมบ้า

ความแข็งแรงและพลังกำลังบริเวณส่วนขาถือเป็นรากฐานสำคัญสำหรับการเต้นรำจังหวะรัมบ้า ดังนั้น การวิเคราะห์พลังกำลังส่วนขาจึงเป็นข้อกำหนดที่มีความสำคัญเป็นอันดับต้น ๆ ในกระบวนการผสมผสานศิลปะการเต้นรำ ในที่นี้ผู้วิจัยขอยกสเต็มพื้นฐานของการเต้นรำจังหวะรัมบ้าเป็นตัวอย่างกรณีศึกษา กำลังขาในสเต็มพื้นฐานของการเต้นรำจังหวะรัมบ้ามีช่วงเข่าและข้อเท้าเป็นศูนย์ควบคุมแรงและกระจายหน้าที่เกี่ยวกับพลังกำลังไปยังส่วนต่าง ๆ ได้แก่ ต้นขา น่องและเท้า (ทั้งภายนอกและภายใน) โดยที่เท้าก็ยังแบ่งส่วนออกเป็นนิ้วเท้า ฝ่าเท้า ส่วนโค้งเท้าหรือกระดูกสะพานเท้าและสันเท้าหากแบ่งจากทิศทางของแรงก็ยังสามารถแบ่งได้อย่างคร่าว ๆ เป็นแรงส่งด้านบน แรง

ส่งด้านล่าง แรงแส่งด้านหน้า แรงแส่งด้านหลัง แรงแส่งด้านซ้ายและแรงแส่งด้านขวาเมื่อนักเต้นออกแรงไป
 ยิ่งแต่ละทิศทางพลังกำลังจากส่วนเท้าจะถูกส่งไปยังขาของนักเต้นและแรงขับเคลื่อนจะเชื่อมไปถึง
 กระดูกเชิงกรานเพื่อทำให้กระดูกเชิงกรานสามารถบิดตัวไปในทิศทางต่าง ๆ ได้ตามที่นักเต้นต้องการ
 ซึ่งวิธีดังกล่าวช่วยให้รูปแบบการเคลื่อนไหวของร่างกายมีความหลากหลายยิ่งขึ้น (Watt Lai Yud,
 1961, pp. 56-57)

7. บรรทัดฐานทางเทคนิคของการเต้นรำจังหวัดรำบู้

ศิลปะการเต้นรำแบบลาตินจำเป็นรักษาท่วงท่าของร่างกายให้มั่นคงอยู่เสมอ ซึ่งท่วงท่าของ
 นักเต้นต้องรักษาลำตัวให้ตั้งตรงและเคลื่อนไหวสอดคล้องประสานไปพร้อม ๆ กับกระดูกเชิงกรานในขณะที่
 การเต้นรำสมัยใหม่นั้นมีรูปแบบท่วงท่าที่อิสระมากกว่าการเต้นรำแบบลาตินทั้งยังพลิกแพลงได้
 หลากหลายรูปแบบ ประการต่อมาในการประยุกต์ใช้วิธีการวาดสตีปเท้า สตีปเท้าของการเต้นรำ
 แบบลาตินมีบรรทัดฐานที่ตายตัวชัดเจน (สตีปเท้าส่วนใหญ่มักเป็นการย่างก้าวด้วยวิธียืดเท้า) ส่วนวิธี
 วาดสตีปเท้าของการเต้นรำสมัยใหม่นั้นไม่มีรูปแบบที่ตายตัว (สตีปเท้าส่วนใหญ่มักอาศัยวิธีการ
 เขยียดเท้าเป็นหลัก) ทว่าจุดร่วมที่ใหญ่ที่สุดระหว่างศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่
 คือการใช้ขา ศิลปะการเต้นรำทั้งสองประเภทล้วนอาศัยพลังกำลังจากส่วนขาในการพยุงร่างกายและ
 ขับเคลื่อนกระบวนการเคลื่อนไหว โดยมีองค์ประกอบส่วนต่าง ๆ ของร่างกายคอยทำหน้าที่เชื่อมโยง
 ให้ร่างกายส่วนบนและร่างกายส่วนล่างสอดคล้องประสานกันเข้าหากันได้อย่างแนบชิดมากยิ่งขึ้น

8. วิธีการเชื่อมประสานกันระหว่างคู่เต้นรำ

การเต้นรำคู่กันระหว่างนักเต้นที่รับบทบาทฝั่งชาย-หญิงในการเต้นรำแบบลาตินฝ่ายชายมี
 หน้าที่เป็นผู้นำคู่เต้นฝ่ายหญิงให้ออกท่วงท่าตามจังหวะดนตรีอย่างถูกต้องโดยส่งสัญญาณจากสัญญาณ
 ต่าง ๆ ตามหลักการเต้นรำแบบลาตินส่วนฝ่ายหญิงก็มีหน้าที่ในการประยุกต์เทคนิคและวิธีการเต้นรำ
 ให้กลมกลืนไปกับการชี้นำตามครรลองของคู่เต้นฝ่ายชายเพื่อสร้างจุดเชื่อมต่อที่ผสานเข้าด้วยกันอย่าง
 เป็นธรรมชาติระหว่างคู่เต้นทั้งสองฝั่งซึ่งจุดแรกเริ่มคือบริเวณมือจากนั้นจึงใช้ช่วงแขนและช่วงลำตัว
 เคลื่อนไหวให้สอดคล้องประสานกันเพื่อสร้างรูปแบบเส้นทางและพื้นที่สำหรับเต้นรำซึ่งปัจจัยดังกล่าวเป็น
 สิ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้การเต้นรำคู่เป็นไปอย่างราบรื่น มีระเบียบแบบแผน คู่เต้นสามารถออกลวดลาย
 สอดคล้องประสานกันได้อย่างเป็นธรรมชาติและสวยงามยิ่งขึ้น

ภาพที่ 2-3 การสอดประสานลวดลายการเต้น (360.com)

การศึกษาเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่

1. วัฒนธรรมของศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่

ศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ถือกำเนิดขึ้นด้วยฝีมือของลอย ฟูลเลอร์ (Louie Fuller)

นักแสดงและนักเต้นชาวอเมริกันผู้จุดไฟให้แก่เวทีแห่งการเต้นรำสมัยใหม่ฝั่งตะวันตกในปี ค.ศ. 1891 หลังจากการบุกเบิกเส้นทางของลอย วัฒนธรรมศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ก็ได้รับการพัฒนาเรื่อยมาซึ่งในวัฒนธรรมดังกล่าวผู้ทรงอิทธิพลและเปี่ยมด้วยความสามารถจนกลายเป็นรากฐานที่แข็งแกร่งให้แก่ศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ คือคู่สามีภรรยานักเต้น เท็ด ชอว์น (Ted Shawn) รูธ เซนต์ เดนิส (Ruth St. Denis) และรูดอล์ฟ ลาบาน (Rudolf Laban) นักทฤษฎีการเต้นรำสมัยใหม่ชาวฮังการี เนื่องจากสถาบันสอนเต้นรำ Denishawn School of Dancing and Related Arts ที่ก่อตั้งโดยชอว์นและเดนิสนั้นได้ให้กำเนิดนักเต้นผู้บุกเบิกเส้นทางให้แก่ศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ในยุคหลังหลายต่อหลายคน จึงกล่าวได้ว่าสามีภรรยานักเต้นคู่นี้ทรงอิทธิพลอย่างมากในประวัติศาสตร์การพัฒนาศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ อีกทั้งแนวคิดด้านศิลปะการเต้นรำของพวกเขาทั้งคู่ยังช่วยจุดประกายขุมพลังใหม่ให้แก่ศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่อย่างแท้จริง (Liu Qingyi, 2014, pp. 32-36)

หากกล่าวว่าการดำรงอยู่ของชอว์นและเดนิสคือปัจจัยที่กำหนดกรอบการพัฒนาของศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ เช่นนั้นการดำรงอยู่ของรูดอล์ฟ ลาบานก็ถือเป็นปัจจัยที่ช่วยเติมเต็มแก่นสารภายในกรอบพัฒนาดังกล่าว รูดอล์ฟแต่งแต้มสีสันที่สร้างสรรค์โดยการเลียนแบบพลังและการเรียนรู้จังหวะการเคลื่อนไหวของร่างกายมนุษย์ลงบนแผนภาพที่ชื่อว่าศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ปัจจัยทรงอิทธิพลจากรูดอล์ฟส่งผลให้กระบวนการวิวัฒนาการของศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ทางฝั่งตะวันตกตั้งแต่นั้นหาเชิงนามธรรมพัฒนาไปสู่รูปแบบการเต้นรำ การฝึกและอบรมสั่งสอนไปสู่การริเริ่ม

สร้างสรรค์ตลอดจนแนวคิดเชิงทฤษฎีสู่การปฏิบัติจริงล้วนประสบความสำเร็จอย่างมาก กล่าวอีกนัยหนึ่งทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องล้วนได้รับประโยชน์จากระบบการเต้นรำที่รูโดลฟ์เป็นผู้คิดค้นขึ้นอีกทั้งผลงานของเขายังคงสร้างคุณูปการต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

2. แนวความคิดการเต้นรำและความคิดสร้างสรรค์ของมารธา เกรแฮม

การสื่อสารของมนุษย์ที่สำคัญของมนุษย์คือร่างกายนั้นเป็นเพราะมนุษย์ทุกคนล้วนแต่มีร่างกายเช่นเดียวกันขีดความสามารถของการเต้นก็คือการแลกเปลี่ยนการสื่อสารระหว่างกันโดยการสื่อสารไม่ใช่แค่การเล่าเรื่องใดเรื่องหนึ่งแต่คือการที่สามารถใช้รูปแบบท่าทางในการแสดงความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ออกมาซึ่งนี่คือที่มาที่ทำให้เกิดการเต้นรำสมัยใหม่ขึ้นมาการเต้นรำสมัยใหม่นั้นมีข้อแตกต่างและจุดประสงค์ที่ต่างจากบัลเลต์คลาสสิกแต่นั้นไม่ใช่เป้าหมายหลักที่มีการริเริ่มการเต้นรำสมัยใหม่ขึ้นมา โดยเป้าหมายหลักคือการไปสู่จุดที่การเต้นรำแบบดั้งเดิมนั้นไปไม่ถึงซึ่งไม่ได้เป็นการก่อกบฏและปฏิเสธการเต้นบัลเลต์คลาสสิกไม่ได้เป็นการทำลายขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมอันศักดิ์สิทธิ์หรือหากเป็นเช่นนั้นก็ไม่ใช่เหตุผลเพียงเพราะไร้ความสามารถในการไปถึงความต้องการทางเทคนิคของศิลปะแบบคลาสสิก ทั้งนี้รูปแบบการเต้นแบบดั้งเดิมไม่สามารถถ่ายทอดและปลุกใจมนุษย์ได้เพียงพอวิสัยของเกรแฮมนี้ไม่เพียงแต่แสดงถึงแนวความคิดของเธอแต่ยังเป็นการบุกเบิกการเต้นแบบอื่น ๆ ของคนรุ่นหลังอีกเช่นกัน (Peng et al., 2016)

ภาพที่ 2-4 มารธา เกรแฮม (360.com)

3. แนวคิดเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่ของมารธา เกรแฮม

ในการเต้นรำสมัยใหม่ที่ทักษะทางเทคนิคที่ผู้ก่อตั้งและผู้บุกเบิกศิลปะการเต้นรำแขนงนี้ คิดค้นขึ้นนั้นมีมากมายจนนับไม่ถ้วน ซึ่งแต่ละเทคนิคล้วนมีระบบและวิธีที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ แตกต่างกันไป แต่มีเทคนิคเพียงไม่กี่แบบเท่านั้นที่ยังคงถูกนำมาใช้ในการสร้างสรรค์และฝึกสอน จนถึงปัจจุบันซึ่งในบรรดาเทคนิคเหล่านั้นเทคนิคเกรแฮมของมารธา เกรแฮมถือเป็นเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่ที่โดดเด่นอย่างมาก อีกทั้งเทคนิคเกรแฮมยังเป็นหนึ่งในระบบเทคนิคเพียงไม่กี่รูปแบบที่มี ปัจจัยสอดคล้องกับพลังในการเต้นรำจังหวะรุมบ้าซึ่งเทคนิคเกรแฮมคือระบบเทคนิคที่ใช้การหายใจ เป็นแรงขับเคลื่อนในการยืดและหดร่างกาย อีกนัยหนึ่งเทคนิคเกรแฮมคือการยืดและหดแขนขาโดยใช้ ลำตัวเป็นแกนกลางควบคู่ไปกับการหายใจรวมถึงใช้กระดูกสันหลังเป็นแกนกลางในการบิดร่างกายให้ หมุนเป็นเกลียวตามแรงโน้มถ่วง โดยเปลี่ยนจุดศูนย์ถ่วงอย่างต่อเนื่อง (Liu, 2004b)

ในกระบวนการเต้นรำไม่ว่าจะเป็นการเต้นรำจังหวะรุมบ้าหรือการเต้นรำสมัยใหม่ล้วนเป็น การเคลื่อนไหวที่เชื่อมโยงกับชีวิต การหายใจก็ถือเป็นการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานของร่างกายมนุษย์ เช่นกันซึ่งตรงจุดนี้คือสิ่งที่กำหนดปัจจัยสำคัญและแหล่งกำเนิดหลักของกระบวนการผสมผสาน ระหว่างศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ นอกจากนี้เทคนิคเกรแฮมยังเป็นทั้ง รากฐานและแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ทางเทคนิคให้แก่นักเต้นสมัยใหม่ที่มีชื่อเสียงอีกมากมาย กล่าวคือเทคนิคชนิดนี้เป็นรากฐานที่ดีซึ่งช่วยให้เกิดความหลากหลายทางเทคนิคในศิลปะการเต้นรำ สมัยใหม่ไม่เพียงเท่านั้น เทคนิคเกรแฮมยังเป็นรากฐานสำคัญให้แก่ความสำเร็จมากมายที่เกิดขึ้นกับ ศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ในยุคหลัง

ภาพที่ 2-5 เทคนิคการใช้ร่างกายจำเพาะของมารธา เกรแฮม (360.com)

4. ความเข้าใจในเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่ของ ลาบาน กับ เกรแฮม

ในบรรดาทักษะทางเทคนิคของการเต้นรำสมัยใหม่เทคนิคที่ใช้งานได้จริงและถูกหยิบยกมาใช้มากที่สุด คือเทคนิคเกรแฮมและเทคนิคพลศาสตร์ของลาบาน (รูตอล์ฟ ลาบาน) ประการแรกการหดและยืดคลายร่างกายในระบบเทคนิคเกรแฮมถือเป็นหลักการทางเทคนิคที่สำคัญสำหรับศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ ซึ่งมีอัตลักษณ์พื้นฐานคือการจับจังหวะการหายใจเป็นหลักก่อปรกับการฝึกฝนกระดูกสันหลังให้เคลื่อนไหวได้อย่างยืดหยุ่น การเกร็งเพื่อหดและยืดกล้ามเนื้อหน้าท้องตลอดจนพลังด้านการแสดงออกที่เกิดจากระบบการทำงานประสานกันระหว่างปัจจัย 3 ส่วนในข้างต้น (Liu, 2004a)

ประการต่อมาว่าด้วยเทคนิคพลศาสตร์ของลาบานซึ่งเป็นเทคนิคที่มีพื้นฐานมาจากหลักการสอน หลักกลศาสตร์และกายวิภาคของมนุษย์และใช้แรงโน้มถ่วง พื้นที่ เวลา รวมถึงความคล่องแคล่วเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน 4 ประการและพัฒนาการกลายเป็นการเคลื่อนไหวที่บางเบา หนักหน่วง รวดเร็ว เชื่องช้าและต่อเนื่องรูปแบบพลังในการเคลื่อนไหวตามหลักพลศาสตร์ของลาบานพัฒนาโดยแบ่งพลังการเคลื่อนไหวออกเป็น 4 รูปแบบ ได้แก่ พลังทางตรง พลังโดยอ้อม พลังสักระยะ ทั้งยังทำให้เกิดประสิทธิผลทางพลังแยกย่อยออกมาเป็นการเคลื่อนไหวอีก 8 ประเภท ได้แก่ การแหก การกด การบิด การไถล การตีต การตี การกระแทก และการลอยละล่อง แรงทางพลศาสตร์เหล่านี้เผยให้เห็นถึงแก่นแท้และกฎแห่งการเคลื่อนไหวของชีวิต ในขณะเดียวกันเทคนิคพลศาสตร์ยังทำให้นักเต้นเข้าใจถึงเทคนิคและพลังในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่อย่างถ่องแท้ (Liu, 2004a)

กระบวนการออกแบบท่าเต้นในเทคนิคการออกแบบท่าเต้น

1. 'Canon' ในเทคนิคการออกแบบท่าเต้น

'แคนอน (Canon)' คือรูปแบบดนตรีประเภทหนึ่งความหมายตรงตามตัวอักษรคือการขับกล่อมบทเพลงหมุนเวียนไปตามลำดับส่วนความหมายดั้งเดิมคือกฎเกณฑ์สื่อถึงเทคนิคการเขียนเพลงรูปแบบหนึ่งที่มีท่วงทำนองซ้ำไปซ้ำมาทับซ้อนประสานกันเป็นการเขียนดนตรีโดยยึดตามหลักเกณฑ์การเลียนแบบดั้งเดิมอย่างเคร่งครัดซึ่งใช้เสียงดนตรีตั้งแต่หนึ่งเสียงขึ้นไปตบจังหวะหมุนเวียนซ้ำ ๆ ไปเรื่อย ๆ ตามระยะจังหวะที่กำหนดส่วนในการออกแบบและเรียบเรียงท่าเต้นแคนอนหมายถึง เทคนิคการออกแบบท่าเต้นรูปแบบหนึ่งซึ่งแคนอนมีรูปแบบแตกต่างกันออกไปตามจำนวนนักเต้นตั้งแต่ 2-3 คน ตลอดจนการเต้นรำเป็นหมู่คณะ นอกจากนี้แคนอนยังมีแบบแผนหลักอยู่ 2 แบบ ได้แก่ แบบแผนทั่วไปและแบบแผนแปรผัน (Xiao, 2012)

หากให้อุปมาอุปไมยเพื่อให้การอธิบายเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้นเทคนิคแคนอนก็เปรียบเสมือนการนำแคนอนแบบดนตรีที่ผู้ฟังรับรู้ผ่านโสตประสาทมาปรับเปลี่ยนให้กลายเป็นสื่อที่รับรู้ผ่านการมองภาพร่างกายทั้งส่วนบนและส่วนล่างที่ลอกเลียนการเคลื่อนไหวซึ่งกันและกันไล่ต้อนรัดพันอย่างไม่

ลดละชวนให้รู้สึกตราตรึงในห้วงสายตาดั่งนักรบที่ใช้ประโยชน์จากความต่างของเวลาสร้างท่วงท่าการเคลื่อนไหวด้วยส่วนต่าง ๆ ของร่างกายอย่างต่อเนื่องอาศัยการเปลี่ยนแปลงเชิงพื้นที่จากการเคลื่อนไหวของร่างกายทำให้รูปแบบพื้นที่ทับซ้อนเข้าด้วยกันก่อเกิดมิติที่ชวนให้รู้สึกสนใจทั้งยังใช้พลังกำลังหลาย ๆ รูปแบบช่วยกันสร้างเสริมประสิทธิผลด้านการมองเห็นโดยภาพรวมเพื่อให้ภาพแคนอนมีความหลากหลายและสมบูรณ์ยิ่งขึ้นอีกทั้งวิธีการแบบแคนอนยังเป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับการเชื่อมโยงการเดินรำจังหวะรุ่มบ้าเข้ากับการเดินรำสมัยใหม่ เพราะเทคนิคแคนอนไม่เพียงช่วยให้เกิดการผสมผสานที่ปัจจัยทุกอย่างหลอมรวมเข้าด้วยกันอย่างลงตัว กลมกลืนและไร้ที่ติ โดยไม่ลดทอนเสน่ห์ของสไตล์การเดินรำทั้งสองรูปแบบทั้งยังมีบทบาทสำคัญในการโน้มนำแนวทางให้แก่การเดินรำเชิงบูรณาการไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

2. บทบาทของเทคนิคในเทคนิคการออกแบบท่าเต้น

เทคนิคหรือวิธีการที่พบเห็นได้ทั่วไปในเทคนิคการออกแบบท่าเต้น อาทิเทคนิคสอดประสานซ้ำซ้อน (polyphony) เทคนิคเชิงเปรียบเทียบ (Contrast) เทคนิคการเหลื่อมทับ (Overlap) และเทคนิคขยาย (Expansion) ไม่ว่าจะในผลงานการแสดงเดินรำเดินรำแบบลาตินหรือการแสดงเดินรำสมัยใหม่ล้วนสามารถเห็นภาพการเคลื่อนไหวด้วยเทคนิคเหล่านี้ได้แทบทั้งสิ้นหนึ่งในสาเหตุสำคัญนั้นคือกระบวนการทางเทคนิคเหล่านี้ในส่วนของเทคนิคการออกแบบท่าเต้นไม่มีกฎเกณฑ์จำเพาะสำหรับการเคลื่อนไหวร่างกายและสเต็ปเท้า กล่าวคือเทคนิคเหล่านี้มีเพียงแบบแผนและรูปแบบการเปลี่ยนแปลงเท่านั้น (Xiao, 2012)

ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับนักเต้นหรือผู้ออกแบบท่าเต้นว่าจะตัดสินใจเติมแต่งจัดสรรกระบวนการหรือใช้งานเทคนิคเหล่านี้ได้อย่างไรด้วยคุณสมบัติในลักษณะนี้เทคนิคการออกแบบท่าเต้นที่กล่าวถึงในช่วงต้นจึงสร้างความเป็นไปได้ในการนำศิลปะการเดินรำสมัยใหม่บูรณาการเข้ากับการเดินรำจังหวะรุ่มบ้าซึ่งบทบาทของเทคนิคการออกแบบท่าเต้นในกระบวนการบูรณาการคือการขจัดร่องรอยและจุดที่องค์ประกอบระหว่างการเดินรำสมัยใหม่และการเดินรำแบบลาตินเกิดความไม่สอดคล้องกันเมื่อมีปัจจัยเชื่อมโยงจากเทคนิคออกแบบท่าเต้นที่คอยส่งเสริมและเชื่อมประสานองค์ประกอบต่าง ๆ ตั้งแต่ช่วงต้นจนถึงช่วงปลายให้ผสมกลมกลืนเข้าด้วยกันในช่วงกระบวนการที่นักเต้นฝึกซ้อมการแสดงไม่ว่าปัจจัยในด้านของรูปแบบการแสดงหรือเนื้อหาจากศิลปะการเดินรำทั้ง 2 ประเภทล้วนสามารถบูรณาการร่วมกันได้อย่างดีเยี่ยม และเกื้อกูลซึ่งกันและกันจนบรรลุพันธกิจสำคัญได้ในที่สุด

3. การเชื่อมโยงการเดินในการออกแบบท่าเต้น

การออกแบบท่าเต้นของการเดินพา เดอ เดอซ์หลังจากใช้หลักแนวความคิดการทำงานของ “รูปแบบ” “รูปแบบในการเข้าหา” “รูปแบบในการออกจาก” และ “การเดินตามธิม” แล้ว การเดินแต่ละประเภทและการเดินแบบพิเศษจึงได้ถือกำเนิดขึ้น ขณะเดียวกันการฝึกสอนอย่างต่อเนื่องก็คือการนำเอาการเดินแต่ละแบบที่ไม่เกี่ยวข้องกันมาผสมผสานเข้าด้วยกันนั่นก็คือ “การเชื่อมโยงการ

เต้น” “การเชื่อมโยงการเต้น” อาจดูเหมือนง่ายแต่ขั้นตอนในการเต้นนั้นยากเพราะการเชื่อมโยงไม่ใช่การใช้แนวคิด “การปะติดภาพ” แค่นั้นแต่ต้องทำให้รูปแบบของการปะติดภาพเป็นภาพที่เหมือนไม่มีการปะติดซึ่งนี่คือแนวคิดของการเชื่อมโยงที่มีประสิทธิภาพหลากหลาย “เนื้อหามาก่อน” หรือ “การเคลื่อนไหวมาก่อน” ใช้ “คุณสมบัติ” ที่ต่างกันในการบ่งชี้ถึงการเชื่อมโยงที่ต่างกันรูปแบบของ “การเชื่อมโยงการเต้น” แบ่งออกเป็นสี่รูปแบบพื้นฐานดังนี้

1. การเต้นแบบเลือกส่วนและเชื่อมโยง
2. การเต้นแบบ ‘ซุ่ม’ และเชื่อมโยง
3. การเต้นแบบทำซ้ำและเชื่อมโยง
4. การเต้นด้วยท่าเต้นรองและเชื่อมโยง (Wang, 2017)

ภาพที่ 2-6 การเชื่อมโยงลักษณะการเต้นคู่ (360.com)

4. เกณฑ์ทางสุนทรียภาพเมื่อสร้างสรรค์ท่าเต้น

เกณฑ์ทางสุนทรียภาพ คือการดำเนินการตามกิจกรรมทางสุนทรียภาพซึ่งรวมถึงการชื่นชมความงามและการสร้างสรรค์ความงามให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ มาตรฐาน และวิธีการ

ทฤษฎีการแบ่งประเภทงานศิลป์คือ การใช้แนวคิดของ “การพัฒนาจุดแข็ง และซ่อนขีดจำกัด” ส่งเสริมให้มีการแบ่งงานศิลป์ออกเป็นประเภทต่าง ๆ โดยศิลปะแต่ละประเภทแสดงออกถึงเนื้อหาและประเด็นที่เป็นจุดแข็งของแต่ละแขนง เช่น ละครและภาพยนตร์แสดงออกถึงประเด็นด้าน

ความเป็นจริง อุปรากรจีนที่แสดงออกถึงประเด็นด้านความเก่าแก่โบราณการเต้นที่แสดงออกถึงประเด็นที่เกี่ยวกับเทพนิยาย ตำนานประวัติศาสตร์หรือ “สิ่งมีชีวิตบนโลก” เป็นต้น

ประเด็นที่สามารถเต้นได้คือ กิจกรรมการเต้นที่มีในชีวิตประจำวันมาแต่ดั้งเดิมหรือเหตุการณ์ในชีวิตที่ทำให้เต้นออกมาโดยง่ายหรือสิ่งที่มีการเคลื่อนไหวที่เด่นชัด

ประเด็นที่ไม่สามารถเต้นได้คือ การเคลื่อนไหวที่ไม่เด่นชัดยากที่จะใช้การเต้นแสดงออกถึงประเด็นและเนื้อหาชีวิต

การเต้นที่ระบายความรู้สึกคือ ผลงานการเต้นที่ถ่ายทอดและแสดงออกถึงอารมณ์จิตใจและสไตล์ของนักเต้นโดยใช้การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของท่วงทำนองการเคลื่อนไหวในการเต้นมาแสดงออกถึงการพัฒนาทางด้านอารมณ์ความรู้สึก

การเต้นที่ถ่ายทอดอุดมคติคือ การเต้นที่นำเอาเหตุการณ์มาผสมผสานและสร้างสรรค์เป็นขอบเขตงานศิลปะพร้อมถ่ายทอดออกมาแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกจิตวิญญาณและสไตล์การเต้นผ่านทางผลงานของนักเต้นซึ่งโดยทั่วไปจะไม่มุ่งเน้นไปที่จังหวะการเคลื่อนไหวที่รุนแรงในการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลง แต่มุ่งเน้นไปที่การใช้การเต้นที่มีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องผสมผสานเข้ากับการเปลี่ยนแปลงในการพัฒนาด้านรูปแบบการเต้นเพื่อสร้างสรรค์ออกมาเป็นผลงานที่เปี่ยมไปด้วยอุดมคติที่ลึกซึ้ง (Long & Xu, 2016)

5. ธรรมชาติของการเคลื่อนไหว

เวลาที่เต้นรำ จำเป็นต้องมีการเคลื่อนไหวเพื่อทำการตอบสนองต่อการคาดหวังและความเชื่อมั่นของความสามารถของ “การเลียนแบบตัวตนภายใน” เพราะสิ่งนี้อาจกลายเป็นแนวความคิดใหม่ ซึ่งในตอนแรกอาจถือเป็นเรื่องยาก

“การเลียนแบบตัวตนภายใน” ทำให้ผู้คนเกิดความสนใจได้ด้วยตัวของมันเองจึงเป็นเหตุให้ตกเป็นเป้าของความสนใจทั้งหมดในสถานการณ์เช่นนี้ “การเลียนแบบตัวตนภายใน” จึงจำเป็นที่ต้องหยุดการแสดงออกถึงประสิทธิภาพของมัน การเต้นรำที่แทบจะไม่มีผู้คนสังเกตเห็นก็กลายเป็นเพียงอดีต ดังนั้นหากมีการเพิ่มการฝึกฝนและความเพียรสักเล็กน้อยก็จะทำให้การเต้นรำถูกแก้ไขให้เป็นการรับชมแบบคนเดินเต็มเวทีที่เปี่ยมล้นไปด้วยความกระตือรือร้นจึงส่งผลให้การเต้นรำกลายเป็นศิลปะแห่งการเคลื่อนไหวที่ก่อให้เกิดประสิทธิผลมาตั้งแต่แรกเริ่ม (John, 1994)

6. คุณลักษณะที่สำคัญของการเคลื่อนไหว

ทุกการเคลื่อนไหวสามารถทำการวิเคราะห์และตีความโดยใช้มุมมองทางด้านพื้นที่ เวลา และระดับความเข้มของพลังงาน โดยปัจจัยทางด้านพื้นที่ เวลา และระดับความเข้มของพลังงานนั้นสามารถทำให้การเคลื่อนไหวหนึ่งแยกออกจากการเคลื่อนไหวอีกอย่างหนึ่งและให้คำจำกัดความที่เป็นเอกลักษณ์ในแต่ละการเคลื่อนไหวปัจจัยหนึ่งของการเคลื่อนไหวที่มีรูปแบบต่างกันอาจยึดครองตำแหน่งผู้นำได้ แต่ทว่าปัจจัยอื่นยังคงคอยให้การสนับสนุนการเคลื่อนไหวและมอบการแสดงออกที่

เปี่ยมไปด้วยความหลากหลายสามารถใช้การได้ให้กับการเคลื่อนไหวที่ถูกต้องแม่นยำเพื่อมีส่วนร่วมช่วยในการพัฒนาและเติบโตของมนุษย์ ในขณะที่พลัง สัญชาตญาณ ความเร็วและความกระตือรือร้นที่อยู่ภายในกระตุ้นมนุษย์เรา ร่างกายของมนุษย์เราก็จะตอบสนองต่อความต้องการและความปรารถนาที่แฝงเร้นอยู่ โดยใช้หลักการตัดสินใจจากสัญญาณที่ได้จากส่วนภายในและภายนอกและกำหนดออกมาเป็นรูปแบบของการกระทำที่เหมาะสมซึ่งก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวที่เคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องนักกีฬาและนักเต้นมีคุณสมบัติที่เหมือนกันนั่นก็คือสามารถใช้การเคลื่อนไหวได้ดีจนได้รับประโยชน์สูงสุด การอัดแน่นของการเคลื่อนไหวทางสรีรวิทยาก่อให้เกิดการอัดแน่นของการเคลื่อนไหวทางจิตวิทยาซึ่งทั้งคู่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายในที่แข็งแกร่งและมีพลังและเกิดเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยสมบูรณ์ ทว่าหากทำซ้ำไปมาโดยไม่มีการพลิกแพลงและมากเกินไปอาจก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ต่างจากเดิม ทั้งนี้สาเหตุสำคัญมาจากการที่มันสามารถขับเคลื่อนให้เกิดจุดสนใจที่ลึกซึ้งในการเดินรำผู้เคลื่อนไหวได้รับความสนุกสนานและตื่นตัวจากการท้าทายทางร่างกายที่สำเร็จผล ในขณะเดียวกันเพราะมนุษย์ล้วนแต่แสวงหาวัตถุที่ดีกว่าสิ่งของ ดังนั้นในกระบวนการของการสร้างสรรค์ที่ควบคุมตนเองไม่ได้ ก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวที่เป็นเอกลักษณ์สามารถรับรู้ลึกซึ้งพอใจและความชอบใจได้อย่างยอดเยี่ยม (Zhao, 2016)

7. การผสมผสานการเคลื่อนไหว

เทคนิคการเคลื่อนไหวของนักเต้นคือการสร้างปฏิริยาการตอบสนองต่อเงื่อนไขเชิงเก็บสะสมเทคนิคการเคลื่อนไหวมากเท่าไรก็ยิ่งสามารถสร้างปฏิริยาการตอบสนองต่อเงื่อนไขใหม่ได้มากขึ้น เข้าใจเทคนิคการเคลื่อนไหวแบบใหม่ได้เป็นอย่างดีจากนั้นจึงแสดงความสามารถของร่างกายในการผสมผสานที่ดีความสัมพันธ์ของสมรรถภาพทางกายและความสามารถในการผสมผสาน อาทิ ความเร็วของการเคลื่อนไหวความสามารถในการยืดหดความอ่อนตัวของร่างกายเป็นต้น ซึ่งระดับการพัฒนาของคุณสมบัติเหล่านี้ส่งผลกระทบโดยตรงต่อนักเต้นที่เมื่อเคลื่อนไหวเสร็จสิ้นสามารถรู้ถึงวิธีการที่สามารถนำเอาเทคนิคของคุณสมบัติทางด้านพื้นที่ เวลา จังหวะ และการผสมผสานกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดีซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนสะท้อนให้เห็นถึงระดับการพัฒนาและความสามารถในการผสมผสาน ดังนั้นแล้ว หากกล่าวตามความหมายใดความหมายหนึ่งการพัฒนาความสามารถในการผสมผสานจำเป็นต้องอาศัยสมรรถภาพทางกายอื่น ๆ ที่มีการพัฒนาและเพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้นักเต้นมีความสัมพันธ์โดยตรงเกี่ยวกับคุณภาพจิตใจ เช่น ความสามารถในการผสมผสานสมาธิที่แน่วแน่การคิดที่รวดเร็วความมั่นใจในตนเอง เจตจำนงที่แข็งแกร่งเป็นต้น ซึ่งคุณสมบัติทางจิตวิทยาเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อการยกระดับและพัฒนาความสามารถในการผสมผสาน (Gao, 2014)

ภาพที่ 2-7 สมาธิและความสัมพันธ์ของนักเต้น(360.com)

จากการศึกษาเอกสารวิชาการที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาการเต้นลาติน และการเต้นรำสมัยใหม่เพื่อศึกษาองค์ประกอบพื้นฐานของศิลปะการเต้นรำแบบลาตินเพื่อนำไปใช้ในการวิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่าสเต็ปเท้า Cucaracha ในจังหวะรัมบ้ามีพื้นฐานสำคัญ คือ การรักษา รูปแบบและการจัดระเบียบร่างกายซึ่งการเคลื่อนไหวมีจุดศูนย์กลางสำคัญอยู่ที่การย่อเท้าทั้งยังเป็น ปัจจัยที่ทำให้ทิศทางของช่วงขาด้านในเปลี่ยนแปลงไปเพราะการเคลื่อนไหวเหล่านี้ส่งผลให้บริเวณ กระดูกเชิงกรานเกิดการบิดหมุนและนำไปสู่ท่าที่สวยงาม เมื่อศึกษาเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่ ของ มาธา เกรแฮมซึ่งเป็นหนึ่งในระบบเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่เพียงไม่กี่รูปแบบที่มีปัจจัย สอดคล้องกับพลังในการเต้นรำจังหวะรัมบ้า

ดังนั้นเทคนิคเกรแฮมจึงมีระบบเทคนิคที่ใช้การหายใจเป็นแรงขับเคลื่อนในการยืดและหด ร่างกาย อีกนัยหนึ่ง เทคนิคเกรแฮม คือ การยืดและหดแขนขาโดยใช้ลำตัวเป็นแกนกลางควบคู่ไปกับการหายใจ รวมถึงใช้กระดูกสันหลังเป็นแกนกลางในการบิดร่างกายให้หมุนเป็นเกลียวตามแรงโน้มถ่วง โดยเปลี่ยนจุดศูนย์กลางอย่างต่อเนื่องเทคนิคหรือวิธีการที่พบเห็นได้ทั่วไปในเทคนิคการออกแบบท่า เต้น อาทิ เทคนิคสอดประสานซ้ำซ้อน (polyphony) เทคนิคเชิงเปรียบเทียบ (Contrast) เทคนิคการ เหลื่อมทับ (Overlap) และเทคนิคขยาย (Expansion) ไม่ว่าในผลงานการแสดงเต้นรำเต้นรำแบบ ลาตินหรือการแสดงเต้นรำสมัยใหม่ล้วนสามารถเห็นภาพการเคลื่อนไหวด้วยเทคนิคเหล่านี้ได้แทบ ทั้งสิ้น หนึ่งในสาเหตุสำคัญนั้นคือกระบวนการทางเทคนิคเหล่านี้ในส่วนของเทคนิคการออกแบบท่า เต้นไม่มีกฎเกณฑ์จำเพาะสำหรับการเคลื่อนไหวร่างกายและสเต็ปเท้าดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับนักเต้นหรือ ผู้ออกแบบท่าเต้นว่าจะตัดสินใจเติมแต่งจัดสรรกระบวนการหรือใช้งานเทคนิคเหล่านี้ได้อย่างไร

คุณสมบัติในลักษณะนี้เทคนิคการออกแบบท่าเต้นที่กล่าวถึงในข้างต้นจึงสร้างความเป็นไปได้ในการนำศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่บูรณาการเข้ากับการเต้นรำจังหวะรุมบ้า ซึ่งบทบาทของเทคนิคการออกแบบท่าเต้นรำในกระบวนการบูรณาการคือการจัดร่องรอยและจุดที่องค์ประกอบระหว่างการเต้นรำสมัยใหม่และการเต้นรำแบบลาตินเกิดความไม่สอดคล้องกันเมื่อมีปัจจัยเชื่อมโยงจากเทคนิคออกแบบท่าเต้นที่คอยส่งเสริมและเชื่อมประสานองค์ประกอบต่าง ๆ ตั้งแต่ช่วงต้นจนถึงช่วงปลายให้ผสมกลมกลืนเข้าด้วยกัน ในช่วงกระบวนการที่นักเต้นฝึกซ้อมการแสดงไม่ว่าปัจจัยในด้านของรูปแบบการแสดงหรือเนื้อหาจากศิลปะการเต้นรำทั้ง 2 ประเภทล้วนสามารถบูรณาการร่วมกันได้อย่างดีเยี่ยมและเกื้อกูลซึ่งกันและกันจนบรรลุพันธกิจสำคัญได้ในท้ายที่สุด

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบแนวทางการใช้ทฤษฎีการแบ่งประเภทงานศิลป์โดยสามารถนำแนวคิดของ “การพัฒนาจุดแข็งและซ่อนขีดจำกัด” เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาแนวคิดในการสร้างสรรค์เนื่องจากศิลปะการเต้นรำจำเป็นต้องมีการเคลื่อนไหวเพื่อทำการตอบสนองต่อการคาดหวังและความเชื่อมั่นของความสามารถของ “การเลียนแบบตัวตนภายใน” เพราะสิ่งนี้อาจกลายเป็นแนวความคิดใหม่ทำให้ผู้คนเกิดความสนใจได้ด้วยตัวของมันเองเพื่อนำหลักทางวิชาการเต้นรำและการออกแบบท่าเต้นมาวิเคราะห์ทำให้เกิดความเข้าใจเทคนิคการเคลื่อนไหวเพื่อนำไปค้นหาการเคลื่อนไหวแบบใหม่เพื่อเพิ่มขีดจำกัดความสามารถของร่างกายในการผสมผสานวิธีการที่สามารถนำเอาเทคนิคของคุณสมบัติทางด้านพื้นที่ เวลา จังหวะ และการผสมผสานกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ สามารถพัฒนาความสามารถในการผสมผสานสมรรถภาพทางกายและคุณภาพทางจิตใจตามเจตจำนงของการสร้างสรรค์ผลงาน

บทที่ 3

กระบวนการสร้างสรรค์และการออกแบบท่าเต้นสำหรับผลงานการแสดง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการนำเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่บูรณาการเข้ากับศิลปะการเต้นรำแบบลาตินเพื่อสร้างสรรค์ผลงานการแสดงเต้นรำรูปแบบใหม่ เนื่องด้วยความหลากหลายด้านเทคนิคในศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่ทำให้ศิลปะการเต้นรำทั้งสองประเภทมีจุดรวมบางประการที่เหมือนกัน อีกทั้งสไตล์การเต้นรำแบบลาตินยังสามารถพลิกแพลงท่าทางได้หลายหลาก และมีองค์ประกอบที่สื่อถึงอารมณ์ความรู้สึกได้อย่างดีเยี่ยมซึ่งแรงบันดาลใจที่ก่อให้เกิดลีลาและท่วงท่ามากมายในศิลปะการเต้นรำแบบลาตินถือกำเนิดขึ้นจากหลักการหรือกฎเกณฑ์ในการเต้นรำแบบลาติน รูปแบบการแสดงโดยทั่วไปของศิลปะการเต้นรำประเภทนี้มักอยู่ในรูปแบบการเต้นรำประชันกันระหว่างคู่เต้นรำตรงจุดนี้ถือเป็นรูปแบบการเต้นรำที่โดดเด่นด้วยอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมการเต้นลีลาศในสไตล์ลาติน หากพิจารณาจากมุมมองด้านสุนทรียศาสตร์รูปแบบการเต้นรำแบบลาตินไม่เหมาะกับการสร้างสรรค์ผลงานแสดง ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการนำศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่มาประยุกต์ใช้เป็นพื้นฐานเพื่อพัฒนาผลงานแสดงที่สร้างสรรค์จากศิลปะการเต้นรำแบบลาตินให้สามารถแสดงศักยภาพรวมถึงอัตลักษณ์ของศิลปะการเต้นรำแขนงดังกล่าวออกมาได้อย่างเต็มที่เนื่องจากสไตล์การเต้นรำสมัยใหม่เป็นรูปแบบการแสดงที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตของผู้คนรวมถึงสภาพสังคมในปัจจุบันและผลงานแสดงส่วนใหญ่มักมีความหมายในเชิงเสียดสีชีวิตซึ่งเมื่อศิลปะการเต้นรำทั้งสองประเภทนี้บูรณาการเข้าด้วยกันอาจผสมผสานกันได้อย่างกลมกลืนพร้อมทั้งช่วยส่งเสริมและดึงศักยภาพของกันและกันออกมาใช้ได้อย่างเต็มที่ ผู้วิจัยจึงเสนอแนวทางการสร้างสรรค์การวิจัยปฏิบัติการเรื่อง การสร้างสรรค์ศิลปะการเต้นรำจากการบูรณาการระหว่างเทคนิคการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่ โดยมีรายละเอียดดังนี้

สำหรับผู้วิจัยรูปแบบการแสดงออกของศิลปะเต้นรำสมัยใหม่นั้นมีเสน่ห์และน่าสนใจอย่างมาก ผู้วิจัยจึงหวังว่าการได้ศึกษาวิจัยองค์ประกอบต่าง ๆ ในศิลปะการเต้นรำและนำองค์ความรู้ที่ได้มาผสมผสานเข้ากับองค์ความรู้เฉพาะทางในศิลปะการเต้นรำแบบลาตินที่ผู้วิจัยได้ศึกษามาทั้งหมดจะสามารถทำให้ศิลปะการเต้นรำแบบลาตินเกิดการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่หลากหลายและน่าสนใจยิ่งขึ้น อีกทั้งในกระแสสังคมปัจจุบัน ศิลปะการเต้นรำแบบลาตินเริ่มเป็นที่นิยมในหมู่สาธารณชน ตลอดจนกลุ่มคนรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งกระแสดังกล่าวช่วยสนับสนุนและเสริมสร้างรากฐานที่มั่นคงให้แก่ศิลปะการเต้นรำแบบลาติน นอกจากนี้เนื้อหาของศิลปะการเต้นรำแบบลาตินส่วนใหญ่

มีที่มาจากวัฒนธรรมของดินแดนบางส่วนของทวีปยุโรปและอเมริกา ดังนั้นแม้จะได้ชื่อว่าเป็นศิลปะการเต้นรำแบบลาตินเหมือนกันแต่ก็มีรูปแบบและองค์ประกอบในสไตล์การเต้นรวมถึงสีสันทางอารมณ์ที่แตกต่างกัน กล่าวคือการเต้นรำในแต่ละบทเพลงล้วนมีอารมณ์หลักซึ่งเป็นแก่นสำคัญในการเต้นและอัตลักษณ์ทางอารมณ์ บางเพลงอาจมีจังหวะสนุกสนานรื่นเริงบ้างก็อบอวลไปด้วยบรรยากาศซาบซึ้งตรึงใจบ้างก็ดุเดือดเกรี้ยวโกรธาหรือบางบทเพลงก็เปี่ยมด้วยความกระตือรือร้นและชีวิตชีวา ซึ่งหากผู้วิจัยสามารถนำการเต้นรำที่เปี่ยมด้วยคุณลักษณะทางอารมณ์เหล่านี้มาประยุกต์ใช้ในการออกแบบท่าเต้นตลอดจนรูปแบบการแสดงออกในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่เพื่อให้อัตลักษณ์ทางอารมณ์ในศิลปะการเต้นรำแบบลาตินถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของผลงานการแสดงเต้นรำในฐานะวัตถุที่สร้างความพึงพอใจทางสุนทรียภาพ การแสดงชุดนี้จะช่วยส่งเสริมให้รูปแบบการแสดงและภาษาของศิลปะการเต้นรำแบบลาตินมีเอกลักษณ์ที่โดดเด่นมากยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกันผู้วิจัยยังหวังเป็นอย่างยิ่งว่าในอนาคตศิลปะการเต้นรำแบบลาตินจะสามารถผสมผสานกับสไตล์การเต้นรำรูปแบบต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลายมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ปัจจัยสนับสนุนทั้งรูปแบบ องค์ประกอบในสไตล์การเต้น รวมถึงสีสันทางอารมณ์ของศิลปะการเต้นรำที่นำมาบูรณาการช่วยสร้างโอกาสและความเป็นไปได้ใหม่ ๆ ให้แก่ศิลปะการเต้นรำแบบลาติน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเชื่อว่าประสบการณ์ที่ได้รับจากกระบวนการศึกษาค้นคว้าและงานวิจัยในครั้งนี้จะสามารถช่วยขอบเขตของรูปแบบและทำให้ผู้คนเข้าใจถึงกระบวนการบูรณาการศิลปะการเต้นรำแบบลาตินเข้ากับศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่รวมถึงผลลัพธ์ที่ได้ในเชิงประจักษ์มากยิ่งขึ้นเมื่อศิลปะการเต้นรำทั้งสองรูปแบบผสมผสานเข้าด้วยกันอย่างแท้จริงจนกลายเป็นการเต้นรำรูปแบบใหม่ที่โดดเด่นด้วยอัตลักษณ์ในสไตล์การเต้นแบบลาตินและเทคนิคการเต้นรำแบบสมัยใหม่เพื่อนำเสนอต่อสาธารณชน

กระบวนการผสมผสานศิลปะการเต้นรำแบบลาตินเข้ากับศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ ประการแรก การศึกษาวิจัยทำให้ผู้วิจัยค้นพบหนึ่งในจุดรวมของศิลปะการเต้นรำทั้ง 2 ประเภท นั่นคือการใช้พลังกำลังช่วงขาซึ่งผู้วิจัยสามารถสร้างการบูรณาการระหว่างการเต้นรำทั้งสองประเภทได้ โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของจุดรวมด้านพลังกำลังช่วงขาทั้งสองข้าง เริ่มแรกผู้วิจัยปรับเปลี่ยนลักษณะท่าทางพื้นฐานของการเต้นรำแบบลาตินที่นิยมรักษากระดูกสันหลังให้ตั้งตรงอยู่ตลอด ในขณะที่รักษาจังหวะดั้งเดิมของการเต้นรำแบบลาตินเอาไว้ จากนั้นจึงนำองค์ประกอบด้านลักษณะท่วงท่าการเคลื่อนไหวร่างกายที่มีเอกลักษณ์ตรงความเป็นอิสระและความเปิดกว้างของการเต้นรำสมัยใหม่ผสมผสานเข้ากับปัจจัยจากการเต้นรำแบบลาตินที่กล่าวถึงในข้างต้น เพื่อให้ห้องค์ประกอบด้านร่างกายของการเต้นรำแบบลาตินดั้งเดิมมีความหลากหลาย เปี่ยมด้วยพลังแห่งการแสดงออก และสื่อถึงแก่นสารเรื่องราวภายในผลงานการแสดงเต้นรำได้ลึกซึ้งและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ในลำดับต่อมา ผู้วิจัยคัดสรรองค์ประกอบจากการเต้นรำสมัยใหม่ดั้งเดิมโดยหลีกเลี่ยงการเคลื่อนไหวบางรูปแบบที่สื่อถึงข้อเสียของการที่ศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ไม่มีสแต็ปที่แน่นอน ใน

ขณะเดียวกันก็ยังคงต้องหลีกเลี่ยงองค์ประกอบที่คลุมเครือซึ่งทำความเข้าใจได้ยาก เพื่อให้อัตลักษณ์ทางภาษาในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่มีความสมบูรณ์และเป็นทางการมากยิ่งขึ้น พร้อมกันนั้นเอง ผู้วิจัยดำเนินการนำองค์ประกอบจากศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่เข้าสู่ในกระบวนการบูรณาการและนำวิธีการใช้พลังกำลังผสมผสานเข้าสู่การเต้นรำแบบลาติน ส่งผลให้การเต้นรำแบบลาตินมีวิธีการประยุกต์ใช้พลังกำลังที่หลากหลายมากขึ้น จากนั้น ในกระบวนการฝึกซ้อมการแสดง ผู้วิจัยค่อย ๆ ผสมผสานองค์ประกอบจากศิลปะการเต้นรำทั้ง 2 ประเภทโดยทดลองใช้วิธีการเชื่อมประสานหลาย ๆ รูปแบบ

การบูรณาการองค์ประกอบในการเต้นรำจังหวะรุมบ้า

ในการเต้นรำจังหวะรุมบ้ารูปแบบท่วงท่าของนักเต้นเกิดจากการอาศัยพลังกำลังจากส่วนขาของตนเอง อีกทั้งการเต้นรำแบบลาติน ร่างกายของนักเต้นนั้นมียุคองค์ประกอบที่หลากหลายและสมบูรณ์พร้อมมากกว่าศิลปะการเต้นรำชนิดอื่น ๆ เช่น เมื่อนักเต้นต้องการให้ท่วงท่าเต้นรำมีพลังมากขึ้นในการเต้นรำแบบลาตินนักเต้นสามารถขยายขอบเขตศักยภาพด้านการแสดงออกของร่างกายได้โดยทำให้ร่างกายข้ามผ่านจุดศูนย์ถ่วงเดิมเพื่อเพิ่มระดับความเปลี่ยนแปลงของรูปแบบการเคลื่อนไหวให้สัมผัสได้ถึงความแตกต่างขนาดใหญ่ สร้างเสริมพลังให้แก่ท่าเต้นและการแสดงบนเวที อีกทั้งในขณะเดียวกัน นักเต้นยังสามารถแสดงออกผ่านการหายใจในกระบวนการเต้นรำ โดยอาศัยการหดและขยายร่างกายเพื่อขยายการหายใจให้ผู้ชมสามารถสัมผัสความรู้สึกผ่านสายตาได้อย่างชัดเจน พร้อมกันนั้นเอง นักเต้นยังสามารถอาศัยความถี่ในการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเคลื่อนไหวในการแสดงออกถึงอารมณ์และจังหวะของดนตรีได้เช่นกัน ถือเป็นารปรับร่างกายให้เคลื่อนไหวสอดคล้องประสานเป็นหนึ่งเดียวไปกับดนตรีและเนื้อหาของการแสดงเต้นรำเพื่อให้การเต้นรำทรงพลังและสะกดสายตามากยิ่งขึ้น

1. การใช้ท่าเต้นรำจังหวะรุมบ้า (Cucaracha) เป็นตัวอย่างกรณีศึกษา

ในการเต้นรำจังหวะรุมบ้ามีสเต็ปเท้าที่เรียกกันว่า 'Cucaracha' ซึ่งสเต็ปเท้าชนิดนี้แต่เดิมเป็นหนึ่งในวิธีการเคลื่อนไหวของศิลปะการเต้นรำแบบลาติน ซึ่งการเคลื่อนไหวตามสเต็ปเท้าดังกล่าว ร่างกายของนักเต้นควรรักษาจุดศูนย์ถ่วงร่างกายในแนวตั้งเอาไว้เหมือนท่าเต้นในสไตล์ลาตินส่วนใหญ่ โดยการย่นทิ้งน้ำหนักไปที่บริเวณฝ่าเท้าเพื่อใช้พลังกำลังช่วงเท้าเป็นแรงผลักดันในการเปลี่ยนท่าทางหรืออิริยาบถรักษาจุดศูนย์ถ่วงไว้ให้มั่นในขณะเดียวกันก็ต้องอาศัยพลังกำลังจากข้อเท้าด้านในเพื่อผลักดันสร้างแรงขับเคลื่อนเคลื่อนไปยังทิศทางต่าง ๆ ให้กระดูกบริเวณเชิงกรานบิดหมุนขณะเคลื่อนตัว หากนำศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ที่มุ่งเน้นเจตจำนงเสรีและการปล่อยร่างกายให้เคลื่อนไหวอย่างอิสระเข้ามาผสมผสานในศิลปะการเต้นรำแบบลาติน แม้ปัจจัยเสริมข้างต้นอาจทำให้ร่างกายของนักเต้นมีความไม่มั่นคงมากขึ้น แต่ก็ทำให้การเคลื่อนไหวมีความเป็นไปได้ที่หลากหลายมากขึ้นเช่นกัน เช่น ในช่วง

จังหวะที่นักเต้นเคลื่อนไหว ร่างกายจากที่แต่เดิมมักยึดตัวตรงก็เปลี่ยนเป็นย่อหรือหดตัวโดยฉับพลัน ซึ่งการกระทำเช่นนี้ก่อให้เกิด สติและการเคลื่อนไหวรูปแบบใหม่โดยไม่สูญเสียจังหวะหรือกระบวนการเคลื่อนไหวดั้งเดิมของท่าเต้นรำ

2. อัตลักษณ์ด้านการออกแบบและเรียบเรียงท่าเต้นภายในผลงานการแสดง

ในกระบวนการออกแบบและเรียบเรียงท่าเต้นภายในผลงานการแสดงเต้นรำ ผู้วิจัยนำ เทคนิคแคนนอนและเทคนิคสอดประสานซ้ำซ้อน (polyphony) มาประยุกต์เข้าด้วยกันเพื่อจัดข้อบกพร่องของภาษาเต้นรำและการเต้นรำในสไตล์ลาตินเดี่ยว โดยทำให้จังหวะในการแสดงสอดประสานเป็นหนึ่งเดียวกัน ทั้งนี้ เนื่องจากภาษาและรูปแบบผลงานการแสดงเต้นรำแบบลาตินนั้นมีแนวโน้มด้านการถ่ายทอดและการแสดงออกอย่างบริสุทธิ์และเป็นธรรมชาติผ่านภาษากายในกิจกรรมทางสุนทรียภาพมากกว่า แต่ในด้านการถ่ายทอดและแสดงออกทางอารมณ์ผ่านการเคลื่อนไหวทางกายนั้นนับว่ายิ่งดีต่อการเต้นรำสมัยใหม่ ดังนั้นจึงต้องการปัจจัยมาช่วยเสริมตรงส่วนนี้

3. รูปแบบการแสดงภายในผลงานการแสดง

การจัดเรียงรูปแบบการแสดงภายในผลงานการแสดงเต้นรำใช้แบบแผน A-B-A รูปแบบการแสดงส่วนใหญ่ใช้การเคลื่อนไหวประสานประเภทต่าง ๆ ที่เรียกโดยรวมว่าการสอดประสานซ้ำซ้อน (polyphony) กล่าวคือ เป็นการเชื่อมโยงระหว่างการเคลื่อนไหวต่อการเคลื่อนไหวสอดประสานซ้อนทับกันไปเรื่อย ๆ ตามแต่ละลำดับ ซึ่งแบบแผนในลักษณะดังกล่าวทำให้การเชื่อมโยงระหว่างการเคลื่อนไหวมีมิติและชั้นเชิงมากขึ้น นอกจากนี้ ในการแสดงเต้นรำ ผู้วิจัยยังสอดแทรกการแสดงรูปแบบแคนนอนเพิ่มเข้าไปด้วย เพื่อให้ลำดับการเคลื่อนไหวมีลักษณะที่เชื่อมต่อกันเป็นระลอกคลื่นอย่างกลมกลืนและเป็นธรรมชาติ

4. การประยุกต์ใช้ภาษาเต้นรำ

ทิศทางหลักสำหรับการประยุกต์ใช้ภาษาเต้นรำในผลงานการแสดง คือการยึดมั่นในจังหวะของการเต้นรำแบบลาติน และการออกแบบท่าเต้นโดยผสมผสานกับองค์ประกอบจากศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ กล่าวคือ เป็นการใช้ประโยชน์จากองค์ประกอบด้านการเคลื่อนไหวร่างกายของศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่โดยกระจายปัจจัยเสริมไปยังส่วนประกอบต่าง ๆ ในผลงานการแสดงเต้นรำ อัตราส่วนของภาษาเต้นรำในผลงานการแสดงเต้นรำครั้งนี้ ส่วนใหญ่กำหนดตามสไตล์ของผลงานการแสดงเป็นหลัก ซึ่งภาษาเต้นรำที่นำมาประยุกต์ใช้ในผลงานการแสดง เนื่องจากผลงานนี้เกิดขึ้นจากการบูรณาการระหว่างศิลปะการเต้นรำ 2 ประเภท ดังนั้น ภาษาเต้นรำของศิลปะการเต้นรำแบบลาตินมีหน้าที่เชื่อมประสานการแสดงในช่วงกลางให้ดำเนินต่อเนื่องกันอย่างกลมกลืนตามลำดับเรื่องราว ส่วนช่วงเริ่มต้นและช่วงท้ายของการแสดง ผู้วิจัยมุ่งเน้นไปที่การใช้ภาษาเต้นรำของศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่เป็นหลัก เนื่องจากภาษาเต้นรำของศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่มีอิสระและบอกเล่าเรื่องราวได้ดี ซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้พลังด้านการแสดงออกภายในผลงานแข็งแกร่งยิ่งขึ้นตัวอย่างเช่น ไม่

ว่าจะเป็นการเดินรำจิ้งหะรุมบ้าในสเต็ปนิวยอร์ก (New York Step) หรือไทม์สเต็ป (Time Step) พลังกำลังที่คอยขับเคลื่อนร่างกายของเราล้วนมาจากเท้าทั้งสิ้น กล่าวคือ เมื่อเท้าสัมผัสกับพื้น แรงกระทำจากเท้าจะส่งแรงขับเคลื่อนจำนวนหนึ่งในกับร่างกายซึ่งร่างกายมนุษย์ต้องอาศัยแรงขับเคลื่อนดังกล่าวในการเคลื่อนไหวหรือเปลี่ยนจุดศูนย์กลางของร่างกาย ด้วยเหตุนี้แรงขับเคลื่อนจากแรงกระทำของเท้าจึงเป็นปัจจัยเชื่อมประสานที่แกนกลางของร่างกายต้องการ เนื่องจากพลังกำลังส่งผ่านเข้าสู่แกนกลางร่างกายผ่านแรงกระทำของอวัยวะส่วนขาและความสามารถในการถ่ายโอนแรงขับเคลื่อนของแกนกลางร่างกายจะช่วยส่งแรงขับเคลื่อนให้กระจายไปตามยังร่างกายส่วนบนตั้งแต่บริเวณไหล่ไล่ไปจนถึงช่วงข้อมือเพื่อส่งเสริมให้ร่างกายของมนุษย์มีรูปแบบการเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงเชิงพลวัตอย่างที่ตนต้องการ เช่นนี้ บริเวณแขนและปลายนิ้วของมนุษย์จึงสามารถเคลื่อนไหวได้ราวกับมีความรู้สึกนึกคิดด้วยการขยายและการยืดปลายประสาทในขั้นสุดท้าย ปัจจัยและกระบวนการเหล่านี้ทำให้ทุกส่วนบนร่างกาย (ทั้งร่างกายส่วนบนและร่างกายส่วนล่างตั้งแต่บริเวณท้องลงไป) สามารถวาดลวดลายที่ชวนสะกดสายตา นำหลงไหล ทุกท่วงท่าเปี่ยมด้วยความจรโลงและความอึดเอดมดั่งที่ศิลปะพิงมี (เป็นรูปแบบการเคลื่อนไหวที่อาศัยพลังกำลังจากแกนกลาง)

เทคนิคและวิธีการที่ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงเต้นรำ

1. เทคนิคแคนอน

‘แคนอน (Canon)’ คือรูปแบบดนตรีประเภทหนึ่ง ความหมายตรงตามตัวอักษร คือการขับกล่อมบทเพลงหมุนเวียนไปตามลำดับ ส่วนความหมายดั้งเดิมคือกฎเกณฑ์ สื่อถึงเทคนิคการเขียนเพลงรูปแบบหนึ่งที่มีท่วงทำนองซ้ำไปซ้ำมาทับซ้อนประสานกัน เป็นการเขียนดนตรีโดยยึดตามหลักเกณฑ์การเลียนแบบดั้งเดิมอย่างเคร่งครัด ซึ่งใช้เสียงดนตรีตั้งแต่หนึ่งเสียงขึ้นไปดบังหะหมุนเวียนซ้ำ ๆ ไปเรื่อย ๆ ตามระยะจังหวะที่กำหนด ส่วนในการออกแบบและเรียบเรียงทำเต้น แคนอน หมายถึงเทคนิคการออกแบบท่าเต้นรูปแบบหนึ่ง ซึ่งแคนอนมีรูปแบบแตกต่างกันออกไปตามจำนวนนักเต้นตั้งแต่ 2-3 คน ตลอดจนการเต้นรำเป็นหมู่คณะ นอกจากนี้ แคนอนยังมีแบบแผนหลักอยู่ 2 แบบ ได้แก่ แบบแผนทั่วไปและแบบแผนแปรผัน (Xiao SuHua, 2019: 91-95)

หากให้อุปมาอุปไมยเพื่อให้การอธิบายเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น เทคนิคแคนอนก็เปรียบเสมือนการนำแคนอนแบบดนตรีที่ผู้ฟังรับรู้ผ่านโสตประสาทมาปรับเปลี่ยนให้กลายเป็นสื่อที่รับรู้ผ่านการมองภาพร่างกายทั้งส่วนบนและส่วนล่างที่ลอกเลียนการเคลื่อนไหวซึ่งกันและกัน ไล่ต้อนรัดพันอย่างไม่ลดละ ชวนให้รู้สึกตราตรึงในห้วงสายตาดังนักรบที่ใช้ประโยชน์จากความต่างของเวลา สร้างท่วงท่าการเคลื่อนไหวด้วยส่วนต่าง ๆ ของร่างกายอย่างต่อเนื่อง อาศัยการเปลี่ยนแปลงเชิงพื้นที่จากการเคลื่อนไหวของร่างกายทำให้รูปแบบพื้นที่ทับซ้อนเข้าด้วยกันก่อเกิดมิติที่ชวนให้รู้สึกสนใจ ทั้ง

ยังใช้ผลกำลังหลาย ๆ รูปแบบช่วยกันสร้างเสริมประสิทธิผลด้านการมองเห็นโดยภาพรวมเพื่อให้ภาพแคนอนมีความหลากหลายและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น อีกทั้งวิธีการแบบแคนอนยังเป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับการเชื่อมโยงการเดินร่าจิ้งหว่ารุมบ้าเข้ากับการเดินร่าสมัยใหม่ เพราะเทคนิคแคนอนไม่เพียงช่วยให้เกิดการผสมผสานที่ปัจจัยทุกอย่างหลอมรวมเข้าด้วยกันอย่างลงตัว กลมกลืนและไร้ที่ติ โดยไม่ลดทอนเสน่ห์ของสไตล์การเดินร่าทั้งสองรูปแบบ ทั้งยังมีบทบาทสำคัญในการโน้มนำแนวทางให้แก่การเดินร่าเชิงบูรณาการไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

2. เทคนิคเปรียบเทียบ

เทคนิคเปรียบเทียบคือการสร้างประสิทธิผลเชิงเปรียบเทียบและแรงปะทะจากการนำองค์ประกอบการเดินร่าที่แตกต่างกันมาเปรียบเทียบกัน อาทิ การสร้างการเปรียบเทียบในแง่ของจังหวะ การเปลี่ยนจังหวะช้า-เร็วสามารถทำให้การเดินร่าให้ความรู้สึกเชิงระดับมิติ (Layer) ที่มากยิ่งขึ้น นักเต้นยังสามารถสร้างการเปรียบเทียบในแง่การเคลื่อนไหว อาทิ ขนาด ระดับความสูง ความตึงและความผ่อนคลายในแต่ละท่วงท่าการเคลื่อนไหว ซึ่งเทคนิคเปรียบเทียบทำให้ผู้ชมให้ความสนใจกับการเคลื่อนไหวและอารมณ์ของนักเต้นมากขึ้น ทำให้การเดินร่ามีชีวิตชีวาและน่าสนใจยิ่งขึ้น

3. เทคนิคสอดประสานซ้ำซ้อน

เทคนิคสอดประสานซ้ำซ้อนหมายถึงการเคลื่อนไหวซ้ำไปมาซึ่งครอบคลุมทั้งการเคลื่อนไหวด้วยท่าเต้นใดท่าเต้นหนึ่งหรือการผสมผสานท่วงท่าต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เทคนิคสอดประสานซ้ำซ้อนสามารถใช้เพื่อเน้นย้ำถึงความสำคัญของการกระทำและสร้างจุดจดจำให้แก่เหล่าผู้ชม ในกระบวนการทำซ้ำท่าเต้นใด ๆ ซ้ำไปมา นักออกแบบท่าเต้นสามารถปรับเปลี่ยนรายละเอียดองค์ประกอบต่าง ๆ เพื่อให้ได้การเดินร่าที่เหมาะสม อาทิ การปรับเปลี่ยนระดับความเร็ว ระดับพลังหรือมุมมองการเคลื่อนไหวเพื่อให้การเคลื่อนไหวซ้ำไปมานี้มีความสมบูรณ์และหลากหลายมากขึ้น

4. เทคนิคเปลี่ยนผ่าน

เทคนิคเปลี่ยนผ่านหมายถึงการเปลี่ยนแปลงที่ลื่นไหลพลิวไหวของกระบวนการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในการเดินร่า ท่าเต้นต่าง ๆ ในการเดินร่าสามารถเรียงร้อยต่อเข้าด้วยกันได้อย่างสอดรับและเป็นธรรมชาติมากขึ้นด้วยการเปลี่ยนผ่านแต่ละท่วงท่าในจังหวะที่เหมาะสม ซึ่งช่วยหลีกเลี่ยงให้การเดินร่าไม่ทำให้ผู้ชมรู้สึกติดขัดหรือกระด้างกระเดื่องผิดธรรมชาติ เทคนิคเปลี่ยนผ่านสามารถใช้การเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องของร่างกายในการหมุนตัวและหันเปลี่ยนทิศทาง ฯลฯ เพื่อเปลี่ยนผ่านจากท่วงท่าหนึ่งไปยังอีกท่วงท่าหนึ่ง หรือเปลี่ยนผ่านท่วงท่าเดินร่าโดยการเปลี่ยนระดับความเร็วและความหนักหน่วงของการเคลื่อนไหวก็ได้เช่นกัน

5. เทคนิคเปลี่ยนรูป

เทคนิคเปลี่ยนรูปหมายถึงการสร้างประสิทธิผลด้านการเดินร่ารูปแบบใหม่ ๆ โดยการเปลี่ยนรูป ท่าทางและเส้นทางในการเดินร่า นักออกแบบท่าเต้นสามารถเปลี่ยนรูปแบบท่าเต้นได้โดย

การบิด ยืด ขยายหรือย่อตัวเพื่อเปลี่ยนรูปของท่วงท่าเต้นรำ ทำให้ท่าเต้นมีความสร้างสรรค์และเป็นเอกลักษณ์เฉพาะยิ่งขึ้น เทคนิคเปลี่ยนรูปสามารถสร้างเสริมพื้นที่ว่างสำหรับต่อยอดจินตนาการเกี่ยวกับการเต้นรำที่กว้างใหญ่ยิ่งขึ้นให้กับเหล่าผู้ชม ทำให้ความเพลิดเพลินในการรับชมการแสดงเต้นรำเพิ่มสูงขึ้น

6. เทคนิคองค์รวม

เทคนิคองค์รวมหมายถึงการออกแบบท่าเต้นที่หลากหลายโดยผสมผสานเทคนิคเต้นรำเข้าด้วยกันอย่างชาญฉลาดเพื่อสร้างประสิทธิผลการเต้นรำที่ซับซ้อนและหลากหลายยิ่งขึ้น ซึ่งเทคนิคนี้สามารถเลือกผสมผสานเทคนิคที่เหมาะสมได้ตามสไตล์และแนวคิดหลัก (ธีม) ของการแสดงเต้นรำ เพื่อให้การเต้นรำมีความสมบูรณ์ หลากหลายและเต็มอิมมากขึ้น การใช้เทคนิคองค์รวมในกระบวนการสร้างสรรค์การแสดงเต้นรำ ผู้ใช้จำเป็นต้องมีองค์ความรู้ด้านการเต้นรำในระดับสูงและมีความสามารถเชิงสร้างสรรค์ที่ยอดเยี่ยม สามารถเชื่อมโยงและร้อยเรียงจังหวะการเปลี่ยนเทคนิควิธีเต้นรำรูปแบบต่าง ๆ ได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติ

7. เทคนิคเชิงอุปมา

เทคนิคเชิงอุปมาหมายถึงการแสดงภาพนามธรรมหรือความหมายเชิงสัญลักษณ์ผ่านท่าเต้น เทคนิคนี้สามารถใช้พลังการแสดงออกทางร่างกายเพื่อถ่ายทอดข้อมูลเฉพาะเจาะจงผ่านรูป ระดับความเร็วและความหนักแน่นของการเคลื่อนไหว การใช้เทคนิคเชิงอุปมาผู้สร้างสรรค์จำเป็นต้องมีจินตนาการและทักษะการแสดงออกทางศิลปะที่แข็งแกร่งถึงขั้นสามารถเปลี่ยนแนวคิดเชิงนามธรรมให้ออกมาเป็นรูปแบบการกระทำที่เป็นรูปธรรมได้

เทคนิคหรือวิธีการที่พบเห็นได้ทั่วไปในเทคนิคการออกแบบท่าเต้น อาทิ เทคนิคสอดประสานซ้ำซ้อน (polyphony) เทคนิคเชิงเปรียบเทียบ (Contrast) เทคนิคการเหลื่อมทับ (Overlap) และเทคนิคขยาย(Expansion) ไม่ว่าในผลงานการแสดงเต้นรำเต้นรำแบบลาตินหรือการแสดงเต้นรำสมัยใหม่ล้วนสามารถเห็นภาพการเคลื่อนไหวด้วยเทคนิคเหล่านี้ได้แทบทั้งสิ้น หนึ่งในสาเหตุสำคัญนั่นคือกระบวนการทางเทคนิคเหล่านี้ในส่วนของเทคนิคการออกแบบท่าเต้นไม่มีกฎเกณฑ์จำเพาะสำหรับการเคลื่อนไหวร่างกายและสเต็มเท้า กล่าวคือเทคนิคเหล่านี้มีเพียงแบบแผนและรูปแบบการเปลี่ยนแปลงเท่านั้น ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับนักเต้นหรือผู้ออกแบบท่าเต้นว่าจะตัดสินใจเติมแต่ง จัดสรรกระบวนการหรือใช้งานเทคนิคเหล่านี้อย่างไร ด้วยคุณสมบัติในลักษณะนี้เทคนิคการออกแบบท่าเต้นที่กล่าวถึงในข้างต้นจึงสร้างความเป็นไปได้ในการนำศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่บูรณาการเข้ากับการเต้นรำจังหวะรุ่มบ้า ซึ่งบทบาทของเทคนิคการออกแบบท่าเต้นในกระบวนการบูรณาการคือการขจัดร่องรอยและจุดที่องค์ประกอบระหว่างการเต้นรำสมัยใหม่และการเต้นรำแบบลาตินเกิดความไม่สอดคล้องกัน เมื่อมีปัจจัยเชื่อมโยงจากเทคนิคออกแบบท่าเต้นที่คอยส่งเสริมและเชื่อมประสานองค์ประกอบต่าง ๆ ตั้งแต่ช่วงต้นจนถึงช่วงปลายให้ผสมกลมกลืนเข้าด้วยกัน ในช่วงกระบวนการที่นัก

ต้นฝึกซ้อมการแสดง ไม่ว่าจะปัจจัยในด้านของรูปแบบการแสดงหรือเนื้อหาจากศิลปะการเต้นรำทั้ง 2 ประเภทล้วนสามารถบูรณาการร่วมกันได้อย่างดีเยี่ยมและเกื้อกูลซึ่งกันและกันจนบรรลุพันธกิจสำคัญได้ในท้ายที่สุด

อัตลักษณ์ของเชื่อมประสานกันระหว่างคู่เต้นรำ

ในการเต้นรำจังหวะรุมบ้า ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันหรือการแสดงเชิงศิลปะจรโลงใจก็ตาม ล้วนต้องอาศัยรูปแบบการเคลื่อนไหวเป็นคู่ของนักเต้นรำทั้งสองฝ่ายช่วยเติมเต็มให้การเต้นรำสมบูรณ์แบบ โดยประการแรก ในการเต้นรำจังหวะรุมบ้า นักเต้นทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงสามารถช่วยกันใช้พื้นที่เต้นรำให้คุ้มค่าและเหมาะสมยิ่งขึ้นผ่านการเปลี่ยนท่วงท่าการเคลื่อนไหวของร่างกายที่ทำได้ในการเต้นรำคู่ อีกทั้งในด้านของมิติเชิงพื้นที่การเต้นรำคู่ยังสามารถเติมเต็มช่องว่างที่ขาดหายไปได้โดยผ่านท่วงท่าการเคลื่อนไหวร่างกายของคู่เต้นรำฝ่ายตรงข้าม นอกจากนี้ การเต้นรำคู่ยังทำให้พื้นที่เต้นรำของนักเต้นทั้งสองฝ่ายทั้งขยายกว้าง กลมกล่อมและเต็มเปี่ยมด้วยพลังมากขึ้น ในขณะเดียวกัน ระหว่างการเต้นรำนักเต้นทั้งสองฝ่ายสามารถปรับและควบคุมพลังของอีกฝ่ายได้ด้วยทั้งยังสามารถเสริมสร้างสัมพันธ์ภาพให้แก่กันและกันโดยผ่านการเปรียบเทียบความแข็งแกร่งและขนาดพลังของแต่ละฝ่ายเพื่อเพิ่มแรงกระแทกช่วยทำให้ผู้ชมเกิดผัสสะจากการเคลื่อนไหวที่ทรงพลังจากการสัมผัสทางโสตประสาททำให้ผู้ชมรู้สึกได้ถึงความแตกต่างของออร่าขณะที่รับชมการแสดง นอกจากนี้คู่เต้นรำทั้งสองฝ่ายยังสามารถช่วยให้การสื่ออารมณ์ในการแสดงเต้นรำสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้นผ่านการร่วมกันออกแบบและเรียบเรียงท่าเต้น

ประการต่อมาในการเต้นรำแบบลาตินทั้งนักเต้นฝ่ายชาย-หญิงสื่อสารและแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันผ่านทางสายตาซึ่งเป็นช่องทางที่ทำให้ทั้งคู่สามารถสามารถถ่ายทอดและซึมซับอารมณ์ความรู้สึกในขณะที่เต้นรำด้วยกันได้ดียิ่งขึ้นด้วยวิธีสื่อสารดังกล่าวการเคลื่อนไหวของทั้งสองฝ่ายจึงมีความชัดเจนและเด่นชัดมากขึ้น ในทำนองเดียวกันนักเต้นทั้งสองฝ่ายยังสามารถทำให้การแสดงเต้นรำแทรกซึมเข้าไปสู่สันตะทือนอารมณ์ของผู้ชมได้อย่างล้าลึกผ่านการสัมผัสแขนขาของคู่เต้นรำและการเคลื่อนไหวที่สื่อถึงการปะทะทางอารมณ์ระหว่างนักเต้นเสมือนการบอกเล่าให้เหล่าผู้ชมได้ตีความเรื่องราวผ่านลีลาท่าทางที่มีสไตล์แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงเพื่อการแสดงเต้นรำคู่มือเรื่องราวที่ชวนให้ขบคิดตามมากขึ้น ประการสุดท้ายนักเต้นทั้งฝั่งชาย-หญิงต้องคอยควบคุมการเคลื่อนไหวให้แปรเปลี่ยนสอดคล้องประสานเป็นหนึ่งเดียวกับจังหวะดนตรีประกอบการเต้นรำ กล่าวคือนักเต้นทั้งสองฝ่ายต้องตั้งใจฟังท่วงทำนองและจุดซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะในสไตล์เพลงแต่ละรูปแบบเพื่อปรับช่วงระยะเวลาเคลื่อนไหวจังหวะของร่างกายตลอดจนการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของตัวนักเต้นเองซึ่งปัจจัยเหล่านี้

เป็นสิ่งที่ทำให้การตีความผ่านสไตล์และท่วงท่าเต้นรำของนักเต้นครอบคลุมและลึกซึ้งมากพอที่จะ
สั่นสะเทือนทั้งอารมณ์ภายในจิตใจของผู้ชมบทบาทของการเต้นรำคู่

การเต้นรำคู่ในจังหวะรุมบ้าไม่เพียงมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว แต่ยังก่อให้เกิดบทบาทเฉพาะใน
การเต้นรำ ในขณะที่เดียวกันก็ยังทำให้การแสดงเต้นรำมีการแสดงออกที่ชัดเจนและรุนแรงมากขึ้นอีก
ด้วย

ประการแรก เนื่องจากในเพลงแต่ละบทเพลงล้วนมีฉากหลังเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความรัก
รูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง และนักเต้นทั้งสองคนก็เปรียบเสมือนตัวเอกในเรื่องราวเหล่านี้ ดังนั้น ไม่ว่าจะ
เป็นความรู้สึกโศกเศร้า เสียใจ ซีนี่นหรือกระทั่งความรักหวานซึ้ง นักเต้นต้องนำตัวเองดำดิ่งเข้ายัง
ห้วงอารมณ์เหล่านี้และสอดประสานตัวตนของตนเองลงไปให้เป็นหนึ่งเดียว เพื่อให้ตนเองกลายเป็น
ส่วนหนึ่งของเรื่องราวที่รังสรรค์ภาพมายาขึ้นจากการแสดงเต้นรำ

นอกจากนี้นักเต้นยังต้องสร้างสัมผัสทางกายและสัมผัสทางสายตาที่ฝ่ายตรงข้ามผ่าน
ท่วงท่าเต้นรำของตนเอง ทำให้อีกฝ่ายสามารถรับรู้ถึงสถานะและอารมณ์ของตนเองได้อย่างชัดเจน
เพื่อให้ท่วงท่าและอารมณ์ความรู้สึกของทั้งสองฝ่ายหลอมรวมกันเป็นหนึ่ง เช่นนี้จึงจะสามารถทำให้
ผู้ชมรู้สึกเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวความรักโรแมนติกที่บีบคั้นหัวใจของผู้ชมได้อย่างงดงาม

ประการต่อมาในกระบวนการเคลื่อนไหวขณะเต้นรำเนื่องจากอัตราเร็วโดยรวมของดนตรี
จังหวะรุมบ้าช้ากว่าการเต้นรำแบบลาตินอีก 4 ประเภทเล็กน้อย ดังนั้นนักเต้นจึงมีเวลามากพอสำหรับ
การขยายขอบเขตร่างกายตนเองให้กว้างยิ่งขึ้นเพื่อให้พื้นที่เต้นรำของคนสองคนได้รับการเติมเต็มโดย
สมบูรณ์อีกทั้งการปรับระดับการยืดและการขยายรูปแบบการเคลื่อนไหวในแต่ละครั้งยังช่วยให้การ
เต้นรำของนักเต้นมีแรงดึงเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย ในขณะที่เดียวกันระหว่างที่จัดระเบียบการเคลื่อนไหวของ
ตนเอง นักเต้นแต่ละฝ่ายก็ยังจำเป็นต้องรับรู้ถึงระยะห่างและตำแหน่งในขณะนั้นของคู่เต้นอีกด้วย
ทั้งนี้ก็เพื่อสร้างการแสดงเต้นรำที่สอดประสานกันอย่างลงตัว นอกจากนี้การเต้นรำจังหวะรุมบบายังมี
พื้นฐานการเต้นรำมาจากการเคลื่อนไหวของผู้หญิงและมุ่งเน้นไปที่การเคลื่อนไหวกระดูกเชิงกรานเป็น
หลักซึ่งนักเต้นฝ่ายชายเองก็ต้องอาศัยการบิดแกว่งบริเวณกระดูกเชิงกรานเพื่อสร้างแรงขับเคลื่อน
ผลักดันร่างกายของตนเองให้นำทางคู่เต้นฝ่ายหญิงเคลื่อนไหวไปยังทิศทางต่าง ๆ ที่ต้องการเช่นกัน
การเคลื่อนไหวบริเวณกระดูกเชิงกรานหรือสะโพกของนักเต้นฝ่ายชายเป็นหนึ่งในสัญญาณที่ช่วยบอก
ทิศทางที่ชัดเจนให้กับนักเต้นฝ่ายหญิงเมื่อได้รับสัญญาณนักเต้นฝ่ายหญิงจึงสามารถโยกการ
เคลื่อนไหวบริเวณกระดูกเชิงกรานและเคลื่อนตัวไปตามทิศทางที่ฝ่ายชายเป็นผู้นำทางซึ่งการกระทำใน
ลักษณะนี้มีจุดประสงค์เพื่อเพิ่มความยืดหยุ่นและความเป็นธรรมชาติให้กับการเคลื่อนไหวของนักเต้น
ทั้งสองฝ่าย

จากข้อมูลในข้างต้นทำให้สามารถกล่าวได้ว่าการเต้นรำจังหวะรุมบ้าไม่ใช่การเต้นรำที่
ด้วยเชื่อมโยงท่วงท่าต่าง ๆ และการส่งกำลังไปยังแต่ละส่วนของร่างกายเท่านั้น ทว่าเมื่อเทียบกับการ

เต้นรำแบบลาตินอีก 4 ประเภท การเต้นรำจังหวะรุมบ้าเป็นรูปแบบการเต้นรำที่ต้องการพลังกำลังจากนักเต้นทั้งสองฝ่ายเนื่องจากนักเต้นฝ่ายหญิงมีรูปแบบการเคลื่อนไหวที่อยู่นอกเหนือการจัดการสมดุลด้วยตนเองอยู่เป็นจำนวนมาก ดังนั้นนักเต้นฝ่ายชายจึงไม่เพียงต้องอาศัยพลังกำลังของตนเองเพื่อสร้างสมดุลระหว่างตนและคู่เต้นเท่านั้นแต่ยังต้องคอยปกป้องและสร้างความรู้สึกปลอดภัยให้แก่คู่เต้นฝ่ายหญิงอีกด้วยเพื่อให้ฝ่ายหญิงสามารถขยายความและเติมเต็มสมดุลในทุก ๆ การเคลื่อนไหวของตนเองได้อย่างสมบูรณ์ซึ่งการถ้อยทีถ้อยอาศัยกันระหว่างคู่เต้นรำส่งผลให้การเต้นรำของทั้งคู่มีการเคลื่อนไหวที่สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้นทั้งยังลดอัตราความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นขณะเต้นรำได้อีกด้วย นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้การแสดงอารมณ์และการบอกเล่าเรื่องราวผ่านการแสดงเต้นรำสามารถแทรกซึมเข้าสู่หัวใจของผู้ชมได้อย่างง่ายดายและไร้ที่ติ

กรอบแนวคิดและโครงสร้างของการแสดงการเต้นรำคือชีวิตของฉัน (Dance of My Life)

1. ระยะเวลาในการแสดง

ผู้วิจัยได้วางกรอบเวลาของการแสดงตั้งแต่เริ่มเตรียมตัวไปจนถึงการแสดงการเต้นรำ ระยะเวลาควบคุมให้ไม่เกิน 15 นาที

2. แนวความคิดในการแสดง

ในผลงานการแสดงอันดับแรกผู้วิจัยจะกล่าวถึงรูปแบบของจุดตัดการผสมผสานของการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่โดยใช้การเล่าเรื่องความรู้สึกและมุมมองชีวิตของผู้วิจัยในขณะศึกษาในระดับปริญญาโทจากชีวิตการเป็นนักเต้น ประสบการณ์ในวัยเรียน ความรักและการเรียนในมหาวิทยาลัย

3. โครงสร้างการแสดง

ผู้วิจัยกำหนดโครงสร้างการแสดงเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานไว้ดังนี้
การเต้นรำคือชีวิตของฉัน (Dance of My Life)

องค์ที่ 1 ช่วงเวลาที่ผ่านพ้น ทุกคนล้วนเคยสัมผัสกับวันวานในช่วงชีวิตเมื่อครั้งเป็นเด็ก นักศึกษามหาวิทยาลัยห้วงความรู้สึกในช่วงชีวิตมหาวิทยาลัยที่มีค่าที่สุดสำหรับทุกคนด้านหนึ่งคือความรักด้านหนึ่ง คือมิตรภาพซึ่งมีแต่ภาพในช่วงมหาวิทยาลัยเป็นสายสัมพันธ์ที่ใครหลายคนมักจะมีความทรงจำและระลึกถึงไว้ตลอดชั่วชีวิต การแสดงในองค์ที่หนึ่งเปิดมาในช่วงแรกตัวละครเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยเพื่อสะท้อนชีวิตของสองตัวละครวัยรุ่นที่ซึ่งมีความไร้เดียงสาเป็นเด็กหนุ่มที่รอวันเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ทั้งสองคนได้รู้จักและพบกันจนความคุ้นเคยพวกเขาเป็นเพื่อนที่รักกันนานถึง 4 ปีข้ามผ่านประสบการณ์ชีวิตจนกระทั่งชะตากรรมทำให้เขาทั้งสองไปเจอมารสมุมของชีวิตคนหนึ่งมีความรัก ตัว

ละครเอกได้พบรักกับหญิงสาวที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเขา ส่วนอีกคนนั้นก็เฝ้ามองเพื่อนผู้เป็นดังพี่น้อง และใช้ชีวิตลำพังเพียงคนเดียว แม้ว่าความสัมพันธ์ของหญิงสาวที่ฟ้าลิขิตให้กับเพื่อนของเขาจะไม่ลงเอยแต่มิตรภาพระหว่างวัยรุ่นทั้งสองก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ทั้งคู่ต่างอวยพรให้กันคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกันมุ่งมั่นและพยายามอย่างหนักเพื่อไล่ตามความฝันของตนเอง

ผู้กำกับ Li Yunzhe, Yang Xin

นักแสดง Li Yunzhe, Liang Jialu, Liu Lili

ภาพที่ 3-1 ภาพจากการแสดงองก์ที่ 1 (Xin, Yang)

ภาพที่ 3-2 ภาพจากการแสดงองค์ที่ 1 ตัวละครเอกพบรักกับหญิงสาว (Xin, Yang)

องค์ที่ 2 การพบพานจากโชคชะตาที่แกว่งไกว ช่วงชีวิตสี่ปีในมหาวิทยาลัยผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว วยี่รู่ทั้งสองคนได้ข้ามผ่านประสบการณ์ชีวิต ถูกกาลเวลาขัดเกลาตัวตนและเริ่มเส้นทางชีวิตอันโชกโชนในฐานะนักศึกษาปริญญาโท เส้นเรื่องตัดมาที่ตัวละครเอกซึ่งต้องทำงานหนักในเวลาที่ยาวจากการเรียนเนื่องจากฐานะทางครอบครัวยากจน ทุก ๆ วันเขาต้องทำงานหนักในโรงเตี๊นรำเพื่อหาเลี้ยงชีพและหาเงินเป็นค่าเล่าเรียน แต่คืนหนึ่งที่แสนวิเศษมีสาวน้อยแสนสวยมาที่โรงเตี๊นรำ ตัวละครเอกตกหลุมรักเธอตั้งแต่แรกพบ หลังจากที่เขาลังเลอยู่นานเขาจึงรวบรวมความกล้าหาญเพื่อวิ่งหาไปเธอเพื่อบอกรัก แต่กลับถูกเธอปฏิเสธ ในช่วงเวลาที่ชายหนุ่มมุ่งมั่นตามล่าความฝันอย่างไม่ลดละด้วยเหตุบังเอิญในขณะที่ผู้หญิงที่เขารักตกอยู่ในอันตรายเขาได้มีโอกาสเข้าไปช่วยเหลือจนทำให้ทั้งสองคนมีโอกาสพัฒนาความสัมพันธ์ หลังจากนั้นทั้งสองคนจึงใช้ความพยายามอย่างหนักในการสร้างความฝันและอนาคตของตนเอง แม้ว่าระหว่งความสัมพันธ์ของทั้งสองคนจะเกิดอุปสรรคปัญหาเขาทั้งสองใช้ความมุ่งมั่นและฝ่าฟันปัญหาต่าง ๆ เพื่อยืนยันยึดมั่นความฝันที่พวกเขาตั้งไว้

ผู้กำกับ Li Yunzhe, Yang Xin

นักแสดง Li Yunzhe, Yang Xin

ภาพที่ 3-3 ภาพจากการแสดงองก์ที่ 2 ตัวละครเอกพบรักหญิงสาวที่โรงเตี๊นร่ำ (Xin, Yang)

องก์ที่ 3 ชั่วชีวิต ในช่วงแรกของการแสดงมีการใช้หุ่นจำลองชีวิตของคู่เต้นของตัวละครเอกโดยอุปนัยถึงความทรงจำและประสบการณ์ในสนามแข่งขันเมื่อครั้งที่เคยอยู่ในเส้นทางสายอาชีพ นักเต้นบอลรูม เป็นภาพลวงตาในห้วงคำนึงของตัวละครเอก

ผู้กำกับ Li Yunzhe, Yang Xin

นักแสดง Li Yunzhe, Liu Xin

ภาพที่ 3-4 ภาพจากการแสดงครั้งที่ 3 ตัวละครเอกและภาพความทรงจำ (Xin, Yang)

ภาพที่ 3-5 ภาพจากการแสดงครั้งที่ 3 ความทรงจำของตัวละครเอกเมื่อครั้งเรียนมหาวิทยาลัย (Xin, Yang)

องค์ประกอบต่าง ๆ ที่ใช้ในการแสดง

1. เครื่องแต่งกาย

ด้วยพัฒนาการของศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ทำให้สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบเครื่องแต่งกายจากเครื่องแต่งกายที่นิยมใช้ในการแข่งขันเต้นรำแบบลาตินให้มีรูปลักษณะที่เหมาะสมกับเรื่องราวและบริบทในผลงานการแสดงเต้นรำแบบสมัยใหม่ เพื่อให้การขยายความในผลงานการแสดงเต้นรำและการแสดงออกผ่านภาษากายมีความเป็นศิลปะมากยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกัน การปรับเปลี่ยนองค์ประกอบการเต้นรำแบบลาตินที่มีอัตลักษณ์เน้นหนักไปทางการเต้นรำเพื่อการแข่งขันมากกว่าการแสดงออกทางศิลปะยังทำให้เมื่อได้ขึ้นแสดงบนเวทีจริง องค์ประกอบจากการเต้นรำแบบลาตินจะสามารถสอดประสานเป็นหนึ่งเดียวกับองค์ประกอบจากศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ได้อย่างลงตัว และสร้างเสริมศักยภาพด้านการแสดงและการขยายความในผลงานการแสดงเต้นรำให้เด่นชัดและรุนแรงยิ่งขึ้น นอกจากนี้ คุณลักษณะด้านความหลากหลาย ตลอดจนความเป็นศิลปะของภาษาในศิลปะเต้นรำภายในผลงานยังเพิ่มสูงขึ้นอีกด้วย

ซึ่งผลลัพธ์ที่สำคัญที่สุดสำหรับศิลปะการเต้นรำแบบลาตินแล้วองค์ประกอบด้านเครื่องแต่งกายช่วยให้การเต้นรำประเภทนี้ไม่ใช่เพียงศิลปะการกีฬาเพื่อการแข่งขันอีกต่อไปแต่กลายเป็นภาษาในศิลปะการเต้นรำรูปแบบใหม่ที่มีแนวโน้มความเป็นศิลปะมากยิ่งขึ้นในระหว่างการแสดงวัตถุทางสุนทรียภาพรูปแบบใหม่นี้จะช่วยสร้างปรากฏการณ์สดใหม่ให้กับประสบการณ์ทางสายตาและเติมเต็มความรู้สึกลึ้นตาตื่นใจทางทัศนศิลป์ให้แก่ผู้ชม

ภาพที่ 3-6 เสื้อผ้าของนักเต้นแสดงถึงช่วงชีวิตมหาวิทยาลัย (Xin, Yang)

ภาพที่ 3-7 เสื้อผ้าของนักแสดงองค์ที่ 2 ชุดเต้นรำในโรงเต้นรำ (Xin, Yang)

ภาพที่ 3-8 เสื้อผ้าของหญิงสาวที่ตกหลุมรัก (Xin, Yang)

ภาพที่ 3-9 เสื้อผ้าของนักแสดงองค์ที่ 3 (Xin, Yang)

2. ดนตรีประกอบการแสดง

การเต้นรำคือชีวิตของฉัน (Dance of My Life)

องค์ที่ 1 ช่วงเวลาที่ผ่านพ้น

1.1 เพลงประกอบการแสดง “รัก”

- ผู้ขับร้อง Xiaohu team
- ผู้แต่งเนื้อร้อง Chen Dali, Li Ziheng
- ผู้แต่งทำนอง Chen Dali
- ผู้เรียบเรียงเสียงประสาน He Guojie

1.2 เพลงประกอบการแสดง “สุดขอบฟ้า”

- ผู้ขับร้อง Feng Xiaozheng
- ผู้แต่งเนื้อร้อง Chen Mo
- แต่งทำนอง Nakajima Miyuki
- ผู้เรียบเรียงเสียงประสาน CYR

องค์ที่ 2 การพบพานจากโชคชะตาที่แกว่งไกว

1.1 เพลงประกอบการแสดง Sent for you yesterday

- ผู้ขับร้อง Count Basie and His Orchestra

- ผู้แต่งเนื้อร้อง/ทำนอง Eddie Durham, James Rushing, Count Basie
- ผู้เรียบเรียง He Guojie

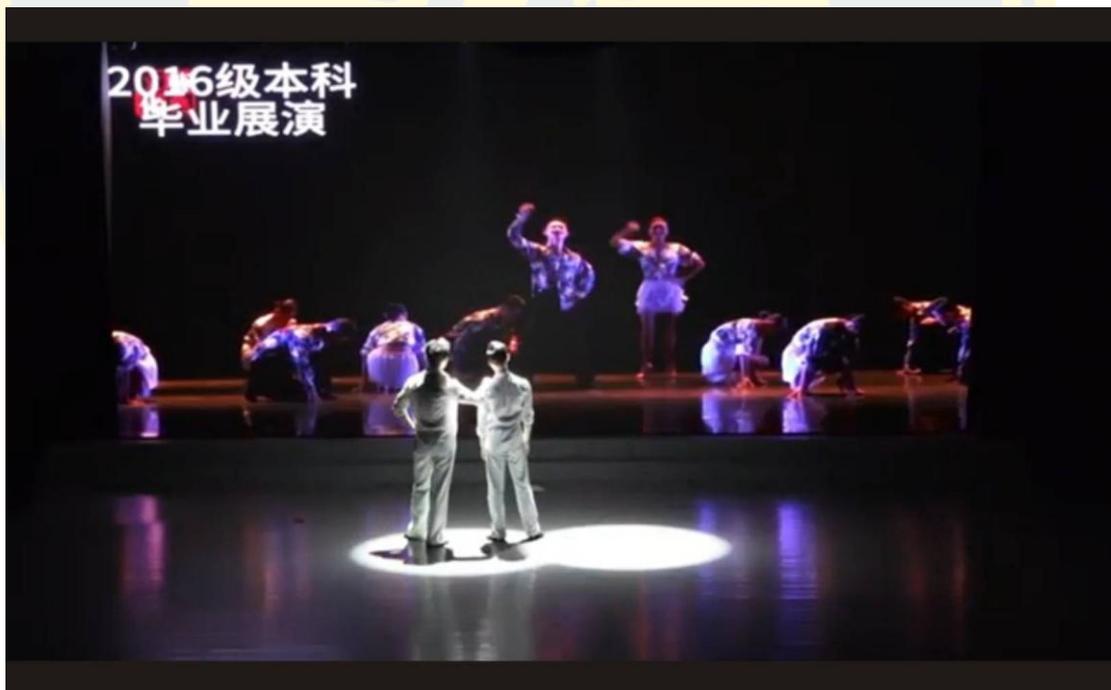
1.2 เพลงประกอบการแสดง Let' s have a party

- ผู้ขับร้อง Wanda Jackson
- ผู้แต่งเนื้อร้อง Wanda Jackson
- ผู้แต่งทำนอง Jessie Mae Robinson

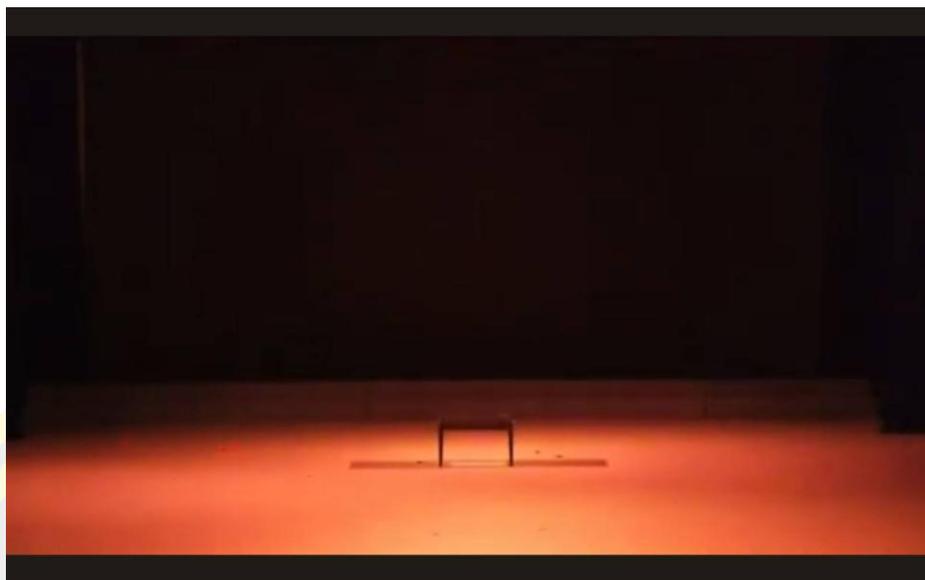
องค์ที่ 3 ชั่วโมงชีวิต

3. การออกแบบฉาก/เวที

เนื่องจากในปัจจุบันมีแนวคิดผลงานการเต้นรำที่ต้องการมุ่งเน้นถึงจุดเด่นนั่นก็คือ มนุษย์ ดังนั้นแล้วฉากหลังที่ใช้จึงเป็นแบบธรรมดาไม่ได้ใช้อุปกรณ์อื่นใดมาทำการบดบังตัวละครหลักใช้มานสี ดำเป็นหลัก ส่วนแสงไฟก็ใช้ไฟสลัวเป็นหลักเช่นกัน ในบางครั้งอาจมีแสงสปอตไลท์ส่งไปยังตัวบุคคล และในช่วงกลางเรื่องใช้แสงไฟอุ่นสลับกับไฟกระพริบ

ภาพที่ 3-10 การออกแบบฉากโดยใช้จอภาพเพื่อใช้ในการเล่าเรื่องอดีตและความทรงจำของตัวละคร (Xin, Yang)

ภาพที่ 3-11 การออกแบบฉากโดยใช้ม้านั่งยาวเพื่อใช้แสดงในฉากเต้นรำในโรงเต้นรำ (Xin, Yang)

ภาพที่ 3-12 การออกแบบฉากโดยหุ่นจำลองเพื่อใช้ในการเล่าเรื่องอดีตและความทรงจำของตัวละคร (Xin, Yang)

จากกระบวนการปฏิบัติการทางการวิจัย ผู้วิจัยได้ผสมผสานทักษะการเต้นรำจังหวะรุมบ้าและการเต้นรำสมัยใหม่ให้เข้ากับการเต้นรำแบบลาตินได้ดียิ่งขึ้น และทำให้ทักษะการเต้นรำจังหวะรุมบ้าและการเต้นรำสมัยใหม่สามารถหลอมรวมเข้าด้วยกัน ยกตัวอย่างเช่น ในด้านขององค์ประกอบ

พื้นฐานของการเดินร่าแบบลาติน การเดินร่าจังหวะรุมบ้าโดยใช้ฟิสิกเกอร์แบบ Cucarachas ถือเป็นขั้นพื้นฐานของการรักษารูปร่างให้ดี และมีการเคลื่อนไหวที่เป็นส่วนสำคัญผ่านการวางปลายเท้าเต็มเท้า ส่งผลให้ทิศทางของต้นขาด้านในทั้งสองข้างเกิดการเปลี่ยนแปลง และทำให้กระดูกเชิงกรานมีการเคลื่อนที่ที่มากกว่าปกติ ทั้งนี้ ลักษณะการเดินร่าแบบลาตินในอดีตได้เกิดการเปลี่ยนแปลง คงเหลือไว้เพียงจังหวะดั้งเดิมของการเดินร่าแบบลาตินและการเคลื่อนที่ของกระดูกเชิงกรานที่มีมาแต่ดั้งเดิม ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามแผนการทำงาน ดังนี้

4. การวางแผนการทำงานและระยะเวลาเสร็จสิ้น

ขั้นที่ 1: เดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 2023 เรียนรู้ร่างกายและทักษะ เทคนิคการเดินที่ เกี่ยวข้องกับการเดินสมัยใหม่จากอาจารย์ผู้มีชื่อเสียงมากมาย

เดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 2023 เรียนรู้การออกแบบท่าเต้นและการผสมผสานต่าง ๆ จาก อาจารย์ที่เป็นนักออกแบบท่าเต้น ขณะเดียวกัน ก็ลองออกแบบท่าเต้นโดยใช้เทคนิคกับทักษะการเดิน สมัยใหม่ของตนและนำเสนอออกมาให้อยู่ในรูปแบบของละครสั้น

เดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 2023 ชื่นชมพร้อมมองคุณค่า และวิเคราะห์ผลงานที่มีชื่อเสียงใน การเดินร่าสมัยใหม่ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพด้านการศึกษาและวิจัย

เดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 2023 พิจารณาชื่นชมคุณค่าและวิเคราะห์ผลงานที่มีชื่อเสียงใน วงการศิลปะการเดินร่าแบบลาตินเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพด้านการศึกษาและวิจัย

ในกระบวนการศึกษาและเรียนรู้ขั้นนี้ แต่เดิมจำเป็นต้องทำการพบปะพูดคุยและเรียนรู้แบบ ตัวต่อตัวกับอาจารย์ท่านหนึ่งผู้มีความสามารถในด้านการเดินร่าสมัยใหม่ ศึกษาและทดลองท่าทาง ต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อค้นหาจุดที่มีความคล้ายคลึงกันภายในการเดินร่าแบบลาตินและการเดินร่า สมัยใหม่ จากนั้นจึงหลอมรวมสองสิ่งเข้าด้วยกัน ทว่าในช่วงที่เกิดการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา ทำได้เพียงแสวงหาความรู้ผ่านอินเทอร์เน็ตและหนังสือตำราเท่านั้น จึงทำให้สามารถวิเคราะห์และ สัมผัสกับร่างกายของการเดินร่าแบบสมัยใหม่ได้ด้วยตนเอง และในขณะที่วิเคราะห์อย่างเจาะลึกนั้น ได้พัฒนาการควบคุมเทคนิคและการสร้างแนวคิดที่มีต่อการเดินร่าสมัยใหม่ของตนอย่างต่อเนื่อง จึง เป็นเหตุให้ในขั้นตอนการผสมผสาน ไม่เกิดความแตกต่างมากเกินไป และลดระดับความยากและการ ถ่ายทอดผ่านการมองเห็นของการเดินร่า

ทั้งนี้ การชื่นชมและการวิเคราะห์ผลงานการเดินร่าสมัยใหม่ และผลงานการเดินร่าแบบ ลาตินต่างก็ส่งเสริมซึ่งกันและกัน ในส่วนนี้จึงทำให้แรงบันดาลใจในการผสมผสานและจินตภาพของ ตนดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีส่วนช่วยในการวางรากฐานที่มั่นคงให้กับการเดินร่าแบบผสมผสานที่ใกล้จะ เกิดขึ้น โดยในช่วงเวลานี้ ผู้วิจัยได้รับข้อคิดและวิธีการบางประการ

ขั้นที่ 2: ปลายเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 2023 พินิจพิจารณาบทละครที่เขียนโดยละเอียด เลือกรบเพลงที่เหมาะสมและสำเร็จรอบการทำงานเบื้องต้น

เดือนมกราคม ปี ค.ศ.2024 แก้ไขและปรับแต่งบทเพลงให้เรียบร้อย ปรับปรุงบทละครให้มีความสมบูรณ์ และเรียบเรียงบทละครบางส่วนขึ้นมาใหม่

เดือนมกราคม ปี ค.ศ. 2024 เรียนรู้ในเบื้องต้นและทำผลงานการเดินให้สำเร็จพร้อมกับเหล่าอาจารย์นักเต้นที่มีชื่อเสียงภายในประเทศ วิจารณ์และดิชมผลงาน จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

ในการทบทวนกระบวนการสร้างสรรค์นั้น ได้รับความหมายแฝงที่มากมายในผลงานการสร้างสรรค์ผ่านการศึกษารูปแบบการเต้นรำแบบลาติน รวมถึงการวิเคราะห์และชี้แนะของภาษาการเต้นรำ ทำให้กระบวนการสร้างสรรค์ลื่นไหลและลึกซึ้งเป็นอย่างมาก อีกทั้งในด้านของการแสดงและการออกแบบท่าเต้นนั้น ล้วนได้รับการพัฒนาไปอย่างก้าวกระโดด

ขั้นที่ 3: เดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 2024 ผลงานที่แก้ไขเสร็จสิ้นสมบูรณ์ สรรวจประสิทธิภาพและสัมผัสกับตัวละครในแต่ละบทบาทที่ในผลงานการแสดงอย่างต่อเนื่อง เพื่อเสริมความสามารถด้านการกำกับเวทีและความตึงเครียดในการแสดงของผลงานนั้น

เดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 2024 ปรับปรุงเครื่องแต่งกายในผลงานให้ดียิ่งขึ้น ฝึกฝนการแสดงให้มีความเชี่ยวชาญ ออกแบบเวทีและแสงสีประกอบการแสดง เพื่อสร้างสรรค์ผลงานการเต้นคุณภาพสูง

ผู้วิจัยจะติดตามอาจารย์มหาวิทยาลัย ห่วงเหล่ย เพื่อศึกษาเทคนิคและความรู้เกี่ยวกับการเต้นรำสมัยใหม่ ขณะเดียวกัน อาจารย์ จาง ดิงฟาง ผู้สอนการเต้นรำแบบลาตินให้กับผู้วิจัย ก็ได้ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยในขั้นตอนของการรวบรวมข้อมูลและแรงบันดาลใจเป็นอย่างมาก และในขณะนี้อาจารย์ได้ช่วยให้ผู้วิจัยค้นพบข้อมูลต้นฉบับประกอบการเขียนวิทยานิพนธ์นั้น ผู้วิจัยก็ได้รับคำแนะนำและการช่วยเหลือจากอาจารย์ด้วยเช่นกัน และเป็นการโชคดีที่ในเวลาต่อมา ผู้วิจัยได้ติดต่อกับอาจารย์ หลิวฟาง ศาสตราจารย์อาวุโสจากสถาบันศิลปะกวางสี ที่ถือเป็นศาสตราจารย์ด้านการเต้นรำแบบดั้งเดิมที่ยอดเยี่ยมท่านหนึ่ง โดยท่านได้ให้ข้อมูลอันมีค่ามากมายสำหรับกระบวนการวิจัย และทำให้ผู้วิจัยเรียนรู้องค์ประกอบและรูปแบบต่าง ๆ ของการเต้นรำสมัยใหม่ผ่านวิดีโอของอาจารย์วีเนสซื่อ ดังได้โดยบังเอิญ ซึ่งจุดเด่นของรูปแบบและองค์ประกอบด้านกายกอลอนของท่าน ได้สร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้วิจัยมากมาย นอกจากนี้ ท่านยังมีประสบการณ์หลายปีในการเป็นผู้ตัดสินให้กับการแข่งขันเต้นรำทางโทรทัศน์ โดยในการศึกษาและวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาเรียนรู้กับพวกเขาต่อไป

การเต้นรำสมัยใหม่อันเป็นเทคนิคของมาร์ธาเกรแฮม มีพื้นฐานมาจากการหายใจ และการยืดเหยียดแขนขา อีกทั้งยังทำให้ท่วงท่าลีลาของการเต้นรำแบบลาตินมีความหลากหลายและเป็นนามธรรมมากขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ท่วงท่าและลีลาดั้งเดิมของการเต้นรำเกิดการเปลี่ยนแปลงไปทั้งหมด ส่งผลให้การตกแต่งและสุนทรียะจากลีลาท่าทางมีผลลัพธ์ที่เพิ่มสูงขึ้นเป็นอย่างมาก

ภาพที่ 3-13 เรียนรู้จากการศึกษาผลงาน

ภาพที่ 3-14 กระบวนการเรียนรู้จากผลงานการออกแบบท่าทาง

ปัญหาและอุปสรรคในการสร้างสรรค์

ในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานการออกแบบท่าเต้นนั้น มีส่วนที่ยากที่สุดสามประการคือ

ประการที่หนึ่ง ในด้านของการศึกษาทักษะทางเทคนิคและการเรียนรู้เกี่ยวกับการเต้นรำสมัยใหม่ในเบื้องต้น เป็นเพราะว่ารูปแบบของท่าทางการเคลื่อนไหวในการเต้นรำสมัยใหม่มีความแตกต่างกับการเต้นรำแบบลาตินเป็นอย่างมาก ประกอบด้วย ส่วนที่หนึ่งคือด้านท่าทางการเคลื่อนไหวของร่างกายที่พบเห็นบ่อย โดยการเต้นรำแบบลาตินมีท่าทางการเคลื่อนไหวของร่างกายในลักษณะลำตัวตั้งตรงเป็นส่วนใหญ่ ส่วนการเต้นรำสมัยใหม่มีท่าทางการเคลื่อนไหวที่หลากหลายปรับเปลี่ยนตามระดับสามมิติ คือ สูง กลาง ต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเคลื่อนไหวของร่างกายในมิติต่ำที่นิยมใช้เป็นส่วนมาก ส่วนที่สองคือ รูปแบบการเคลื่อนไหวของร่างกายในการเต้นรำแบบลาตินนิยมลากเท้าสัมผัสไปกับพื้นห้อง ถ่าน้ำหนักตัวไปที่พื้นและก่อให้เกิดจังหวะการเคลื่อนที่ของกระดูกเชิงกราน จากนั้นจึงเชื่อมต่อกับส่วนกลางของลำตัวเพื่อทำให้เกิดผลลัพธ์ของการเต้นและแอมพลิฟูดของร่างกาย ทว่าจุดที่ออกแรงมากที่สุดของการเต้นรำสมัยใหม่นั้น จะมาจากบริเวณส่วนกลางของลำตัวก่อนกระจายและหดเกร็งแขนขาและกระดูกสันหลังอย่างต่อเนื่อง เพราะเหตุนี้ จึงทำให้การเต้นรำทั้งสองแบบมีความแตกต่างกันตั้งแต่องค์ประกอบพื้นฐานและแหล่งที่มา ส่งผลให้เหล่านักเต้นลาตินเกิดอุปสรรคมากมายขณะเรียนรู้หลักการทางเทคนิคและทักษะต่าง ๆ ของการเต้นรำสมัยใหม่

ประการที่สอง ในด้านของการผสมผสานการเต้นรำประเภทต่าง ๆ การเต้นรำสองประเภทนี้ไม่เพียงแต่มีองค์ประกอบพื้นฐาน ภาษากาย สีสันและรูปแบบของวัฒนธรรมที่มีความแตกต่างกัน แต่ในขณะเดียวกัน การเต้นทั้งสองประเภทก็มีส่วนที่คล้ายคลึงกันอยู่บ้าง ดังนั้นในด้านการผสมผสานการเต้นทั้งสองประเภท ไม่ได้เป็นเพียงแค่การผสมผสานของภาษากายเท่านั้น แต่ยังรวมถึงสไตล์และลักษณะเฉพาะอีกด้วย ทั้งนี้ ในด้านของขั้นตอนของการแสวงจุดร่วมสวงจุดต่าง จำเป็นต้องมีการศึกษาและวิเคราะห์โดยเจาะลึกลงไปถึงแก่นแท้ของเทคนิค และหลักการของร่างกายในการเต้นทั้งสองประเภท จึงจะสามารถผสมผสานการเต้นทั้งสองประเภทให้กลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกัน

ประการสุดท้าย ในด้านของผลงานการออกแบบท่าเต้น สำหรับการออกแบบท่าเต้นของการเต้นรำแบบลาตินนั้น มีกรณีที่น่าสนใจศึกษาอ้างอิงที่ค่อนข้างน้อย ประกอบกับการขาดแคลนในด้านการพัฒนาการเต้นรำบอลรูม ทำให้นวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ที่มีต่อผลงานศิลปะในการเต้นรำแบบลาตินค่อนข้างธรรมดาและจำเจ ทั้งนี้ ผลงานศิลปะการเต้นรำบอลรูมสำหรับในประเทศและต่างประเทศนั้น จัดอยู่ในสถานะที่กำลังพัฒนา และการนำการแข่งขันและการแสดงของการเต้นรำแบบลาตินไปประยุกต์ใช้กับผลงานศิลปะ ก็ถือเป็นส่วนประกอบสำคัญของการพัฒนาการ

ต้นรำแบบลาติน ดังนั้น ในด้านของการออกแบบผลงานท่าเต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในส่วนของ ผลงานการผสมผสานการเต้นประเภทต่าง ๆ มีผลงานและสื่อการสอนที่สามารถใช้เพื่อการอ้างอิงและการเรียนรู้ได้อย่างจำกัด สิ่งนี้ทำให้ขั้นตอนการออกแบบท่าเต้นอยู่ในสถานะของการค้นหาข้อมูล การเรียนรู้ และการสำรวจอยู่เสมอ

แนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการสร้างสรรค์

1. การวิเคราะห์เอกสาร

การวิเคราะห์เอกสาร หมายถึง การศึกษาผ่านเอกสารหรือข้อมูลบางส่วนที่รวบรวมมา เพื่อสืบทอดถึงต้นสายปลายเหตุในด้านของลักษณะและสถานการณ์ของเป้าหมายการวิจัย และดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้แนวความคิดของตน สิ่งนี้จะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถสร้างความประทับใจให้กับกลุ่มเป้าหมายการวิจัย ที่มีส่วนช่วยในการสร้างความเข้าใจทางประวัติศาสตร์แบบไดนามิก อีกทั้งยังสามารถศึกษาเป้าหมายการวิจัยที่ไม่สามารถเข้าถึงได้ และจัดระเบียบข้อมูล เอกสารงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ ศึกษาวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทและปริญญาเอก วารสาร รายงาน รวมถึงเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการอ้างอิง โดยข้อมูลทางเอกสารและผลงานทางวิชาการเหล่านี้ ได้มอบข้อมูลต้นฉบับและหลักการทฤษฎีจำนวนมากให้กับงานวิจัยนี้ นอกจากนี้ ยังมีบทบาทสำคัญสำหรับงานวิจัยนี้ในด้านการสรุปและจัดระเบียบองค์ประกอบ ท่าทางการเคลื่อนไหว และรูปแบบดนตรี ของการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำจังหวะโจว์ฟ

2. การวิจัยเชิงเปรียบเทียบ

การวิจัยเชิงเปรียบเทียบ เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า วิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบ คือการหาข้อแตกต่างของตัวเลขบอกลำดับและตัวเลขบอกจำนวนผ่านการเปรียบเทียบระหว่างตัวเลขบอกลำดับและตัวเลขบอกจำนวน ซึ่งถือเป็นวิธีการวิเคราะห์รูปแบบหนึ่งที่ทำให้ทราบถึงปัญหาและผลสำเร็จของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้ การวิเคราะห์เปรียบเทียบนิยมนำมาใช้กับกิจกรรมศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์ โดยวิธีการวิเคราะห์นี้มีความคล้ายคลึงกับวิธีการแทนค่าและเทียบเท่า จากการศึกษาข้อมูลจำนวนมากผ่านการอ่านเอกสารและการรับชมวิดีโอ ผสมผสานกับประสบการณ์ของตนในด้านการแข่งขันทั้งในและต่างประเทศ ค่ายอมรับ และกระบวนการเรียนรู้ ดำเนินการเปรียบเทียบทฤษฎีและหลักปฏิบัติ การผสมผสานระหว่างภาคปฏิบัติและทฤษฎี ของรูปแบบการเต้นแต่ละประเภท ผ่านการศึกษาวิจัย เปรียบเทียบ และการลงมือปฏิบัติ จนบรรลุผลลัพธ์ที่เป็นไปตามความคาดหวังทางจิตใจและทางร่างกาย

3. การวิเคราะห์กรณีศึกษา

การวิเคราะห์กรณีศึกษา เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า กรณีศึกษา หรือ การวิเคราะห์ในทางทั่วไป ซึ่งหมายถึงการศึกษาสิ่งที่เป็นตัวแทน (สถานการณ์) อย่างเจาะจงและละเอียดรอบคอบ จนได้รับวิธีการวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ที่ทำให้เข้าใจในภาพรวม ในกระบวนการวิเคราะห์และศึกษาผลงานศิลปะที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบ รูปแบบและท่าทางการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ดำเนินการวิเคราะห์แยกแยะรูปแบบและเทคนิคการผสมผสานที่นำมาประยุกต์ใช้กับองค์ประกอบ รูปแบบและท่าทางการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในผลงานศิลปะอื่น ๆ จากนั้นจึงผสมผสานเข้ากับการออกแบบท่าทางและการเรียนรู้ของตน ซึ่งจะทำให้ตนเองสามารถวิเคราะห์ผลงานศิลปะต้นฉบับของตนได้อย่างลึกซึ้ง

4. การวิเคราะห์ด้วยภาพ

ทำการวิเคราะห์ท่าทางการเคลื่อนไหวและการออกแบบท่าเต้นโดยใช้ข้อมูลภาพของการเต้นรำ

5. การให้เหตุผลแบบอุปนัย

การนำข้อมูลที่เป็นภาพรวมและที่เฉพาะเจาะจงไปสรุปผล โดยผ่านการจัดระเบียบและการประมวลผลข้อมูลทั้งหมด

บทที่ 4

การสรุปผล การอภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการสร้างสรรค์ศิลปะการเต้นรำจากการผสมผสานระหว่างเทคนิคการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่ ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลจากเอกสารวิชาการ งานวิจัยรวมถึงสื่อวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องจากช่องทางต่าง ๆ และแพลตฟอร์มออนไลน์ที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่เพื่อให้ตนเองมีความเข้าใจในเชิงลึกเกี่ยวกับวิธีการและเทคนิคการเต้นโดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ 1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์เทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่ 2. เพื่อสร้างสรรค์ศิลปะการเต้นรำที่ผสมผสานองค์ประกอบของศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่เข้าด้วยกัน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. การบูรณาการการเต้นละตินกับการเต้นรำสมัยใหม่

มาร์ธา เกรแฮม (Martha Graham) เกิดที่เทศมณฑลแอลลีเกนีย์ (Allegany County) รัฐเพนซิลเวเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม ปีค.ศ.1894 ทว่ามาร์ธาและครอบครัวย้ายไปรัฐแคลิฟอร์เนียตั้งแต่สมัยที่เธอยังเป็นเด็ก กล่าวคือมาร์ธา เกรแฮมเป็นเด็กสาวที่เกิดในแอลลีเกนีย์ มณฑลเล็ก ๆ ในรัฐเพนซิลเวเนียจนเมื่ออายุได้ 14 ปี ครอบครัวจึงพาเธอย้ายไปเมืองซานตาบาร์บารา (Santa Barbara) รัฐแคลิฟอร์เนีย ขณะเดินทางผ่านแถบภูมิภาคมิดเวสต์ของสหรัฐอเมริกา (Midwestern United States) มาร์ธาได้มีโอกาสชื่นชมทิวทัศน์ธรรมชาติอันกว้างใหญ่ที่ปรากฏอยู่ตามเส้นทาง อีกทั้งมาร์ธายังชื่นชอบดอกไม้และพืชพรรณที่สวยงามของรัฐแคลิฟอร์เนีย บ้านใหม่ของเธอและครอบครัวด้วยเช่นกัน ซึ่งประสบการณ์และความชอบในส่วนนี้ส่งผลให้ในภายหลังมาร์ธา เกรแฮมจึงนำเอกลักษณ์ความงามที่เธอได้รับการเฝ้าสังเกตธรรมชาติอันยิ่งใหญ่อย่างละเอียดบูรณาการสู่การเต้นรำสมัยใหม่ที่มีรูปแบบการแสดงออกที่อิสระและทรงพลัง ความสนใจด้านการเต้นรำของเธอได้รับแรงบันดาลใจจากการแสดงของรูธ เซนต์ เดนิส (Ruth St. Denis) โดยในช่วงปีทศวรรษที่ 1910 พ่อของมาร์ธาพาเธอไปชมการแสดงของรูธ เซนต์ เดนิส ศิลปินนักเต้นรำสมัยใหม่ (Modern Dance) คนแรกของอเมริกา เมื่อมาร์ธาอายุได้ 16 ปีเธอก็ตัดสินใจเดินตามฝันในการเป็นนักเต้น การพัฒนาต่อยอดเพื่อปรับปรุงความสามารถในการประยุกต์ใช้แรงขับเคลื่อนจากการหายใจเข้า-ออก พลังชีวิตเป็นแหล่งกำเนิดของการสร้างสรรค์ทางศิลปะ การหายใจเข้า-ออกในการเต้นรำมีพื้นฐานมาจาก

การหายใจตามธรรมชาติโดยผ่านการตัดแปลงประมวลด้วยศิลปะและบูรณาการร่วมกับการควบคุมตามหลักวิทยาศาสตร์ เรียกว่าการหายใจเชิงศิลปะซึ่งเป็นการหายใจสร้างแรงขับเคลื่อนอย่างมีความตระหนักรู้

ในกระบวนการเต้นรำ การเปลี่ยนแปลงในการเคลื่อนไหวของร่างกายล้วนเกิดควบคู่กับการหายใจเข้า-ออก เพื่อให้จังหวะการเต้นและจังหวะการหายใจสอดรับกัน มีเพียงการควบคุมแรงขับเคลื่อนและการเต้นรำโดยใช้การหายใจจึงจะทำให้จังหวะทั้งสองสามารถประสานงานได้อย่างเหมาะสมและมีการพลิกแพลงยืดหยุ่นมากยิ่งขึ้น รวมถึงการใช้การเต้นรำที่เปี่ยมด้วยพลังแห่งการแสดงออกและมีชีวิตชีวาสื่อสารอารมณ์ความรู้สึกอันหลากหลายภายในจิตใจ ซึ่งเป็นปัจจัยที่เทคนิค “หดตัว-ยืดขยาย” ของเกรแฮมมุ่งสร้างเสริมให้มีความสำคัญมากที่สุดคือการควบคุมและการใช้การหายใจเข้า-ออก เกรแฮมใช้การเคลื่อนไหวพื้นฐานที่เปี่ยมด้วยชีวิตชีวาและการหายใจตามธรรมชาติด้วยความตระหนักรู้เป็นแรงผลักดันในการสร้างสรรค์ท่าเต้น ทำให้ท่าเต้นมีเสน่ห์และพลังการแสดงออกสูงขึ้นไปภายใต้การประสานงานร่วมกับการหายใจเข้า-ออกเพื่อใช้ท่วงท่าการเต้นรำเผยให้เห็นโลกแห่งอารมณ์ภายในเหล่านักเต้นสามารถยกระดับความสามารถในการใช้ลมหายใจเพื่อพัฒนาคุณภาพการเคลื่อนไหวในการเต้นรำโดยผ่านการฝึกฝนหายใจเข้า-ออกด้วยความตระหนักรู้ในเทคนิค “หดตัว-ยืดขยาย” ของเกรแฮม เพื่อสร้างรากฐานสำหรับการแสดงออกถึงอารมณ์ภายในได้ดียิ่งขึ้น อารมณ์ในการเต้นรำโดยปกติแล้วมักหมายถึงสภาวะมวลอารมณ์ของการเต้นรำที่สะท้อนออกมาในกระบวนการฝึกฝนและการดำเนินการแสดงเต้นรำโดยนักเต้นรำ ซึ่งไม่เพียงครอบคลุมสภาวะอารมณ์ของนักเต้นนั้น แต่ยังรวมถึงอัตลักษณ์โดยรวมของนักเต้นที่เผยให้เห็นผ่านการเคลื่อนไหวของร่างกาย เทคนิค “หดตัว-ยืดขยาย” ของเกรแฮมสามารถช่วยยกระดับพลังในการถ่ายทอดอารมณ์ผ่านการเต้นรำให้กับนักเต้น กล่าวคือเทคนิคของเกรแฮมมุ่งให้ความสำคัญกับการฝึกฝนการเต้นรำโดยใช้การหายใจด้านการเคลื่อนไหวเป็นพิเศษ ซึ่งในลำดับแรก การเคลื่อนไหวในเทคนิคดังกล่าวมุ่งเน้นไปที่การส่งเสริมการหายใจ จากนั้นจึงให้ความสำคัญผลลัพธ์ที่ได้จากการใช้การหายใจสร้างแรงต้านทานการเคลื่อนไหว ดังนั้น การฝึกฝนเทคนิค “หดตัว-ยืดขยาย” ของเกรแฮมจึงสามารถช่วยให้พลังอารมณ์เชิงมิติการเคลื่อนไหว (ไดนามิก) ในท่าเต้นของนักเต้นพัฒนาขึ้นอย่างมาก ทั้งยังช่วยยกระดับพลังการแสดงออกในท่าเต้นของนักเต้นด้วยเช่นกัน ถือเป็นการพัฒนาที่ช่วยวางรากฐานซึ่งทำให้สามารถนำเสนอผลงานการแสดงเต้นรำได้ดียิ่งขึ้น

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยยังดำเนินการวิจัยและวิเคราะห์เชิงลึกเกี่ยวกับสไตล์เทคนิคการเต้นรำ จังหวะรุมบ้าในศิลปะการเต้นรำแบบลาตินซึ่งจากการศึกษา จำแนกและเรียบเรียงข้อมูลเกี่ยวกับต้นกำเนิดทางวัฒนธรรมของการเต้นรำจังหวะรุมบ้าอย่างเป็นระบบจึงค้นพบว่าการเต้นรำจังหวะรุมบ้าเป็นผลผลิตที่เกิดจากการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมที่หลากหลายและดำรงอยู่ในรูปแบบศิลปะการเต้นรำประเภทหนึ่ง จากนั้นด้วยการจำแนก เรียบเรียงวิเคราะห์ เปรียบเทียบและสรุปข้อมูล

วิวัฒนาการทางวัฒนธรรมของการเต้นรำจังหวะรุมบ้าอย่างเป็นทางการ “ร่างกาย” ในการเต้นรำจังหวะรุมบ้าทำหน้าที่เป็นสื่อกลางทางวัฒนธรรม ในกระบวนการก่อตัวและวิวัฒนาการของการเต้นรำจังหวะรุมบ้า รูปร่าง ท่วงท่าและการเคลื่อนไหวที่นำเสนอด้วย “ร่างกาย” ในรูปแบบการเต้นรำในแต่ละช่วงสมัยทางประวัติศาสตร์ล้วนสลักไว้ด้วยความต้องการทางจิตวิญญาณของผู้คน อารมณ์ความรู้สึกทางวัฒนธรรม และสภาพความเป็นอยู่ในช่วงยุคสมัยนั้นซึ่งจำเป็นต้องใช้หัวใจในการทำ ความเข้าใจและตีความนัยแฝงเหล่านี้ “ร่างกาย” ในการเต้นรำเป็นเสมือนหน้าต่างที่เผยให้เห็นถึง วัฒนธรรมการเต้นรำ มนุษย์เราอาศัย “ร่างกาย” ในการเต้นรำเพื่อตีแผ่วัฒนธรรม ซึ่งผู้คนสามารถรับรู้และตีความการเต้นรำได้ดียิ่งขึ้นด้วยความเข้าใจในวัฒนธรรมการเต้นรำ

เมื่อเปรียบเทียบกับกับการเต้นรำพื้นบ้านส่วนใหญ่ นอกเหนือจากที่การเต้นรำจังหวะรุมบ้า มีเอกลักษณ์ร่วมเหมือนกับการเต้นรำพื้นบ้านทุกประเภททั้งการแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึก สภาพ วิถีชีวิตหรือบอกเล่าเรื่องราวของผู้คน การเต้นรำจังหวะรุมบ้าเองยังถือเป็นบันทึกเกี่ยวกับธรรมชาติ ของมนุษย์ที่เชื่อมโยงโดยตรงที่สุดรูปแบบหนึ่ง ทั้งความต้องการทางเพศระหว่างทั้งสองเพศ การ แสวงหาและความโหยหาในความรัก ตั้งแต่ความรู้สึกดึงดูดและความชื่นชมที่มีให้ซึ่งกันและกัน ระหว่างทั้งสองเพศ การสื่อสารเพื่อถ่ายทอดความรัก เรื่อยไปจนถึงการยอมรับในความรักที่ต่างฝ่าย ต่างมอบให้กัน สิ่งเหล่านี้ถูกบอกเล่าออกมาอย่างเป็นธรรมชาติและบริสุทธิ์ซึ่งหัวใจสำคัญของการบอก เล่าเรื่องเหล่านี้คือธรรมชาติของมนุษย์ ในขณะที่เดียวกันการแสดงออกถึงวัฒนธรรมทั้งในทางจิต วิญญาณและร่างกายในการเต้นรำจังหวะรุมบ้ายังเป็นสิ่งที่หลุดพ้นจากข้อจำกัดของเวลา ภูมิภาค เชื้อ ชาติและความแตกต่างทางวัฒนธรรม เพราะการเต้นรำจังหวะรุมบ้าแสดงให้เห็นถึงเสน่ห์ทางจิต วิญญาณอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์นั้นคือการแสวงหาและความโหยหาในความรักการจัดเรียง รูปแบบการแสดงภายในผลงานการแสดงเต้นรำใช้แบบแผน A-B-A รูปแบบการแสดงส่วนใหญ่ใช้การ เคลื่อนไหวประสานประเภทต่าง ๆ ที่เรียกโดยรวมว่าการสอดประสานซ้ำซ้อน (polyphony) กล่าวคือ เป็นการเชื่อมโยงระหว่างการเคลื่อนไหวต่อการเคลื่อนไหวสอดประสานซ้อนทับกันไปเรื่อย ๆ ตามแต่ละลำดับ ซึ่งแบบแผนในลักษณะดังกล่าวทำให้การเชื่อมโยงระหว่างการเคลื่อนไหวมีมิติและ ขึ้นเชิงมากขึ้น นอกจากนี้ ในการแสดงเต้นรำ ผู้วิจัยยังสอดแทรกการแสดงรูปแบบแคนอนเพิ่มเข้าไป ด้วย เพื่อให้ลำดับการเคลื่อนไหวมีลักษณะที่เชื่อมต่อกันเป็นระลอกคลื่นอย่างกลมกลืนและเป็น ธรรมชาติ

รูปแบบการแสดงเช่นนี้ช่วยให้ศักยภาพด้านประสบการณ์ทางสายตาของอวัจนภาษาเต้นรำ ในผลงานการแสดงมีความหลากหลายและมีบรรยากาศที่เข้มข้นยิ่งขึ้น ซึ่งยังส่งผลให้ระดับ สุนทรียภาพและความเป็นศิลปะในผลงานการแสดงที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของรูปแบบการแสดงดังกล่าว เพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก! อีกทั้งในด้านของเทคนิค การผสมผสานเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่เข้ากับการ เต้นรำแบบลาตินถือเป็นการช่วยยกระดับศักยภาพทางเทคนิคขนานใหญ่ นอกจากนี้ องค์ประกอบ

ทางเทคนิคในผลงานการแสดงยังสามารถช่วยส่งเสริมให้เรื่องราวในผลงานการแสดงเชื่อมต่อกันได้ กลมกลืนและแนบสนิทยิ่งขึ้น ทั้งยังเปี่ยมด้วยสีสันและอรรถรสอันหลากหลาย จนกลายเป็นผลงานการแสดงที่มีพัฒนาการด้านแก่นฐานและคุณภาพอย่างก้าวกระโดด

ทิศทางหลักสำหรับการประยุกต์ใช้ภาษาเด่นรำในผลงานการแสดง คือการยึดมั่นในจังหวะของการเต้นรำแบบลาติน และการออกแบบท่าเต้นโดยผสมผสานกับองค์ประกอบจากศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ กล่าวคือ เป็นการใช้ประโยชน์จากองค์ประกอบด้านการเคลื่อนไหวร่างกายของศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่โดยกระจายปัจจัยเสริมไปยังส่วนประกอบต่าง ๆ ในผลงานการแสดงเต้นรำ อัตราส่วนของภาษาเด่นรำในผลงานการแสดงเต้นรำครั้งนี้ ส่วนใหญ่กำหนดตามสไตล์ของผลงานการแสดงเป็นหลัก ซึ่งภาษาเด่นรำที่นำมาประยุกต์ใช้ในผลงานการแสดง เนื่องจากผลงานนี้เกิดขึ้นจากการบูรณาการระหว่างศิลปะการเต้นรำ 2 ประเภท ดังนั้น ภาษาเด่นรำของศิลปะการเต้นรำแบบลาตินมีหน้าที่เชื่อมประสานการแสดงในช่วงกลางให้ดำเนินต่อเนื่องกันอย่างกลมกลืนตามลำดับเรื่องราว ส่วนช่วงเริ่มต้นและช่วงท้ายของการแสดง ผู้วิจัยมุ่งเน้นไปที่การใช้ภาษาเด่นรำของศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่เป็นหลัก เนื่องจากภาษาเด่นรำของศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่มีอิสระและบอกเล่าเรื่องราวได้ดี ซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้หลังด้านการแสดงออกภายในผลงานแข็งแกร่งยิ่งขึ้น

ในท้ายที่สุดด้วยการศึกษาวิจัยเอกลักษณ์ในเทคนิคเต้นรำสมัยใหม่ของมาร์ธา เกรแฮมและสไตล์เทคนิคของการเต้นรำจังหวะรุมบ้านในศิลปะการเต้นรำแบบลาติน จากนั้นจึงนำองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยมาบูรณาการเข้าด้วยกัน ผู้วิจัยจึงได้สร้างสรรค์ผลงานการแสดงเต้นรำและการเต้นรำรูปแบบใหม่ขึ้นมา ซึ่งการนำการเต้นรำสมัยใหม่บูรณาการร่วมกับการเต้นรำจังหวะรุมบ้านทำให้การเต้นรำจังหวะรุมบ้านในผลงานการแสดงเต้นรำที่สร้างสรรค์ขึ้นขึ้นนี้ให้อรรถรสที่แตกต่างแก่เหล่าผู้ชม สร้างเสริมการผสมผสานและการแบ่งปันเชิงอารมณ์ผ่านลีลาการวาดแขน-ขา การใช้สายตาที่มากยิ่งขึ้นด้วยการใช้เทคนิคเต้นรำสมัยใหม่ ทำให้การแสดงเต้นรำในผลงานชิ้นนี้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่แปลกใหม่และโดดเด่นยิ่งขึ้น เพื่อบอกเล่าเรื่องราวที่เป็นของเราอย่างแท้จริง แสดงให้เห็นถึงสีสันและสไตล์การเต้นรำที่มีความเฉพาะตัว อีกทั้งการวิจัยยังทำให้ผู้วิจัยพบว่าความเชื่อมั่นในแนวคิดที่ว่าสไตล์และองค์ประกอบการเต้นของการเต้นรำจังหวะรุมบ้านสามารถบูรณาการร่วมกับการเต้นรำประเภทอื่น ๆ ในเชิงสร้างสรรค์ทำให้การเต้นรำของผู้วิจัยและคณะมีรูปแบบการแสดงออกที่เด่นชัดมากขึ้น และทำให้การเต้นรำของเรามีสีสันที่หลากหลายยิ่งขึ้นและเปี่ยมด้วยชีวิตชีวา

2. เทคนิคและวิธีการที่ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงเต้นรำ

2.1 เทคนิคแคนอน

แคนอน (Canon) คือรูปแบบดนตรีประเภทหนึ่ง ความหมายตรงตามตัวอักษร คือการขับกล่อมบทเพลงหมุนเวียนไปตามลำดับ ส่วนความหมายดั้งเดิมคือกฎเกณฑ์ สื่อถึงเทคนิคการเขียนเพลงรูปแบบหนึ่งที่มีท่วงทำนองซ้ำไปซ้ำมาทับซ้อนประสานกัน เป็นการเขียนดนตรีโดยยึดตาม

หลักเกณฑ์การเลียนแบบดั้งเดิมอย่างเคร่งครัด ซึ่งใช้เสียงดนตรีตั้งแต่หนึ่งเสียงขึ้นไปตบจังหวะ หมุนเวียนซ้ำ ๆ ไปเรื่อย ๆ ตามระยะจังหวะที่กำหนด ส่วนในการออกแบบและเรียบเรียงทำเดิน แคนนอน หมายถึงเทคนิคการออกแบบทำเดินรูปแบบหนึ่ง ซึ่งแคนนอนมีรูปแบบแตกต่างกันออกไปตาม จำนวนนักเต้นตั้งแต่ 2-3 คน ตลอดจนการเดินรำเป็นหมู่คณะ นอกจากนี้ แคนนอนยังมีแบบแผนหลัก อยู่ 2 แบบ ได้แก่ แบบแผนทั่วไปและแบบแผนแปรผัน (Xiao SuHua, 2019: 91-95)

หากให้อุปมาอุปไมยเพื่อให้การอธิบายเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น เทคนิคแคนนอนก็เปรียบเสมือนการนำแคนนอนแบบดนตรีที่ผู้ฟังรับรู้ผ่านโสตประสาทมาปรับเปลี่ยนให้กลายเป็นสื่อที่รับรู้ผ่านการมองภาพร่างกายทั้งส่วนบนและส่วนล่างที่ลอกเลียนการเคลื่อนไหวซึ่งกันและกัน ไล่ต้อน รััดพันอย่างไม่ลดละ ชวนให้รู้สึกตราตรึงในห้วงสายตาดังนักรบที่ใช้ประโยชน์จากความต่างของเวลา สร้างท่วงท่าการเคลื่อนไหวด้วยส่วนต่าง ๆ ของร่างกายอย่างต่อเนื่อง อาศัยการเปลี่ยนแปลงเชิงพื้นที่ จากการเคลื่อนตัวของร่างกายทำให้รูปแบบพื้นที่ทับซ้อนเข้าด้วยกันก่อเกิดมิติที่ชวนให้รู้สึกสนใจ ทั้งยังใช้พลังกำลังหลาย ๆ รูปแบบช่วยกันสร้างเสริมประสิทธิผลด้านการมองเห็นโดยภาพรวมเพื่อให้ ภาพแคนนอนมีความหลากหลายและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น อีกทั้งวิธีการแบบแคนนอนยังเป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับการเชื่อมโยงการเดินรำจังหวะรุ่มบ้าเข้ากับการเดินรำสมัยใหม่ เพราะเทคนิคแคนนอนไม่เพียงช่วยให้ เกิดการผสมผสานที่ปัจจัยทุกอย่างหลอมรวมเข้าด้วยกันอย่างลงตัว กลมกลืนและไร้ที่ติ โดยไม่ลดทอนเสน่ห์ของสไตล์การเดินรำทั้งสองรูปแบบ ทั้งยังมีบทบาทสำคัญในการโน้มนำแนวทางให้แก่การเดินรำเชิงบูรณาการไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

2.2 เทคนิคเปรียบเทียบ

เทคนิคเปรียบเทียบคือการสร้างประสิทธิผลเชิงเปรียบเทียบและแรงปะทะจากการนำ องค์ประกอบการเดินรำที่แตกต่างกันมาเปรียบเทียบกัน อาทิ การสร้างการเปรียบเทียบในแง่ของ จังหวะ การเปลี่ยนจังหวะช้า-เร็วสามารถทำให้การเดินรำให้ความรู้สึกเชิงระดับมิติ (Layer) ที่มากขึ้น นักเต้นยังสามารถสร้างการเปรียบเทียบในแง่การเคลื่อนไหว อาทิ ขนาด ระดับความสูง ความตึงและความอ่อนคลายในแต่ละท่วงท่าการเคลื่อนไหว ซึ่งเทคนิคเปรียบเทียบทำให้ผู้ชมให้ความสนใจกับการเคลื่อนไหวและอารมณ์ของนักเต้นมากขึ้น ทำให้การเดินรำมีชีวิตชีวาและน่าสนใจยิ่งขึ้น

2.3 เทคนิคสอดประสานซ้ำซ้อน

เทคนิคสอดประสานซ้ำซ้อนหมายถึงการเคลื่อนไหวซ้ำไปมาซึ่งครอบคลุมทั้งการ เคลื่อนไหวด้วยท่าเต้นใดท่าเต้นหนึ่งหรือการผสมผสานท่วงท่าต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เทคนิคสอดประสาน ซ้ำซ้อนสามารถใช้เพื่อเน้นย้ำถึงความสำคัญของการกระทำและสร้างจุดจดจำให้แก่เหล่าผู้ชม ใน กระบวนการทำซ้ำท่าเต้นใด ๆ ซ้ำไปมา นักออกแบบท่าเต้นสามารถปรับเปลี่ยนรายละเอียด องค์ประกอบต่าง ๆ เพื่อให้ได้การเดินรำที่เหมาะสม อาทิ การปรับเปลี่ยนระดับความเร็ว ระดับพลัง หรือมุมมองการเคลื่อนไหวเพื่อให้การเคลื่อนไหวซ้ำไปมานี้มีความสมบูรณ์และหลากหลายมากขึ้น

2.4 เทคนิคเปลี่ยนผ่าน

เทคนิคเปลี่ยนผ่านหมายถึงการเปลี่ยนแปลงที่สิ้นไหลพลีไหวของกระบวนการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในการเต้นรำ ท่าเต้นต่าง ๆ ในการเต้นรำสามารถเรียงร้อยต่อเข้าด้วยกันได้อย่างสอดคล้องและเป็นธรรมชาติมากขึ้นด้วยการเปลี่ยนผ่านแต่ละท่วงท่าในจังหวะที่เหมาะสม ซึ่งช่วยหลีกเลี่ยงให้การเต้นรำไม่ทำให้ผู้ชมรู้สึกติดขัดหรือกระด้างกระเดื่องผิดธรรมชาติ เทคนิคเปลี่ยนผ่านสามารถใช้การเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องของร่างกายในการหมุนตัวและหันเปลี่ยนทิศทาง ฯลฯ เพื่อเปลี่ยนผ่านจากท่วงท่าหนึ่งไปยังอีกท่วงท่าหนึ่ง หรือเปลี่ยนผ่านท่วงท่าเต้นรำโดยการเปลี่ยนระดับความเร็วและความหนักหน่วงของการเคลื่อนไหวก็ทำได้เช่นกัน

2.5 เทคนิคเปลี่ยนรูป

เทคนิคเปลี่ยนรูปหมายถึงการสร้างประสิทธิผลด้านการเต้นรำรูปแบบใหม่ ๆ โดยการเปลี่ยนรูป ท่าทางและเส้นทางในการเต้นรำ นักออกแบบท่าเต้นสามารถเปลี่ยนรูปแบบท่าเต้นได้โดยการบิด ยืด ขยายหรือย่อตัวเพื่อเปลี่ยนรูปของท่วงท่าเต้นรำ ทำให้ท่าเต้นมีความสร้างสรรค์และเป็นเอกลักษณ์เฉพาะยิ่งขึ้น เทคนิคเปลี่ยนรูปสามารถสร้างเสริมพื้นที่ว่างสำหรับต่อยอดจินตนาการเกี่ยวกับการเต้นรำที่กว้างใหญ่ยิ่งขึ้นให้กับเหล่าผู้ชม ทำให้ความเพลิดเพลินในการรับชมการแสดงเต้นรำเพิ่มสูงขึ้น

2.6 เทคนิคองค์รวม

เทคนิคองค์รวมหมายถึงการออกแบบท่าเต้นที่หลากหลายโดยผสมผสานเทคนิคเต้นรำเข้าด้วยกันอย่างชาญฉลาดเพื่อสร้างประสิทธิผลการเต้นรำที่ซับซ้อนและหลากหลายยิ่งขึ้น ซึ่งเทคนิคนี้สามารถเลือกผสมผสานเทคนิคที่เหมาะสมได้ตามสไตล์และแนวคิดหลัก (ธีม) ของการแสดงเต้นรำ เพื่อให้การเต้นรำมีความสมบูรณ์ หลากหลายและเต็มอิมมากขึ้น การใช้เทคนิคองค์รวมในกระบวนการสร้างสรรค์การแสดงเต้นรำ ผู้ใช้จำเป็นต้องมีองค์ความรู้ด้านการเต้นรำในระดับสูงและมีความสามารถเชิงสร้างสรรค์ที่ยอดเยี่ยม สามารถเชื่อมโยงและร้อยเรียงจังหวะการเปลี่ยนเทคนิควิธีเต้นรำรูปแบบต่าง ๆ ได้อย่างสิ้นไหลและเป็นธรรมชาติ

2.7 เทคนิคเชิงอุปมา

เทคนิคเชิงอุปมาหมายถึงการแสดงภาพนามธรรมหรือความหมายเชิงสัญลักษณ์ผ่านท่าเต้น เทคนิคนี้สามารถใช้หลังการแสดงออกทางร่างกายเพื่อถ่ายทอดข้อมูลเฉพาะเจาะจงผ่านรูประดับความเร็วและความหนักแน่นของการเคลื่อนไหว การใช้เทคนิคเชิงอุปมาผู้สร้างสรรค์จำเป็นต้องมีจินตนาการและทักษะการแสดงออกทางศิลปะที่แข็งแกร่งถึงขั้นสามารถเปลี่ยนแนวคิดเชิงนามธรรมให้ออกมาเป็นรูปแบบการกระทำที่เป็นรูปธรรมได้

เทคนิคหรือวิธีการที่พบเห็นได้ทั่วไปในเทคนิคการออกแบบท่าเต้น อาทิ เทคนิคสอดประสานซ้ำซ้อน (polyphony) เทคนิคเชิงเปรียบเทียบ (Contrast) เทคนิคการเหลื่อมทับ (Overlap) และเทคนิคขยาย(Expansion) ไม่ว่าในผลงานการแสดงเต้นรำเต้นรำแบบลาตินหรือการแสดงเต้นรำสมัยใหม่ล้วนสามารถเห็นภาพการเคลื่อนไหวด้วยเทคนิคเหล่านี้ได้แทบทั้งสิ้น หนึ่งในสาเหตุสำคัญนั้นคือกระบวนการทางเทคนิคเหล่านี้เป็นส่วนของเทคนิคการออกแบบท่าเต้นไม่มีกฎเกณฑ์จำเพาะสำหรับการเคลื่อนไหวร่างกายและสตีปเท้า กล่าวคือเทคนิคเหล่านี้มีเพียงแบบแผนและรูปแบบการเปลี่ยนแปลงเท่านั้น ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับนักเต้นหรือผู้ออกแบบท่าเต้นว่าจะตัดสินใจเติมแต่ง จัดสรรกระบวนการหรือใช้งานเทคนิคเหล่านี้อย่างไร ด้วยคุณสมบัติในลักษณะนี้เทคนิคการออกแบบท่าเต้นที่กล่าวถึงในข้างต้นจึงสร้างความเป็นไปได้ในการนำศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่บูรณาการเข้ากับการเต้นรำจังหวะรุมบ้า ซึ่งบทบาทของเทคนิคการออกแบบท่าเต้นในกระบวนการบูรณาการคือการขจัดร่องรอยและจุดที่องค์ประกอบระหว่างการเต้นรำสมัยใหม่และการเต้นรำแบบลาตินเกิดความไม่สอดคล้องกัน เมื่อมีปัจจัยเชื่อมโยงจากเทคนิคออกแบบท่าเต้นที่คอยส่งเสริมและเชื่อมประสานองค์ประกอบต่าง ๆ ตั้งแต่ช่วงต้นจนถึงช่วงปลายให้ผสมกลมกลืนเข้าด้วยกัน ในช่วงกระบวนการที่นักเต้นฝึกซ้อมการแสดง ไม่ว่าปัจจัยในด้านของรูปแบบการแสดงหรือเนื้อหาจากศิลปะการเต้นรำทั้ง 2 ประเภทล้วนสามารถบูรณาการร่วมกันได้อย่างดีเยี่ยมและเกื้อกูลซึ่งกันและกันจนบรรลุพันธกิจสำคัญได้ในท้ายที่สุด

การอภิปรายผลการวิจัย

ในกระบวนการเรียนรู้ แต่เดิมจำเป็นต้องอาศัยการเรียนรู้ สื่อสารและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้กับอาจารย์สอนเต้นรำผู้มีความรู้ความเข้าใจในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่อย่างลึกซึ้งแบบตัวต่อตัว ค้นหาความเหมือนและความแตกต่างระหว่างศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่ โดยผ่านการทดลองเคลื่อนไหวร่างกายตามองค์ความรู้ที่ได้ร่ำเรียนมา จากนั้นจึงลองนำองค์ประกอบในศิลปะการเต้นรำทั้งสองประเภทมาผสมผสานกันเข้าด้วยกัน ทว่าเนื่องจากสถานการณ์โรคระบาดในขณะนี้ ผู้วิจัยจึงทำได้เพียงศึกษาและค้นคว้าองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องจากสื่อวรรณกรรม รวมถึงเอกสารงานวิจัยต่าง ๆ ทั้งจากหนังสือและแพลตฟอร์มออนไลน์ในโลกอินเทอร์เน็ต แล้วนำข้อมูลเหล่านี้เข้าสู่กระบวนการเรียนรู้และวิเคราะห์ภาษาภายในศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ด้วยตนเอง โดยศึกษาวิจัยอย่างลึกซึ้ง จากนั้นจึงนำองค์ความรู้ที่ได้มาสร้างและพัฒนาแนวคิด ตลอดจนจัดทำชะการควบคุมและการจัดระเบียบร่างกายตามเทคนิคเต้นรำสมัยใหม่อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ในกระบวนการบูรณาการไม่มีท่าเต้นผสมผสานที่แปลกหรือแตกต่างมากเกินไปจนดูไม่เป็นธรรมชาติ ทั้งยังช่วยลดปัญหาและความยากลำบากในกระบวนการผสมผสาน รวมถึงการสื่อสารผ่านการมองเห็น พลังเสน่ห์ดึงดูดเชิงภาพที่

เกิดจากพลังการแสดงออกของการเต้นรำ ประการแรกคือท่าเต้นที่สวยงาม การแสดงออกที่ทุ่มเท กอปรกับประกายนัยน์ตาที่เปี่ยมด้วยการแสดงออกทางอารมณ์ที่หลากหลายสลับเปลี่ยนไปมาอย่างเหมาะสม ลีลาไหลของนักแสดงหลังจากที่เข้าใจถึงเรื่องราวและบทบาทในผลงานการแสดงเต้นรำขึ้นนี้ อย่างถ่องแท้ก่อเกิดเป็นพลังเสน่ห์ดึงดูดเชิงภาพรูปแบบหนึ่ง ในขณะที่เดียวกันเครื่องแต่งกายที่วิจิตร ประณีตและเหมาะสม รวมถึงเอฟเฟกต์แสงสีที่ช่วยสร้างเสริมเสน่ห์ดึงดูดและความงดงามของการ เต้นรำบนเวทียังก่อเกิดเป็นพลังเสน่ห์ดึงดูดเชิงภาพอีกประการหนึ่งบนเวที กล่าวได้ว่า การผสมผสาน ระหว่างท่าเต้น พลังการแสดงออก การสื่ออารมณ์ผ่านดวงตา ความงดงามของการเต้นรำและการจัด แสงสีบนเวทีทำให้ผู้ชมได้รับรู้ถึงเสน่ห์ดึงดูดเชิงภาพอันแรงกล้าจากองค์ประกอบโดยรวมของผลงาน การแสดงเต้นรำขึ้นนี้ ดังนั้น ในการดำเนินการแสดงเต้นรำ นักแสดงจึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับ ความเชื่อมโยงที่ถูกต้องเหมาะสมระหว่างเครื่องแต่งกายกับการเต้นรำเป็นพิเศษ ซึ่งแสงสีบนเวทีการ แสดงก็ถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยสนับสนุนขับเน้นให้การแสดงเต้นรำมีความโดดเด่นและมีบรรยากาศ เป็นหนึ่งเดียวกัน

เสน่ห์ทางภาพและเสียงที่การแสดงออกในการเต้นรำทำให้เหล่าผู้ชมได้รับรู้ล้วนเป็นการ รับรู้ผ่านประสาทสัมผัสโดยตรง สิ่งที่ดึงดูดใจผู้ชมได้อย่างแท้จริงคือการผสมผสานประสิทธิภาพ และเสียงในการแสดงออกทางการเต้นรำซึ่งถูกผสมและสังเคราะห์ออกมาเป็นประสิทธิผลของการ นำเสนอในรูปแบบผลงานการแสดงเต้นรำที่สมบูรณ์ สามารถกล่าวได้ว่านี่คือการสร้างความซาบซึ้ง ประทับใจหลังชมการแสดงให้กับผู้ชมผ่านพลังการแสดงออกของนักแสดง แต่พลังการแสดงออกนี้ ล้วนต้องมีเสน่ห์ทางภาพและเสียงเป็นองค์ประกอบพื้นฐานลำดับต้น ๆ

ดังนั้น แม้ว่านักเต้นถือเป็นส่วนสำคัญของการแสดงเต้นรำ แต่ก็มีปัจจัยสำคัญอีกประการ หนึ่งที่ไม่สามารถละเลยได้ในการพัฒนาเสน่ห์ดึงดูดผู้ชมในการแสดงเต้นรำ นั่นคือการออกแบบและ สร้างสรรค์ผลงานการแสดงเต้นรำ การออกแบบและการสร้างสรรค์นี้มีความเกี่ยวข้องกับแนวคิดหลัก โครงสร้างองค์ประกอบในการสร้างการแสดงเต้นรำ รวมถึงการออกแบบและเรียบเรียงท่าเต้น การ ออกแบบและสร้างสรรค์เสื้อผ้าเครื่องประดับสำหรับเข้าฉากแสดง ตลอดจนการสร้างสรรค์ การ คัดเลือกและการตัดต่อเพลงประกอบการแสดงที่เหมาะสมซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนต้องอาศัยนักออกแบบท่า เต้นที่มีความคิดสร้างสรรค์และมีแนวคิดการออกแบบอันชาญฉลาด ดังนั้นนักออกแบบท่าเต้นจึงต้อง มีพร้อมด้วยองค์ความรู้ระดับมืออาชีพ พรสวรรค์และไวยุทธิในการออกแบบท่าเต้นที่โดดเด่น ตลอดจนประสบการณ์ชีวิตที่หลากหลายและการบ่มเพาะทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้ง

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าเพื่อการบูรณาการเต็นรำแบบละตินกับการเต็นรำสมัยใหม่เป็นความท้าทายและเป็นประสบการณ์ใหม่ของผู้วิจัย เนื่องจากผู้วิจัยมีประสบการณ์ด้านการเต็นรำแบบละตินโดยมีแบบแผนและมาตรฐานการเต็นรำที่ถูกกำหนดโดยระบบสากล เมื่อมีโอกาสได้ศึกษาครั้งนี้จึงทำให้ผู้วิจัยเห็นปัญหาและความท้าทายตั้งแต่กระบวนการคิด การรื้อทลายกระบวนการทัศน์เพื่อเปิดใจ ทดลองหาแนวโน้มของการเต็นรำที่มีวัฒนธรรม ภาษาและเทคนิคที่แตกต่างกัน ผลจากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอเพื่อการพัฒนา ดังนี้

1. การนำแนวคิดและเทคนิคจากกระบวนการวิจัยนำไปใช้กับนักเต็นรำที่มีทักษะร่างกายด้วยเทคนิคการเต็นรำสมัยใหม่
2. การทดลองการบูรณาการด้วยเครื่องมือทางการสร้างสรรค์อื่น ๆ เช่นการค้นสดการทำงานแบบดีไวซิ่งหรือเทคนิคอื่น ๆ เพื่อการทดลองทำงานแบบข้ามวัฒนธรรม

บรรณานุกรม

- Gao, Y. (2014). Anatomy of Dance 262-263.
- John, M. (1994). The Introduction to the Dance 32-35.
- Liu, Q. (2004a). The Body Language of Modern Dance. 45-49,172-175.
- Liu, Q. (2004b). The History of Western Modern Dance. 32-36,159-160.
- Long, Y., & Xu, E. (2016). Introduction to Dance Art 230-244.
- Miao, F., & Zhang, C. (2014). Youth Latin Dance Skills. 6-9,31-36.
- Peng, M., Xu, E., & Ou, J. (2016). Dance Knowledge Handbook. 405-406.
- Wang, M. (2017). The Modern Choreography of Traditional Dance. 97-108.
- Watt Lai Yud. (1961). National Standard Dance Basic Textbook. 11-14,56-57,81-87.
- Xiao, S. (2012). Theory and Techniques of Contemporary Choreography. 91-95,102-109.
- Zhao, Z. (2016). The Moment of Action: Dance Improvisation. 2-5.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เอกสารราชการ

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

สำเนา

ที่ IRB4-282/2566

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาโครงการวิจัย

รหัสโครงการวิจัย : G-HU247/2566

โครงการวิจัยเรื่อง : การสร้างสรรค์ศิลปะการเต้นรำจากการบูรณาการระหว่างเทคนิคการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่

หัวหน้าโครงการวิจัย : MISSXIN YANG

หน่วยงานที่สังกัด : คณะดนตรีและการแสดง

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการหลัก (สารนิพนธ์/ งานนิพนธ์/ : อาจารย์ ดร.ณัฐนันท์ เอื้อศิลป์
วิทยานิพนธ์/ คุชฎ์นิพนธ์)

หน่วยงานที่สังกัด : คณะดนตรีและการแสดง

วิธีพิจารณา : Exemption Determination Expedited Reviews Full Board

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัยและผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ (ดูตามเอกสารตรวจสอบ)

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ฉบับที่ 2 วันที่ 10 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2566
2. โครงการวิจัยฉบับภาษาไทย ฉบับที่ 1 วันที่ 18 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2566
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 1 วันที่ 16 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2566
4. เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 1 วันที่ 16 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2566
5. แบบเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น แบบบันทึกข้อมูล (Data Collection Form)
- แบบสอบถาม หรือสัมภาษณ์ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ฉบับที่ 1 วันที่ 18 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2566
6. เอกสารอื่น ๆ (ถ้ามี) ฉบับที่ - วันที่ - เดือน - พ.ศ. -

วันที่รับรอง : วันที่ 2 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2566

วันที่หมดอายุ : วันที่ 2 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2567

ลงนาม นางสาวทิมลพรรณ เลิศล้ำ
(นางสาวทิมลพรรณ เลิศล้ำ)

ที่ วด ๒๕๖๘/๐๖๙

MUPA
MUSIC AND PERFORMING ARTS JOURNAL

กองบรรณาธิการวารสารดนตรีและการแสดง
คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๘

เรื่อง ตอบรับการตีพิมพ์

เรียน Miss Xin Yang และ ดร.ณัฐนันท์ เอื้อศิลป์

ตามที่ท่านได้ส่งบทความวิจัย เรื่อง การเต้นรำคือชีวิตของฉัน: นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากการบูรณาการระหว่างเทคนิคการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่ เพื่อเสนอพิจารณาผลงานตีพิมพ์ในวารสารดนตรีและการแสดง คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา นั้น

ในการนี้บทความเรื่องดังกล่าวได้ผ่านการพิจารณากลั่นกรองจากผู้ทรงคุณวุฒิมาจากหลากหลายหน่วยงานจำนวน ๓ ท่าน (Peer Review) และกองบรรณาธิการเป็นที่เรียบร้อยแล้วจึงขอแจ้งผลดังนี้

- มีความยินดี ตีพิมพ์บทความลงในวารสารดนตรีและการแสดง
คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา
ประจำปี ปีที่ ๑๑ ฉบับที่ ๒ (กรกฎาคม – ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๘)
- ไม่สามารถตีพิมพ์บทความลงในวารสารดนตรีและการแสดง
คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา เนื่องจาก ผู้ทรงคุณวุฒิ
พิจารณาแล้วยังไม่มีความเหมาะสม ดังรายละเอียดที่แนบมาพร้อมกันนี้

วารสารดนตรีและการแสดง E-ISSN : 2774-0722 ผ่านการรับรองคุณภาพของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai Journal Citation Index Centre) จัดอยู่ในกลุ่ม TCI กลุ่มที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๖๘ - ๒๕๗๒

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติภรณ์ ชิตเทพ)
บรรณาธิการวารสารดนตรีและการแสดง

กองบรรณาธิการวารสารดนตรีและการแสดง
โทรศัพท์ ๐๓๘-๑๐๒๕๖๖ ต่อ ๑๐๓
อีเมล mupa.journal@gmail.com

ภาคผนวก ข
เครื่องมือวิจัย

แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและเทคนิคการเต้นสมัยใหม่

คำชี้แจง:

ข้อมูลพื้นฐานของแบบสัมภาษณ์ฉบับนี้

วัตถุประสงค์ของแบบสัมภาษณ์:

แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้เป็นการสำรวจข้อมูลเพื่อทำความเข้าใจข้อบกพร่องเชิงลึกในการสร้างผลงานการแสดงโดยนำศิลปะการเต้นรำสองประเภทมาบูรณาการร่วมกันผ่านมุมมองของเหล่าผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อทำความเข้าใจว่าในสายตาของเหล่าผู้เชี่ยวชาญการแสดงของนักแสดงและการตีความเนื้อหาหลักของผลงานการแสดงเต้นรำยังมีส่วนใดที่ควรปรับปรุงและพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น รวมถึงปฏิกิริยาตอบรับที่เกิดจากการบูรณาการร่วมกันระหว่างศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่ ทั้งนี้เพื่อให้ศิลปะการเต้นรำทั้ง 2 สไตล์เกิดกระบวนการพัฒนาที่ส่งผลเชิงบวกต่อแนวโน้มการพัฒนาในอนาคต ในขณะเดียวกัน ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ในครั้งนี้ยังมีส่วนช่วยในการวิจัยเพื่อสร้างโอกาสและความเป็นไปได้ที่มากขึ้นในการพัฒนาความสามารถด้านการสร้างสรรค์ผลงานและความสามารถเชิงความคิดสร้างสรรค์ของศิลปะการเต้นรำทั้ง 2 แบบในอนาคต

ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 1 : ผู้เชี่ยวชาญศิลปะการเต้นรำแบบลาติน
1.การเต้นรำจังหวะรุมบ้ามีต้นกำเนิดมาจากที่ไหน?
2.จังหวะดนตรีในการเต้นรำจังหวะรุมบ้าสามารถจำแนกได้กี่ประเภท? แล้วมีอะไรบ้าง?
3.การแสดงอารมณ์ในการเต้นรำจังหวะรุมบ้าตามมาตรฐานการเต้นรำแห่งชาติมีกี่ประเภท? และการแสดงอารมณ์ทางดนตรีของการเต้นรำจังหวะดังกล่าวเป็นอย่างไร?
4.ลักษณะท่าทางและท่วงท่า การเคลื่อนไหวของร่างกายในการเต้นรำจังหวะรุมบ้ามีเอกลักษณ์เด่นตรงจุดใด? และมีข้อแตกต่างจากการเต้นรำจังหวะอื่น ๆ อีก 4 ประเภทอย่างไร?
5.รูปแบบกระบวนการท่าเคลื่อนไหวทั้ง 5 ของการเต้นรำคู่ในจังหวะรุมบ้าเป็นอย่างไร? แล้วอะไรคือข้อกำหนดพื้นฐานในการเต้นรำร่วมกันระหว่างคู่เต้นทั้งสองฝ่าย?
ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 2 : ผู้เชี่ยวชาญศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่
1.มารธา เกรแฮมมีบทบาทอย่างไรในประวัติศาสตร์การพัฒนาศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่?
2.คุณคิดว่าแนวคิดเชิงศิลปะของผู้บุกเบิกศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่อย่างมารธา เกรแฮมเป็นอย่างไร?
3.ระบบเทคนิคการเต้นรำเกรแฮมที่มารธา เกรแฮมเป็นผู้คิดค้นขึ้นมีเนื้อหาเป็นอย่างไร? แล้วระบบดังกล่าวมีบทบาทต่อการพัฒนาศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่ในช่วงหลังอย่างไร?
4.แนวทางศิลปะอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของมารธา เกรแฮมผ่านมาแล้วกี่ช่วงสมัย? แล้วความเปลี่ยนแปลงที่

BUU-IRB Approved
2 Nov 2023

เกิดขึ้นในช่วงเวลาเหล่านั้นทำให้เรารู้ว่าความเข้าใจของมาร์ธา เกรแฮมเกี่ยวกับศิลปะการเต้นรำสมัยใหม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง?
5.ระบบเทคนิคของมาร์ธา เกรแฮมกับระบบเทคนิคการเต้นรำแบบบอลรูมสากลมีความคล้ายคลึงกันในส่วนใด?
ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 3 : ผู้เชี่ยวชาญศิลปะการเต้นรำหลายแขนง
1.ในการแสดงเต้นรำซึ่งเป็นผลงานของผู้วิจัยเรื่องนี้ มีฉากหรือเนื้อเรื่องตรงส่วนใดที่คุณรู้สึกประทับใจเป็นพิเศษไหม?
2.การเลือกใช้รูปแบบเอฟเฟกต์เสียงและดนตรีในผลงานการแสดงเต้นรำแต่ละส่วนให้ประสบการณ์ทางการรับฟังกับคุณอย่างไรบ้าง?
3.คุณคิดว่าการแสดงอารมณ์ของตัวละครในผลงานการแสดงเต้นรำเรื่องนี้สามารถสื่ออารมณ์ออกมาได้ชัดเจนตลอดทั้งการแสดงหรือไม่?
4.คุณคิดว่าสิ่งที่สื่อผ่านการแสดงและการแสดงของนักแสดงภายในเรื่องนั้นเหมาะสมกับผลงานแล้วหรือไม่?
5.คุณคิดว่าตนเองได้สัมผัสและได้รับประสบการณ์อย่างไรหลังจากเข้าชมเนื้อหาหลักและได้รับรู้ถึงความหมายที่ผลงานต้องการสื่อสารกับคุณ?
ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 4 : ผู้เชี่ยวชาญศิลปะการเต้นรำหลายแขนง
1.คุณคิดว่าแนวคิดหลักของผลงานการแสดงเรื่องนี้มีความแปลกใหม่หรือไม่? แล้วคุณมีข้อเสนอแนะที่ช่วยให้แนวคิดหลักของผลงานมีสีสันมากขึ้นอย่างไร?
2.คุณมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับสิ่งที่สื่อผ่านการแสดงและการแสดงของนักเต้นรำที่คุณได้เข้าชมตลอดทั้งผลงานการแสดงเต้นรำเรื่องนี้?
3.ในการเข้าชมผลงานการแสดงเต้นรำเรื่องนี้ คุณรู้สึกถึงความแตกต่างที่เกิดขึ้นระหว่างการผสมผสานของศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่หรือไม่? หรือรู้สึกว่า การผสมผสานศิลปะการเต้นรำในการแสดงเรื่องนี้สมบูรณ์ดีแล้ว?
4.คุณคิดว่าโครงเรื่องและเทคนิคการออกแบบท่าเต้น รวมถึงการเรียงเรียงองค์ประกอบต่าง ๆ ในผลงานการแสดงเต้นรำเรื่องนี้มีส่วนไหนที่ยังสามารถให้ดีขึ้นได้อีกหรือไม่? แล้วควรปรับปรุงอย่างไร?
5.คุณคิดว่า การสื่อสารทางอารมณ์และการแสดงในระดับจิตวิญญาณภายในผลงานการแสดงเต้นรำเรื่องนี้ลึกซึ้งมากพอที่จะจับใจผู้ชมหรือไม่? แล้วควรทำอย่างไรจึงสามารถทำให้ผู้ชมมีประสบการณ์รับชมที่น่าประทับใจยิ่งขึ้น?

**แบบสอบถามวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับศิลปะการเดินรำแบบลาตินและเทคนิค
การเต้นสมัยใหม่**

คำชี้แจง:

ข้อมูลพื้นฐานของแบบสอบถามฉบับนี้

วัตถุประสงค์ของแบบสอบถาม:

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นการสำรวจข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเทคนิคการเดินรำแบบลาตินและเทคนิคการเต้นรำสมัยใหม่ของกลุ่มคนแต่ละประเภท ในขณะเดียวกันการสำรวจข้อมูลด้วยแบบสอบถามฉบับนี้ยังเป็นการทำความเข้าใจข้อคิดเห็นเกี่ยวกับอัตราความเป็นไปได้ในการนำศิลปะการเดินรำทั้งสองสไตล์ดังกล่าวมาผสมผสานเข้าด้วยกันในมุมมองของสาธารณชน ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ล้วนเอื้อต่อการสร้างรากฐานที่มั่นคงให้กับกระบวนการวิจัยเพื่อสร้างผลงานการแสดงเดินรำที่น่าองค์ประกอบการเดินรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่ มาบูรณาการร่วมกัน

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงสำหรับข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยในครั้งนี้

ช่องทางติดต่อ: Yang Xin อีเมล: 1273970030@qq.com

นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา

คำชี้แจงของผู้ตอบแบบสอบถาม : กรุณาทำเครื่องหมาย ลงใน ตามความเป็นจริง

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.อายุ:

16-20 ปี

21-30 ปี

31-40 ปี

41-50 ปี

50 ปีขึ้นไป

BUU-IRB Approved
2 Nov 2023

2.ระดับการศึกษาขั้นสูงสุด:

- ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี
- ระดับปริญญาตรี
- ระดับปริญญาโท
- ระดับปริญญาเอก

3.คุณมีความเชี่ยวชาญในศิลปะการเต้นรำประเภทใดมากที่สุด?

- การเต้นรำบอลรูมสากล
- การเต้นรำสมัยใหม่
- การเต้นรำพื้นบ้าน
- แดนซ์โลจีหรือศาสตร์เกี่ยวกับท่าเต้น (Danceology)
- การร่ายรำแบบจีน
- อื่น ๆ (โปรดระบุ):

ตอนที่ 2 ข้อคำถามเฉพาะทางแบบเจาะจงสถานการณ์

1.คุณคิดว่าตนเองเข้าใจในศิลปะการเต้นรำแบบลาตินและการเต้นรำสมัยใหม่มากน้อยเพียงใด?

- เข้าใจดี
- ค่อนข้างเข้าใจ
- ไม่เข้าใจเลย

2.คุณคิดว่าเป็นไปได้หรือไม่ที่จะสามารถนำศิลปะการเต้นรำแบบลาตินบูรณาการเข้ากับการเต้นรำสมัยใหม่?

- เป็นไปได้อย่างแน่นอน
- อาจเป็นไปได้
- อาจจะเป็นไปไม่ได้
- เป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอน

3.คุณเคยชมผลงานการแสดงเต้นรำแบบลาตินมาก่อนหรือไม่?

- เคย
- ไม่เคย

BUU-IRB Approved
2 Nov 2023

ตอนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับองค์ความรู้เฉพาะทาง

1. การเดินร่าแบบลาดชันประเภทใดที่คุณคิดว่ามีจังหวะดนตรีคล้ายกับการเดินร่าสมัยใหม่?

- จังหวะรุมบ้า
- จังหวะชะชะซ่า
- จังหวะแซมบ้า
- จังหวะปาสโดเบล
- จังหวะโจว์ฟ

2. คุณคิดว่าการเดินร่าแบบลาดชันประเภทใดที่มีสไตล์การเต้นคล้ายกับการเดินร่าสมัยใหม่?

- จังหวะรุมบ้า
- จังหวะชะชะซ่า
- จังหวะแซมบ้า
- จังหวะปาสโดเบล
- จังหวะโจว์ฟ

3. คุณคิดว่าการเดินร่าแบบลาดชันประเภทใดที่มีเทคนิคการเต้นเกี่ยวข้องกับการเดินร่าสมัยใหม่?

- จังหวะรุมบ้า
- จังหวะชะชะซ่า
- จังหวะแซมบ้า
- จังหวะปาสโดเบล
- จังหวะโจว์ฟ

ตอนที่ 4 ข้อคำถามเกี่ยวกับศิลปะการเดินร่าสมัยใหม่

1. คุณคิดว่าศิลปะการเดินร่าสมัยใหม่ให้ประสบการณ์รับชมผ่านทางสายตาอย่างไรแก่คุณ?

- นุ่มนวลและงดงาม
- รับรู้ได้ถึงพลังและชีวิตชีวา
- มีเสน่ห์เย้ายวน ร้อนแรง

BUU-IRB Approved
2 Nov 2023

- ขวนให้ตื่นเต้นเร้าใจ
- รู้สึกได้ถึงแนวคิดทางศิลปะอันลึกซึ้ง

2. คุณคิดว่าการนำท่าเต้นของการเต้นรำสมัยใหม่บูรณาการร่วมกับปัจจัยอื่น ๆ เป็นเรื่องที่มีระดับความยากมากน้อยเพียงใด?

- มีระดับความยากสูง
- อาจยากเกินไป
- อยู่ในระดับทั่วไป
- ง่ายมาก

3. คุณคิดว่าในผลงานการแสดงเต้นรำสมัยใหม่มีการแสดงออกทางอารมณ์มากน้อยเพียงใด?

- มีการแสดงออกทางอารมณ์อย่างมาก
- ทั่วไป
- น้อย
- ไม่มีเลย

拉丁舞与现代舞相关权威专家的访问采访

序号	问题
1.	拉丁舞当中伦巴舞起源于哪里？
2.	伦巴舞的音乐节奏类型与分布分别是什么？
3.	在国标舞当中，伦巴舞的情绪表现形式有几种，音乐情绪处于怎样的表现方式？
4.	在伦巴舞当中，身体的姿态与运行方式有什么特点，与其他四支舞有什么分别？
5.	在伦巴舞的双人舞蹈的运行过程 5 当中是怎样表现的，双方共同呈现舞蹈现象的过程是以什么为基础的？
1.	玛莎·格雷姆在现代舞的历史发展过程当中起到了什么样的作用？

BUU-IRB Approved
2 Nov 2023

2.	现代舞先驱玛莎·格雷姆的艺术思想是怎样的？
3.	由玛莎·格雷姆所创立的格雷姆技术体系，其具体内容是怎样的？对现代舞后来的发展起到了怎样的作用？
4.	玛莎·格雷姆的个人艺术经历了几个时期？在这几个时期的变化中，蕴含了格雷姆对现代舞艺术理解怎样的变化？
5.	玛莎·格雷姆的技术体系当中跟国标舞技术体系的共同之处在哪里？特点在哪里？
1.	请问您对整个作品在视觉效果上有没有什么特别让您印象深刻的画面或情节？
2.	请问在整部作品当中，在音乐的段落形式分布与乐段选取上，对您的听觉感官上有什么感受？
3.	请问您觉得整部作品当中人物情绪的表现，在整部作品当中是否鲜明？

4.	请问您认为在整部作品当中，演员的表演与表现是否与作品达到足够的契合？
5.	请问您对整部作品的主题内容与表达出来的意义，您观看完之后对您有什么感受与体验？
1.	请问您觉得整部作品的主题立意是否新颖，有什么建议能够使作品主题立意更加丰富多彩。
2.	请问您认为整部作品的表演过程中，舞蹈演员的表演与表现如何，请您提出宝贵的意见。
3.	请问您觉得在整部作品中，拉丁舞与现代舞的融合是否有参差感，融合的程度是否完好？
4.	请问您觉得在作品当中的整体结构与编排手法上有哪些是可以改进的地方，如何才能更好？
5.	请问您认为整部作品的情绪传达与精神层面表现是否足够深入人心，如何能让观感更好，请提出您的宝贵意见。

关于拉丁舞与现代舞技巧知识的问卷调查-

顺序	调查项目内容
调查人信息	1. 请问你现在处于哪一个年龄段 ☐ 16-20 岁 ☐ 21-30 岁 ☐ 31-40 岁 ☐ 41-50 岁 ☐ 50 岁以上
	2. 请问您目前的学历 ☐ 本科以下 ☐ 本科 ☐ 硕士 ☐ 博士
	3. 请问您是哪一个专业的人员 ☐ 国标舞 ☐ 现代舞 ☐ 民族舞 ☐ 舞蹈学 ☐ 中国舞 ☐ 其他

BUU-IRB Approved
2 Nov 2023

专业情况咨询	1. 您对拉丁舞和现代舞是否了解?
	☐ 了解 ☐ 比较了解 ☐ 不了解
	2. 您觉得拉丁舞和现代舞这两个舞种的融合有可能吗?
专业知识	☐ 当然能做到 ☐ 有可能 ☐ 可能没有 ☐ 当然不可能
	3. 您有看过拉丁舞的艺术作品吗?
	☐ 看过 ☐ 没看过
	1. 您觉得拉丁舞的哪几支舞蹈的音乐跟现代舞有相似之处?
	☐ 伦巴 ☐ 恰恰 ☐ 桑巴 ☐ 斗牛 ☐ 牛仔

	<p>2. 您觉得拉丁舞的哪几支舞蹈的舞蹈风格跟现代舞有类似?</p> <p>☐ 伦巴</p> <p>☐ 恰恰</p> <p>☐ 桑巴</p> <p>☐ 斗牛</p> <p>☐ 牛仔</p>
	<p>3. 您觉得拉丁舞的哪几支舞蹈的技术技巧跟现代舞有关联?</p> <p>☐ 伦巴</p> <p>☐ 恰恰</p> <p>☐ 桑巴</p> <p>☐ 斗牛</p> <p>☐ 牛仔</p>
现代舞相关	<p>1. 您觉得现代舞给您的视觉感观是什么?</p> <p>☐ 柔美</p> <p>☐ 动感</p> <p>☐ 火辣</p> <p>☐ 激情</p> <p>☐ 意境</p>

	<p>2. 您觉得现代舞的动作组合看起来的难易程度高吗?</p> <p>☐高</p> <p>☐有点高</p> <p>☐一般</p> <p>☐简单</p>
	<p>3. 您觉得在现代舞的作品当中情绪表现多吗?</p> <p>☐很多</p> <p>☐一般</p> <p>☐很小</p> <p>☐完全没有</p>

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	Yang Xin
วัน เดือน ปี เกิด	22 April 1994
สถานที่เกิด	Guangzhou, Shenzhen
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	Nanning, Guangxi
ตำแหน่งและประวัติการทำงาน	Studied at Guangdong Dance and Drama Vocational College from 2010 to 2015 Graduated from Guangxi Arts Institute from 2015 to 2019
ประวัติการศึกษา	Bonus or award (then the award needs to be studied at Dongda University)
รางวัลหรือทุนการศึกษา	Professional teacher of the Middle School Affiliated to Guangxi Arts Institute